

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

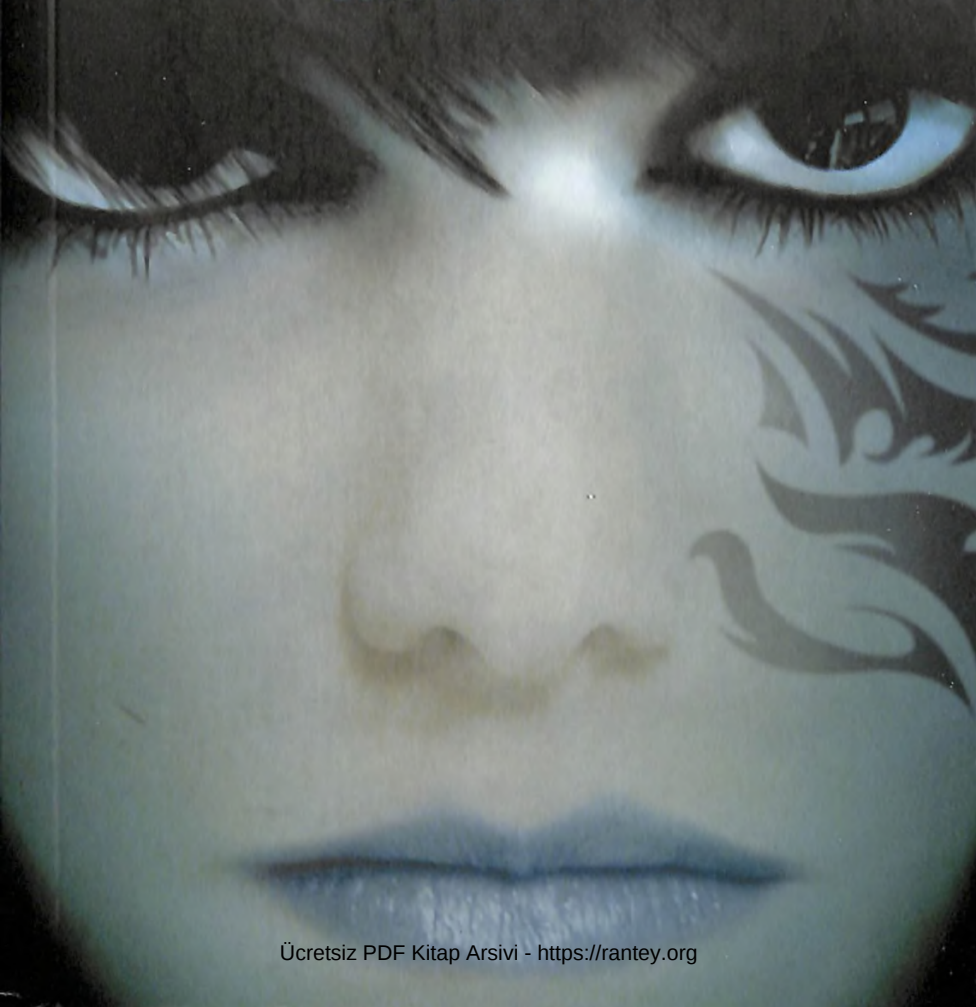
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖZELLER

Scott Westerfeld

Kan donduran güzellik
 ld ren g  
Nefes kesen hız

ÖZEL DURUMLAR

Tally onların bir söylentiden ibaret olduğunu düşünüyordu, ama şimdi kendisi de onlardan biriydi. Bir  zel.  irkinleri baskı altında tutmak, güzelleri aptal kılmak için yaratılmış, süper güçlü bir d v   makinesi.

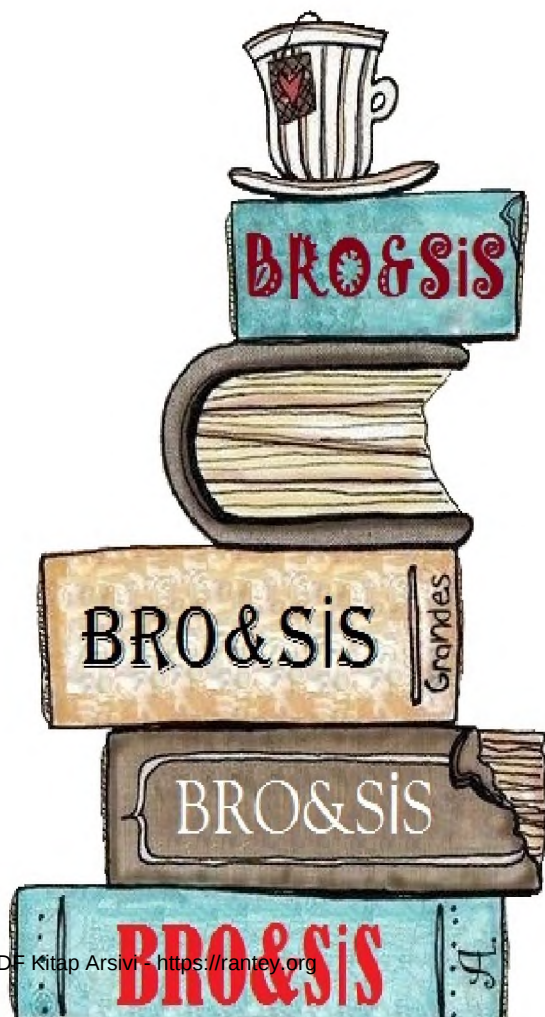
Ama belki de g   ve dikkatle mükemmel bir şekilde donatılmış olmak, sanıldığı kadar iyi değildir. Tally hâlâ başka bir şeyin anısını içinde taşımaktadır.

Ancak içindeki sesi susturmak onun için kolaydı; ta ki Yeni Duman'ın isyanlarını bastırma görevi sonsuza dek ona verilene kadar. Her şey bu son seçeneğe ba lıydı: Ya küçük, zayıf kalp atı larını dinleyecek ya da programlandı ı görevini yerine getirecek. Her iki durumda da Tally'nin dünyası artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı.

www.tudem.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

© 2007, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2006, Scott Westerfeld

İlk basımı 2007 yılında, Amerika'da "Specials" adı ile
Simon & Schuster Children's Publishing'in bir markası olan Simon Pulse
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayını hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Scott Westerfeld

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Kapak Fotoğrafı: Alfred Saerchinger

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Burhanettin Düzçay

Düzeltili: İpek Yaşar

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Aralık 2009 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 394 - 3

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

• **www.tudem.com**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ÖZELLER

Scott Westerfeld

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birinci Kısım

ÖZEL OLMAK

“Taç yapraklarını yolmakla çiçeğin güzelliğini
toplayamazsınız.”

Rabindranath Tagore
(*Avare Kuşlar*’dan alıntı)

PARTİ BASKINI

Altı uçan-tahta, keskin dönüşlerle uçan iskambil kâğıtlarının şimşek gibi zarafeti ile ağaçların arasında süzül-
dü. Kollarını açmış, dizlerini kırmış, kahkahalar atmakta
olan sürücüleri kalm dalların altından eğiliyor, çevresin-
den dolanıyordu. Çam ağaçlarının iğne yapraklarından
silkeledikleri minik sarkıtlar, bir kristal yağmuru gibi, ay
ışığını alev alev yansıtarak düşüyordu.

Tally her şeyi kristal kadar berrak algılıyordu; çıplak el-
lerine vuran kuru, soğuk rüzgâr; ayaklarını uçan-tahtaya
yapıştıran ve devamlı yön değiştiren çekim gücü... Orma-
nın kokusunu içine çekti, şurup kadar yoğun bir çam ko-
kusu boğazını ve dilini kapladı.

Soğuk hava, sesleri daha da gevrekletiriyordu sanki.
Yurt ceketinin eteği rüzgârda çırpınan bir bayrak gibi şak-
lıyordu, kavrayışlı ayakkabıları her dönüşte uçan-tahtanın
yüzeyinde gıcırdıyordu. Fausto ten-anteninden dans mü-
ziği pompalıyordu, ama dış dünyanın duyamadığı bir sesti
bu. Tally müziğin çılgın temposunun üzerinden, yeni 'mo-
nolif' kaplı kaslarının her seğirmesini duyabiliyordu.

Yaşaran gözlerini soğuğa karşı kısıtı, fakat gözyaşları gö-rüş yeteneğini daha da keskinleştirdi. Sarkıtlar parlak çiz-giler halinde hızla yanından geçip gitti ve ay ışığı dünyayı eski, renksiz bir film gibi gümüşe boyadı.

Kesici olmak böyle bir şeydi işte: Dünya kendi tenini kesiyormuş gibi, artık *her şey 'buz-gibi'*ydi.

Shay alçalarak Tally'nin yanına geldi, ikisinin parmak uçları bir anlığına birbirine sürtündü ve gülümsediler. Tally dokunuşa karşılık vermeye çalıştı, ama Shay'in yüzüne bakarken midesinde bir şeyler kıvranıyordu. Beş Kesici bugün kılık değiştirmişti: Simsiyah irisleri donuk renkli lenslerinin altına saklanmış, zalim-güzel çeneleri akıllı-plastik çenelerle yumuşamıştı. Kendilerini çirkinleştirmişlerdi, çünkü Kleopatra Parkı'ndaki partiyi basacaklardı.

Tally, kılık değiştirmecilik oynamak için çok erken olduğunu hissediyordu. Özellere katılalı henüz iki ay olmuştu ve Shay'e baktığı zaman en iyi arkadaşının, bu geceki çirkin halini değil yeni zalim-güzelliğini görmeyi bekliyordu.

Tally ayak bileklerinin bir hareketiyle tahtasını yana çekerek buzlu bir daldan kaçındı ve temas bozuldu. Tahtayı ağaçların arasından ısıtılı dünyaya geçirmek için gövdesini eğip bükmeye odaklandı. Vücuduna çarpan soğuk hava, içindeki eksiklik hissini unutup çevresine yoğunlaşmasına yardım etti. Zane'in yanlarında olmamasından kaynaklanan bir eksiklik...

“İleride bir parti dolusu çirkin var.” Çenesine yerleştirilmiş çip Shay’in sözlerini alıyor, ten–anten ağında taşıyor, müziği aşarak bir fısıltı halinde Tally’ye ulaştırıyordu. “Bunun için hazır olduğundan emin misin, Tally-wa?”

Tally derin bir nefes alarak beyin berraklaştıran soğuğu içine çekti. Sinirleri hâlâ karıncalanıyordu, ama şimdi geri dönmek tamamen ‘gelişigüzel’ olurdu. “Endişelenme şef. Bu iş buz–gibi olacak.”

“Olmalı da. Ne de olsa bir parti,” dedi Shay. “Mutlu olalım küçük çirkinler.”

Birkaç Kesici birbirlerinin sahte yüzlerine bakarak gülüştü; Tally bir kez daha, milimetreler kalınlığındaki maskesinin ayırıcına vardı: göz kamaştırıcı bir şekilde dönen çakan–dövme ağını gizleyerek yüzünü sivilceli ve kusurlu kılan plastik yumrular ve kabartılar. Ustura kadar keskin dişleri düzensiz diş kaplamaları ile körleşmişti; dövmeli elleri bile sahte sprey deriyle kaplanmıştı.

Tally aynada nasıl görüldüğüne bakmıştı: tıpkı bir çirkin gibi. Hantal, çarpık burunlu, yanakları çocuk tombulluğu ile kaplı, yüzünde sabırsız bir ifade olan; bir sonraki doğum gününü, köpükkafa ameliyatını ve ırmağın karşısına yapacağı yolculuğu sabırsızlıkla bekleyen bir çirkin. Başka bir deyişle, gelişigüzel bir on beşlik.

Özel olduğundan beri, bu Tally’nin ilk numarasıydı. Artık her şey için hazır olması bekleniyordu. Onca ameliyat, bedenini buz–gibi yeni kaslarla doldurmuştu ve sinirleri yılanı bir hızla tınlıyordu. Daha sonra Kesici kampında

iki ay eğitim görecek, pek az uykuyla, erzakı olmadan yabanda yaşayacaktı.

Ama aynaya bir kez bakmak özgüvenini sarsmıştı.

Şehre, hepsi birbirine benzeyen, hepsi karanlık ve bitmek bilmeyen ev sıralarıyla Geçkinköy banliyölerinden geçerek gelmeleri de kötü olmuştu. Büyüdüğü yerin gelişigüzel can sıkıntısını hatırlamak kollarının iç tarafına yapış yapış bir his veriyordu ve yeni, duyarlı tenine sürtünen geri dönüşümlü yurt üniformasının verdiği his de hiç yardımcı olmuyordu. Yeşil kuşağın bakımlı ağaçları Tally'nin üzerine üzerine geliyordu sanki, şehir onu öğütüp sıradan birine dönüştürmek istiyormuş gibi hissediyordu. Tally Özel olmaktan, dışarıda, buz-gibi ve *daha üstün* olmaktan hoşlanıyordu. Yaban hayatına dönmeye ve bu çirkin maskeyi yüzünden çıkarmaya can atıyordu.

Tally yumruklarını sıkı ve ten-anten ağına kulak verdi. Fausto'nun müziği ve diğerlerinin gürültüleri –nefeslerinin yumuşak sesi, yüzlerine çarpan rüzgârın hisırtısı– bir dalga gibi üzerine kapandı. İşitme sınırının kıyısındaki nabızlarını hayal etti, Kesicilerin gittikçe büyüyen heyecanları kendi kemiklerinde yankılanıyormuş gibi hissetti.

“Dağılın!” dedi Shay, parti ışıkları yaklaştığında, “Çeteymişiz gibi görünmek istemeyiz.”

Kesici safları dağıldı. Tally, Fausto ve Shay'le kaldı; Tachs ile Ho, Kleopatra Parkı'na doğru uzaklaştı. Fausto ses kutusunu ayarladı ve müzik soldu, geriye yalnızca rüzgârın hisırtısı ve partinin uzak gürültüsü kaldı.

Tally endişeyle bir nefes daha çekti ve kalabalığın kokusunu aldı: Çirkin ter ve dökülmüş alkol. Partinin ses sistemi ten-anten kullanmıyordu; müziği kabaca havaya saçıyor, ses dalgaları ağaçların arasında bin ayrı yöne yansıyor. Çirkinler her zaman gürültücüydü.

Tally, aldığı eğitimden sonra gözlerini kapatıp, tıpkı bir yarasanın kendi çıkardığı sesleri izlemesi gibi, sırf yankıları kullanarak ormanda körlemesine ilerleyebileceğini biliyordu. Ama bu gece özel görüş yeteneğine ihtiyacı olacaktı. Shay'in Çirkinköy'de casusları vardı ve dışarıdakilerin, nano dağıtan ve sorun çıkaran Yeni Dumanlıların, partiyi basacağını duymuşlardı.

Kesiciler bu yüzden buradaydı işte: Bu bir Özel Durum'du.

Üçü uçan-kürelerin ardışık-çakar ışıklarının hemen dışında alçaldılar, çam yapraklarıyla kaplı orman zeminine atladılar. Kırığı tutmuş çam iğneleri ayaklarının altında çıtırdıyordu. Shay tahtalarını, beklemek üzere ağaç tepelerine yolladı, sonra neşeli bakışlarını Tally'ye dikti. "Endişeli kokuyorsun."

Çirkin-yurdu üniforması içinde kendini rahatsız hissedenden Tally omuzlarını silkti. Shay nasıl hissettiğinin kokusunu her zaman alabilirdi. "Belki de öyledir şef."

Burada, partinin kıyısında, yapış yapış bir anı parçası ona, bir partiye geldiğinde neler yaşadığını anımsattı. Güzel bir köpükkafayken bile Tally, sıkışık kalabalığın arasında kaldığında, onca vücudun sıcaklığını ve onca bakışın

ağırlığını hissedince sinirlerinin seğirmesinden nefret etmişti. Şimdi maskesi yapış yapış ve tuhaf geliyordu, onu dünyadan ayıran bir duvardı sanki. Özel olmakla uzaktan yakından alakalı olmayan bir durum. Plastiğin altında yanakları, bir anlığına utanmış gibi kızardı.

Shay uzanıp onun elini sıktı. “Endişelenme, Tally-wa.”

“Onlar yalnızca çirkin,” diye fısıldadı Fausto. Fısıltısı havayı kesip gelmişti sanki. “Ve biz hemen, yanı başındayız.” Elini Tally’nin omzuna koydu ve onu nazikçe itti.

Tally başını salladı. Ten–anten bağlantısından diğerlerinin ağır, sakın nefeslerini duyabiliyordu. Tıpkı Shay’in vaat ettiği gibiydi. Kesiciler birbirlerine bağlı, bölünmez bir çeteydiler. Tally bir daha yalnız kalmayacaktı, içinde bir şey eksilmiş gibi hissettiğinde bile. Zane’in yokluğuyla baş döndürücü bir panik dalgasına kapıldığında bile...

Shay’i izleyerek dalların arasına daldı ve parlayan ışıklara yöneldi.

Artık Tally’nin hafızası kusursuzdu, köpükkafa olduğu zamanlardaki gibi kafası daima karışık, zihni daima bulanık değildi. Bahar Partisi’nin çirkinler için ne kadar önemli olduğunu hatırlıyordu. Baharın yaklaşması demek, numaralar çevirmek ve uçan–tahtaya binmek için daha uzun günler, daha fazla açık hava partisi demekti.

Ama Fausto ile birlikte Shay’in peşinden kalabalığa daldıklarında, Tally geçen sene hissettiği enerjiden yoksundu. Parti öylesine evcil, öylesine huzursuz, öylesine gelişigüzel

görünüyordu ki... Çirkinler öylece duruyordu orada; öylesine utangaçtılar ki, dans edenler, bu iş için çok fazla çaba harcıyormuş gibi görünüyorlardı. Hepsi yüzeysel ve yapaydı, tıpkı video duvarında gösterdikleri, gerçek insanların gelmesini bekleyen parti figüranları gibi.

Yine de Shay'ın sık sık söylediği şey doğrudu: Çirkinler köpükkafalar kadar budala değildi. Kalabalık rahatça aralandı, herkes Shay'ın yolundan çekildi. Suratları her ne kadar orantısız ve sivilceli olsa da çirkin gözlerindeki bakışlar keskindi; sinirli bir farkındalıkla doluydular. Üç Kesici'nin farklı olduğunu bilecek kadar akıllıydılar. Kimse Tally'ye uzun uzun bakmıyor, kimse onun akıllı plastikten maske kullandığını fark etmiyordu, ama bedenler en ufak dokunuşla kenara çekiliyor, o geçerken omuzlarda ürpertiler dolaşıyordu. Çirkinler, havada tehlikeli bir şey seziyorlardı sanki.

Yüzlerinden geçen düşünceleri görmek kolaydı. Tally kıskançlık ve nefreti, rekabet ve cazibeyi görebiliyordu, hepsi yüz ifadelerinde ve hareket tarzlarında yazılıydı. Özel olduktan sonra, her şey açık seçik önüne serilmişti, ormandaki bir patikaya yukarıdan bakmak gibiydi.

Kendini gülümserken buldu. Sonunda gevşemişti, avlanmaya hazırdı. Parti basacak kişileri bulmak kolay olacaktı.

Tally kalabalığı tarayarak uyumsuz görünen birilerini aradı: Biraz fazla özgüvenli, biraz fazla kaslı, yabanda yaşamaktan dolayı biraz fazla kararmış... Dumanlıların neye benzediğini biliyordu.

Geçen sonbahar, çirkin günlerinde Shay, köpükkafa ameliyatı olmamak için yabana kaçmıştı. Tally onu geri getirmek için ardından gitmiş ve ikisi de birkaç uzun hafta boyunca Eski Duman'da yaşamak zorunda kalmıştı. Hayvanlar gibi sürünmek tam bir işkence olmuştu, ama şimdi anıları işe yarayacaktı. Dumanlılarda kibirli bir hava vardı; şehir insanlarından farklı olduklarını düşünüyorlardı.

Tally'nin, kalabalığın diğer tarafındaki Ho ile Tachs'i seçmesi birkaç saniye aldı. Paytak bir ördek sürüsünün arasında süzülen iki kediye benziyorlardı.

"Sence çok mu göze batıyoruz şef?" diye fısıldadı, sözlerini ağır taşımasına izin vererek.

"Nasıl göze batıyoruz?"

"Onlar çok budala görünüyorlar. Biz ise... Özel."

"Ama biz özeliz gerçekten." Shay, yüzünde bir sırıtişla, omzunun üzerinden Tally'ye baktı.

"Ama kimliğimizi belli etmememiz gerektiğini sanıyordum."

"Eğlenmeyeceğiz anlamına gelmiyor!" Shay aniden kalabalığın içine daldı.

Fausto uzanıp Tally'nin omzuna dokundu. "İzle ve öğren."

Fausto Tally'den daha uzun süredir özeldi. Kesiciler Özel Durumlar'ın içinde yepyeni bir bölümdü, ama en uzun ameliyat Tally'ninki olmuştu. Geçmişte bir sürü hata yapmıştı, içinde biriktirdiği vicdan azaplarını ve utançları

doktorların söküp atması zaman almıştı. Gelişigüzel duygu kalıntıları insanın kafasını karıştırabiliyordu, ki pek özel bir şey değildi bu. Güç, buz berraklığından, tam olarak ne olduğunuzu bilmekten, kesmekten geliyordu.

Bu yüzden Tally, Fausto ile birlikte geride durdu, izledi ve öğrendi.

Shay gelişigüzel bir oğlanı yakaladı ve konuştuğu kızın yanından çekip aldı. Çocuk itiraz ederek gerilemeye çalıştığı anda içkisi yere döküldü, ama sonra çocuk Shay ile göz göze geldi.

Shay'in diğerleri kadar çirkin olmadığını fark etti Tally. Çirkin kılığının altında, gözlerindeki menekşe rengi parçacıklar hâlâ görülebiliyordu. Ardışık—çakar ışıkların altında, avcı bir hayvanın gözleri gibi ışıldıyorlardı. Shay oğlanı dokunabileceği kadar yakına çekti ve bedenindeki kaslardan, silkelenmiş halattaki gibi bir dalgalanma geçti.

Bunun ardından, çocuk bir daha bakışlarını Shay'inkilerden ayıramadı. Onun gözlerine bakarak, içkisini ağzı açık onları izlemekte olan kıza uzattı. Çirkin oğlan ellerini Shay'in omuzlarına koydu ve onun hareketlerini izleyerek dans etmeye başladı.

Şimdi herkes onları izliyordu.

“Planın bu kısmını hatırlamıyorum,” dedi Tally usulca.

Fausto kahkaha attı. “Özellerin planlara ihtiyacı yoktur. En azından, kalıcı olanlara.” Tally'nin arkasında, kollarını onun beline dolamıştı. Tally, Fausto'nun nefesini ensesinde hissetti ve vücudundan bir ürperti geçti.

Tally ondan uzaklaştı. Kesiciler devamlı birbirlerine dokunurdu, ama Tally özel olmanın bu kısmına alışmamıştı. Zane'in hâlâ onlara katılmamış olmasını yüzünden, bu doku- nuşlar Tally'nin daha da tuhaf hissetmesine sebep oluyordu.

Tally ten-anten ağı üzerinden Shay'in oğlana fısıldadığını duyabiliyordu. Nefesi derinleşmişti. Halbuki Shay bir kilometreyi iki dakikada koşabilir, terlemezdi bile. Yana- ğını oğlaninkine sürttüğünde sert, tıraşsız bir ses geldi ve Tally irkilince Fausto güldü.

"Sakin ol, Tally-wa," dedi Fausto, Tally'nin omuzlarını ovarak. "Shay ne yaptığını biliyor."

Açık olan şeydu ki Shay'in dansı yayılıyor, çevresindeki insanları içine çekiyordu. Şimdiye dek parti havada süzü- len sinirli bir balon gibiydi ve Shay yüzey gerilimini kır- mış, içine buz-gibi bir şey katmıştı. Kalabalık, çiftler halin- de ayrılmaya, kollarını birbirlerine dolamaya ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Müziği her kim ayarlıyorsa, bunu fark etmiş olmalıydı. Müzik yükselmiş, bas gürleşmişti ve tepedeki uçan-küreler karanlıkla göz kamaştırıcı parlak- lık arasında yanıp sönüyordu. Kalabalık, tempoya uyarak hoplayıp zıplamaya başlamıştı.

Tally nabzının yükseldiğini hissetti ve Shay'in her şeyi bu kadar rahatlıkla değiştirmesine şaşıtı. Parti değişiyor, ters yüz oluyordu ve bunun tek sebebi Shay'di. Bu, çirkin günlerinde çevirdikleri gizlice ırmağı geçmek, atlama ye- lekleri çalmak gibi aptal numaralardan değildi... bu büyü- lüydü.

Özel büyü.

Şimdi çirkin maskesi takıyorsa ne olacaktı ki? Shay'in eğitimde hep dediği gibi, köpükkafalar her şeyi yanlış anlıyordu; nasıl görüldüğünüzün önemi yoktu. İnsanın kendini nasıl taşıdığı, insanın kendini nasıl *gördüğü* önemli olan. Güç ve sağlam refleksler işin yalnızca bir parçasıydı. Shay özel olduğunu *biliyordu* ve bu bilinç onu özel kılıyordu. Başka herkes yalnızca duvar kâğıdıydı, huzursuz gevezeliklerden oluşan bulanık bir fon, ta ki Shay kendi özel ışığıyla onları aydınlatana kadar.

"Hadi gel," diye fısıldadı Fausto, Tally'yi çekip, yoğunlaşan kalabalıktan uzaklaştırarak. Shay'e ve gelişigüzel seçtiği oğlana odaklanmış, başka hiçbir şeyi görmeyen gözlerin arasından sıyrılarak partinin kıyısına çekildiler. "Sen şu tarafa git. Keskin kal."

Tally başını salladı. Partiye dağılırken fısıldaşan diğer Kesicilerin seslerini duyuyordu. Aniden her şey mantıklı geldi...

Parti, Özelleri ya da onların avlarını gizleyemeyecek kadar cansız ve yavandı. Ama şimdi herkes kollarını kaldırmış, tempoya uyarak ileri geri sallıyordu. Havada plastik bardaklar uçuşuyordu ve bir hareket fırtınası patlamıştı. Dumanlılar partiyi basmayı planlıyorsa, bekledikleri an bu olacaktı.

Artık hareket etmek zordu. Tally genç kızlardan –mizniklikten yeni çıkmış görünüyordılar– oluşan bir sürünün

içinden geçti. Kızların hepsi gözlerini yummuş, dans ediyordu. Pürüzlü tenlerine serptikleri sim, uçan-kürelerin zonklayan ışığında parlıyordu ve Tally onlara sürtünerek geçtiğinde irkilmiyorlardı; partinin Shay'in dans-büyüsü sayesinde kazandığı yeni enerji, Tally'nin özel halesini boğmuştu.

Hoplayıp zıplarken ona çarpan küçük çirkin bedenler Tally'ye içten içe ne kadar değiştiğini hatırlattı. Yeni kemikleri uçak seramiğinden yapılmıştı, bambu kadar hafif, elmas kadar sertti. Kasları, kendi kendini onaran monoliflerden oluşan kılıflı kamçılardı. Ona sürtünen çirkinler yumuşak ve dayanıksız geliyordu, tıpkı canlanmış pelüş oyuncaklar gibi, gürültücü, ama zararsız.

Fausto ten-anten ağının menzilini arttırdığında Tally'nin kafasının içinde bir tınlama oldu ve kulaklarına gürültü parçacıkları geldi: Tachs'm yanında dans eden bir kızın çılgınları, hoparlörlere fazla yakın duran Ho'dan gelen düzenli gümler ve her şeyin altında Shay'in, seçtiği gelişigüzel oğlanın dikkatini dağıtmak için fısıldadığı şeyler... Aynı anda beş kişi olmak gibiydi, sanki Tally'nin bilinci partinin dört bir yanına dağılmış, bir gürültü ve ışık karmaşası halinde enerjisini içine çekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve açıklığın kenarına yönelerek, uçan-kürelerin aydınlığının dışında kalan karanlığı aradı. Oradan daha iyi izleyebilir, zihninin berraklığını daha rahat koruyabilirdi.

Tally, kalabalıkta zorla kendine yol açmaya çalışmaktansa, kalabalığın hareketlerine ayak uydurup dans ritmiyle

ilerlemenin daha kolay olduğunu fark etti. Kalabalığın onu gelişiğüz el ittirip kakırmasına izin verdi. Tıpkı, kendini bir avcı kuş olarak hayal ederek, sert rüzgârların uçan-tahtasına yol göstermesine izin vermek gibiydi.

Tally gözlerini yumdu ve partiyi diğer duyuları ile içine çekti. Belki özel olmak aslında böyle bir şeydi: başkaları ile birlikte dans ederken, kalabalıktaki tek insanmış gibi hissetmek...

Aniden Tally'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu, burun delikleri kabardı. İnsan teri ve dökülmüş bira kokusundan farklı bir koku aklına çirkin günlerini, kaçışlarını, yabanda ilk defa yalnız kaldığı zamanı getirmişti.

Duman kokusu almıştı, kamp ateşlerinin yapışkan kokusunu.

Gözlerini açtı. Şehir çirkinleri ağaç yakmazdı, meşale bile yakmazdı; buna izin yoktu. Parti yalnızca ardışık-çakar uçan-küreler ve yükselmeye başlamış ayla aydınlanmıştı.

Koku Dışarı'dan bir yerden gelmiş olmalıydı.

Tally gittikçe genişleyen bir sarmal üzerinde hareket ederek kalabalığı taradı ve kokunun kaynağını bulmaya çalıştı.

Göze çarpan kimse yoktu. Yalnızca patlarcasına dans eden budala çirkinler, sallanan kollar ve uçuşan biralar... Zarif, kendine güvenli, güçlü görünen kimse yoktu.

Sonra Tally kızı gördü.

Oğlanın biriyle yavaş yavaş dans ediyor, kulağına haremle bir şeyler fısıldıyordu. Oğlanın, kızın sırtındaki

parmakları sinirli sinirli seğiriyordu. Hareketleri müziğin temposuna uymuyordu. Mahcup bir oyun randevusundaki minikler gibi görünüyorlardı. Kız, soğuğa aldırılmıyormuş gibi, ceketini beline dolayıp bağlamıştı. Kolunun iç tarafında, güneşe karşı koruyucu bantların bıraktığı izler vardı.

Bu kız dışarıda çok zaman geçiriyordu.

Tally yaklaşırken yine duman kokusu aldı. Yeni ve kumsursuz gözleri kızın doğal liflerden dokunmuş, dikiş izleri belirgin, tuhaf bir koku yayan kaba gömleğini fark etti... Tuhaf koku deterjandı. Bu giysi giyilip geri dönüşüme atılmak üzere tasarlanmamıştı; yıkanması gerekiyordu, sabunla köpürtülmesi, soğuk dere kıyısındaki taşlarda dövülmesi gerekiyordu. Tally kızın saçlarının kusurlu modelini gördü. Metal makas kullanılarak, elle kesilmişti.

“Şef,” diye fısıldadı.

Shay’in uykulu sesi yanıt verdi. “Bu kadar çabuk mu Tally-wa? Eğleniyorum.”

“Sanırım bir Dumanlı buldum.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Yıkanmış çamaşır kokuyor.”

“Onu ben de gördüm,” diye kesti Fausto’nun sesi müziği. “Kahverengi gömlekli? Şu delikanlıyla dans ediyor?”

“Evet. Ve bronzlaşmış.”

Sinirli, dalgın bir iç çekiş geldi. Ardından Shay dans ettiği çirkin oğlandan ayrılırken mırıldandığı özürler.

“Başka?”

Tally kızın çevresinde geniş bir halka çizerek ve yeni bir duman kokusu yakalamaya çalışarak kalabalığı yine taradı. “Anlayabildiğim kadarıyla yok.”

“Kimse bana tuhaf görünmüyor.” Kıza yaklaşmakta olan Fausto’nun başı yakında belirdi. Partinin diğer yanından Tachs ile Ho yaklaşıyordu.

“Ne yapıyor?” diye sordu Shay.

“Dans ediyor ve...” Kızın elini oğlanın cebine soktuğunu gören Tally duraksadı. “Ona bir şey verdi.”

Shay’in nefesi küçük bir tıslama ile kesildi. Birkaç hafta öncesine kadar Dumanlılar Çirkinköy’e yalnızca propaganda getiriyordu, ama şimdi çok daha ölümcül bir şey getirmeye başlamışlardı: Nanolarla dolu haplar.

Nanolar, güzelleri köpükkafalı yapan lezyonları yiyor, hararetli duygular ve ham iştahlar yaratıyordu. Ve zamanla etkisini yitiren ilaçların aksine, nanoların yarattığı değişim kalıcı oluyordu. Nanolar büyüyen ve üreyen, her gün daha fazlası olan aç, mikroskobik makinelerdi. Şansınız yoksa, sonunda beyninizin geri kalanını da yiyorlardı. Aklınızı yitirmeniz için tek bir hap yeterli oluyordu.

Tally nasıl olduğunu görmüştü.

“Yakalayın onu,” dedi Shay.

Tally’nin kanına adrenalin pompalandı, berraklık hissi müziği ve kalabalığın hareketlerini boğdu. Kızı ilk o görmüştü, bu yüzden onu yakalamak Tally’nin işiydi, Tally’nin ayrıcalığıydı.

Orta parmağındaki yüzüğü bükte ve küçük iğnesinin çıktığını hissetti. Tek bir iğne deliğinden sonra Dumanlı kız sallanmaya başlayacaktı ve fazla içmiş gibi kendinden geçecekti. Özel Durumlar karargâhında, bıçak altına yatmaya hazır halde uyanacaktı.

Düşünce Tally'nin tüylerini diken diken etti. Yakında o kız köpükkafa olacaktı; şirin, güzel ve mutlu. Ve muazzam ölçüde budala.

Ama en azından zavallı Zane'den daha iyi durumda olacaktı.

Tally, kalabalıktaki herhangi bir çirkine batırmamak için parmaklarını iğnenin çevresine kapattı. Birkaç adım yaklaştı, diğer elini uzattı ve oğlanı çekip uzaklaştırırken “Arkadaşınla dans edebilir miyim?” diye sordu.

Oğlanın gözleri irileşti ve yüzüne bir sırıtma yayıldı. “Ne? Siz, ikiniz dans etmek mi istiyorsunuz?”

“Sorun değil,” dedi Dumanlı kız. “Belki o da biraz dans etmek istiyordur.” Belindeki ceketi çözdü, omuzlarına çekti ve elleri ceplerine girdi. Tally plastik bir torbanın hışırtısını duydu.

“Keyfine bak,” dedi oğlan ve pis pis sırıtarak geriledi. Oğlanın yüzündeki ifade Tally'nin yanaklarının yine kızarmasına sebep oldu. Oğlan onunla *alay ediyor*, eğleniyordu. Sanki Tally, herhangi biriymiş ve herkes onun hakkında düşünebilirmiş gibi, özel değilmiş gibi. Tally'nin yüzündeki akıllı çirkin maskesi alev alev yanmaya başladı.

Bu aptal oğlan, Tally'nin onu eğlendirmek için burada olduğunu sanıyordu. Gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Tally yeni bir plan uygulamaya karar verdi.

Düşüş bileziğindeki düğmelerden birine bastı. Bileziğin sinyalleri, ses hızıyla yüzündeki ve ellerindeki akıllı plastiğe yayıldı. Akıllı moleküller birbirlerini bıraktılar ve Tally'nin çirkin maskesi bir toz bulutu halinde patlayarak alundaki zalim-güzelliği sergiledi. Tally gözlerini sertçe kırıştırarak lensleri attı ve kömür karası kurt irislerini kış soğuşuna açtı. Dış kaplamalarının gevşediğini hissetti ve onları oğlanın ayaklarının dibine tükürüp, oğlanın gülümsemesine sivri dişlerini göstererek karşılık verdi.

Dönüşüm bir saniyeden az sürmüştü, oğlanın yüzündeki ifadenin değişmesine ancak yetecek bir süre.

Tally gülümsedi. “Yaylan bakalım çirkin. Ve sen!” Dumanlı'ya döndü. “Ellerini ceplerinden çıkar.”

Kız yutkunarak kollarını iki yana açtı

Tally aniden zalim yüz hatlarına yönelen bakışları hissetti, zonklayan siyah bir dantel gibi tenini saran dövmeleeri gören kalabalığın hayretini sezdi. Tutuklama kalıbını bitirdi: “Seni incitmek istemiyorum, ama gerekirse incitirim.”

“Buna gerek kalmayacak,” dedi kız, sakın sakın, sonra elleriyle bir şey yaptı, iki başparmağını yukarı kaldırdı.

“Aklma bile getirme...” diye başladı Tally, sonra çok geç de olsa kızın giysilerine dikilmiş kabartıları fark etti. Atlama-yeleğinin kayışlarına benzeyen kabartılar. Şimdi kendi başlarına hareket ediyor, kızın omuzlarını ve kalçalarını sarıyordu.

“Duman yaşıyor,” diye tısladı kız.

Tally uzandı...

... ve kız, gerilmiş sonra da aşağıdaki ucu salıverilmiş paket lastiği gibi havaya fırladı. Tally'nin eli boşluğu kavradı. Ağzı bir karış açık, yukarı baktı. Kız hâlâ yükseliyordu. Atlama–yeleğinin pili, kıpırdamadan yerinde duran kızı havaya fırlatacak şekilde ayarlanmıştı.

Ama sonra doğrudan yere düşmeyecek miydi?

Tally karanlık gökyüzünde bir hareket sezdi. Ormanın kıyısından iki uçan–tahta, partinin üzerine süzöldüler. Birini kaba derilere bürünmüş Dumanlı bir oğlan sürüyordu ve diğeri boştu. Kızın sıçrayışının zirvesinde, oğlan uzandı ve doğru düzgün yavaşlamadan, kızı havadan çekip binicisiz tahtanın üzerine bindirdi.

Dumanlı oğlanın el yapımı, deri ceketini tanıyınca Tally'nin içinden bir ürperti geçti. Bir uçan–küre göz kamaştırıcı bir ışıkla çaktığında, özel görüş yeteneği sayesinde oğlanın bir kaşında uzanan yara izini seçti.

David, diye düşündü.

“Tally! Uyan!”

Shay'in emriyle Tally uyuşukluğundan sıyrıldı. Bakışları kalabalığın üzerinde, baş hizasında gelip geçen başka uçan–tahtalara takıldı. Düşüş bileziğinde kendi uçan–tahtasının çekişini hissetti ve dizlerini bükerek, tam tahta geldiğinde sıçradı.

Tally'nin zalim–güzel yüzü ve kızın ani sıçrayışı yüzünden sersemlemiş olan kalabalık ondan uzaklaşıyordu, ama

Dumanlı'yla dans eden oğlan onu yakaladı. "O bir Özel! Kaçmalarına yardım edin!"

Tally'nin kolunu yakalama girişimi ağır ve hantaldı. Tally kullanılmamış iğnesini oğlanın avucuna batırdı. Oğlan elini çekti, bir an aptal bir ifadeyle avucuna baktı ve sonra yere yığıldı.

O yere düştüğünde, Tally havalanmıştı bile. İki eliyle uçan-tahtanın kavrayışlı kenarını tutarak ayaklarıyla tahtayı yukarı doğru tekmeledi ve ağırlığını kaydırarak çevirdi.

Shay çoktan kendi tahtasına atlamıştı. "Oğlanı yakala, Ho!" diye emretti, baygın, çirkin oğlanı göstererek. Shay'in maskesi de bir toz bulutu eşliğinde yok oldu.

"Kalanlar beni izlesin."

Tally çoktan fırlamıştı. Soğuk rüzgâr çıplak yüzüne sertçe vuruyordu ve boğazında buz-gibi bir savaş narası yükseliyordu. Birayla ıslanmış zeminde yüzlerce kişi hayretle onu izliyordu.

David, Dumanlı önderlerden biriydi; bu soğuk gecede Kesicilerin umut edebileceği en iyi ganimet. Tally onun şehre gelmeye cüret edebilmesine inanamıyordu, ama bir daha asla dönemeyeceğinden emin olacaktı.

Çakan uçan-kürelerin arasında zikzaklar çizerek ormanın üzerine süzüldü. Gözleri çabucak karanlığa uyum sağladı ve yüz metre kadar ileride iki Dumanlı gördü. Tah-talarını, dik bir dalgaya kapılmış sörfçüler gibi öne eğerek, alçaktan gidiyorlardı.

Birkaç saniye erken yola çıkmak gibi bir avantajları vardı, ama Tally'nin uçan-tahtası da özeldi; şehrin üretebildiği en iyi tahtaydı. Onu hızlanmaya zorladı, ön ucuyla rüzgârda sallanan ağaçların uçlarına sürtündü ve onları, ani buz yağmuruna tuttu.

Tally, nanoları, yani Zane'in beynini bu hale getiren makineleri David'in annesinin icat ettiğini unutmamıştı. Ay-lar önce Shay'i kandırıp yabana çeken, ilk önce onu, sonra Tally'yi baştan çıkaran, dostluklarını mahvetmek için elinden geleni yapan kişinin David olduğunu da unutmamıştı.

Özeller düşmanlarını unutmazdı. Asla!..

“Şimdi seni yakaladım,” dedi.

AVCILAR VE AV

“Dağılın! Irmağa dönmelerine izin vermeyin,” dedi Shay.

Tally sert rüzgâra karşı gözlerini kısıtı ve dilini, dişinin açıkta kalan sivri uçlarının üzerinde gezdirdi. Kesici tahtasının önünde ve arkasında kaldırıcı pervaneler vardı ve şehrin sınırlarının ötesinde de uçabilmesini sağlıyordu. Ama Dumanlıların eski moda uçan-tahtaları, manyetik ağ sona erdiğinde taş gibi düşerdi. Dışarı’da yaşamak bunları kazandırıyor insana: güneş yanığı, böcek ısırığı ve berbat bir teknoloji. İki Dumanlı bir noktada ırmağa ve onun metal tortu içeren yatağına dönmek zorunda kalacaktı.

“Şef, destek kuvvet istemek için kampı arayayım mı?” diye sordu Fausto.

“Çok uzaktalar, zamanında gelemezler.”

“Ya Dr. Cable?”

“Onu unut,” dedi Shay. “Bu bir Kesici numarası. Bu işin itibarını Düzenli Özellere üstlenmesini istemeyiz.”

“Özellikle de bu sefer,” dedi Tally. “Yukarıdaki David.”

Uzun bir sessizlik oldu, sonra ağdan Shay’in ustura kadar keskin kahkahası geldi ve buz-gibi bir parmak Tally’nin bel kemiğinde dolaştı. “Eski erkek arkadaşın, ha?”

Tally soğuğa karşı dişlerini gıcırdattı. Bir anlığına çirkin günlerinin utanç verici dramları taş gibi midesine oturdu. Bir şekilde, eski vicdan azabı bir türlü dinmemişti. “Hatırladığım kadarıyla aynı zamanda seninki, şef.”

Shay yine kahkaha attı. “Eh, sanırım ikimizin de soracak hesabı var. Ne olursa olsun kimseyi çağırmak yok Fausto. Bu oğlan bizim.”

Tally yüzüne kararlı bir ifade oturttu, ama midesindeki düğüm kaybolmadı. Duman’da yaşarlarken Shay ile David beraberdi. Ama sonra Tally gelmişti ve David ondan daha fazla hoşlandığına karar vermişti. Çirkin olmanın getirdiği kıskançlık ve muhtaçlık, her zamanki gibi, her şeyi berbat etmişti. Duman yok edildikten sonra bile –Shay ile Tally budala köpükkafalarken bile– Shay’in bu ihanet karşısında hissettiği öfke hiç kaybolmamıştı.

Artık Özel’diler ve eski dramların önemli olmaması gerekirdi. Ama bir şekilde, David’i görmek Tally’nin buz-gibi ruh halini bozmuştu ve Shay’in öfkesinin de hâlâ içten içe yanıyor olabileceğinden kuşkulanasına sebep olmuştu.

Belki onu yakalamak aralarındaki soruna bir son verirdi. Tamamen ve geri dönüşsüz bir biçimde. Tally derin bir nefes aldı ve öne eğilerek tahtasını hızlandırdı.

Şehrin kıyısı yaklaşıyordu. Aşağıda, yeşil kuşak aniden yerini banliyölere, orta-güzellerin minikleri yetiştirdiği sıra sıra, can sıkıcı evlere bıraktı. İki Dumanlı sokak düzeyine indi ve dizlerini bükerek, kollarını iki yana açarak keskin virajlar almaya başladı.

Tally kovalamacanın ilk sert dönüşüne girdi. Bedeni esner, kıvrılırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Normalde Dumanlılar bu şekilde kaçardı. Düzenli Özeller, salak araçları ile ancak düz bir çizgi üzerinde hareket edebiliyordu. Ama Kesiciler *özel* Özellerdi: Dumanlılar kadar hareketli, Dumanlılar kadar çılgın.

“Peşlerinden ayrılma Tally-wa,” dedi Shay. Diğerleri hâlâ saniyelerce gerideydi.

“Sorun değil şef.” Tally betonun bir metre üzerinde, dar sokaklarda süzülüyordu. Orta-güzellerin asla bu kadar geçce kalmaması şansı. Biri önlerine çıkacak olursa, uçan-tahtanın bir darbesi ile lapaya dönerdi.

Dar sokaklar Tally’nin avını yavaşlatmıyordu. Kendi Dumanlı günlerinden, David’in bu konuda ne kadar iyi olduğunu hatırlıyordu. David uçan-tahta üzerinde doğmuştu sanki. Ve kız da muhtemelen Paslı Yıkımtıları’nın, Dumanlıların şehre düzenledikleri baskınlar için üs olarak kullandıkları eski, hayalet şehrin sokaklarında bol bol egzersiz yapmıştı.

Ama Tally artık özeldi. David’in refleksleri onunkilerle karşılaştırıldığında bir hiçti ve ne kadar çalışırsa çalışsın, doğanın bir araya getirdiği bir yaratık, gelişigüzel biri olduğu gerçeğini telafi edemezdi. Ama Tally bu iş için *yaratılmıştı* –ya da *yeniden yapılmıştı*– şehrin düşmanlarının izini sürmek ve onları adaletin önüne çıkarmak için. Yaban hayatını yok oluştan kurtarmak için.

Hızlanarak sertçe döndü, karanlık bir evin köşesine çarptı ve yağmur oluğunu dümdüz etti. David o kadar

yakındaydı ki Tally onun kavrayışlı ayakkabıları yer değiştirenken çıkan gıcırtyı duyabiliyordu.

Birkaç saniye sonra atlayacak, David'i yakalayacak, düşüş bilezikleri onları omuz koparan bir çekişle durdurana kadar yere yuvarlanacaktı. Elbette, bu hızda giderken, Tally'nin özel bedeni bile biraz incinecekti. Normal biri olsa, yüz farklı şekilde kırılabilirdi...

Tally yumruklarını sıktı, ama tahtasının biraz geride kalmasına izin verdi. Hamlesini açık bir yerde yapması gerekiyordu. David'i öldürmek istemiyordu ne de olsa. Yalnızca onun ehlileştiğini, bir köpük kafaya dönüştüğünü görmek istiyordu. Onun güzel ve budala olmasını ve bir daha dönmemek üzere hayatından çıkıp gitmesini istiyordu.

Bir sonraki keskin dönemde David omzunun üzerinden arkaya baktı ve Tally onun yüzünde kendisini tanıdığını anlatan bir ifade gördü. Tally'nin yeni zalim-güzel hatlarını görmek buz-gibi bir şok olmalıydı.

"Evet, benim, sevgili erkek arkadaşım," diye fısıldadı.

"Sakin ol, Tally-wa," dedi Shay. "Şehrin kıyısını bekle. Yakında kalmakla yetin."

"Tamam şef." Tally biraz geriledi. David'in onu yakalamaya kimin geldiğini öğrenmesi hoşuna gitmişti.

Hızlı kovalamacaları kısa zamanda fabrika kuşağına ulaştı. Karanlıkta gürleyerek ilerleyen ve altlarındaki tuncu ışıklarla yol işaretlerini okuyarak rotalarını izleyen otomatik nakil kamyonlarından kaçınmak için hep birden yükseldiler. Diğer üç Kesici, Tally'nin arkasında yayılarak Dumanlıların geri dönüş yollarını kesti.

Yukarıdaki yıldızlara bakan ve şimşek hızıyla hesap yapan Tally, iki Dumanlı'nın hâlâ ırmaktan uzaklaşmakta olduğunu, şehir kıyısında kesin yakalanacaklarını bile bile ilerlemeye devam ettiklerini anladı.

“Bu biraz tuhaf şef,” dedi. “Neden ırmağa gitmiyor?”

“Belki kaybolmuştur. O yalnızca gelişigüzel biri Tally. Senin hatırladığın cesur çocuk değil.”

Tally ağda yumuşak kahkahalar duydu ve yanakları kızardı. Neden David hâlâ onun için bir şeyler ifade ediyormuş gibi davranıyorlardı? O yalnızca gelişigüzel bir çirkin-di. Hem, bu şekilde, gizlice şehre girmek için *bir miktar* cesaret gerekirdi... oldukça aptalca olsa bile.

“Belki Patikalar’a gidiyordur,” dedi Fausto.

Patikalar, Geçkinköy’ün diğer yanında, orta-güzellerin yürüyüşe çıktığı ve doğadaymış gibi hissettiği bir yerdi. Yabanıl görünüyordu, ama yorulduğunuz zaman sizi alacak bir uçan-araç çağırabiliyordunuz.

Belki yaya olarak kaçabileceklerini sanıyorlardı. David, Kesicilerin şehir sınırlarının ötesinde de uçabileceklerinin farkında değil miydi? Karanlıkta da görebileceklerinin?

“Hamlemi yapayım mı?” diye sordu Tally. Burada, fabrika kuşağında, David’i öldürmeden tahtasından alabilirdi.

“Gevşe Tally,” dedi Shay ifadesizce. “Bu bir emirdir. Buradan ne yöne giderlerse gitsinler, yeraltı ağı sona eriyor.”

Tally yumruklarını sıkı, ama itiraz etmedi.

Shay hepsinden daha uzun süredir özeldi. Zihni o kadar buz-gibiydi ki, neredeyse kendi kendini Özel kılmıştı –en

azından beyinsel açıdan– köpükkafalılığım kendi derisini keskin bir bıçakla çizerek kırmıştı. Ve Dr. Cable ile anlaşma yapan Shay'di. Böylece Kesiciler, Yeni Duman'ı kendi diledikleri gibi yok etme ayrıcalığını kazanmışlardı.

Bu yüzden şef, Shay'di ve ona itaat etmek aslında o kadar da kötü değildi. Düşünmekten daha buz–gibiydi. Düşünmek insanın aklını karman çorman edebilirdi.

Aşağıda Geçkinköy'ün düzgün binaları belirdi. Geçgüzellerin bahar çiçeklerini ekmesini bekleyen çıplak bahçeler, altlarından akıp geçti. David ve suç ortağı iyice alçalarak yer hizasının hemen üzerinde süzölmeye başladılar ve kaldırırcıların ağı yaslanabilmesi için yükselmediler.

Alçak bir çitin üzerinden sıçrarlarken Tally ikisinin parmak uçlarının birbirine süründüğünü gördü ve ikisinin birlikte olup olmadığını merak etti. Muhtemelen David hayatını mahvedecek yeni bir Dumanlı kız bulmuştu.

Onun işi buydu, şehir şehir gezerek çirkinleri kaçırmaya ikna etmek, şehir çocuklarının en iyilerini ve en akıllılarını isyan vaadi ile baştan çıkarmak. Ve her zaman gözdeleri olurdu. İlk önce Shay, sonra Tally...

Tally zihni berraklaşsın diye başını iki yana salladı ve kendi kendine Dumanlıların sosyal hayatının bir Özel'i hiç ilgilendirmeyeceğini hatırlattı.

Öne eğilerek hızlandı. Karanlık Patikalar hemen önlerindeydi. Bu kovalamaca birazdan bitecekti.

İki Dumanlı karanlığa daldı ve sık ağaçların arasında gözden kayboldu. Tally ormanın üzerinde uçmak için yükseldi

ve ayın keskin ışığından faydalanarak Dumanlıların geçişine dair iz aradı. Patikalar'ın ötesinde, uzakta, gerçek yabancılar başlıyordu, Dışarı'nın mutlak karanlığı.

Ağaç tepeleri titredi ve iki Dumanlı'nın uçan-tahtaları ormanın içinde rüzgâr gibi aktı...

"Hâlâ dümdüz dışarı gidiyorlar," dedi Tally.

"Hemen arkandayız Tally-wa," diye yanıt verdi Shay. "Aşağıda bize katılmaya ne dersin?"

"Elbette şef." Tally iki eliyle yüzünü örterek alçaldı, tepeden tırnağa iğneler battı, çam ağaçları bedenini okşadı. Sonra ağaç gövdelerinin hizasına geldi ve dizlerini bükerek, gözlerini iri iri açarak ormanda süzüldü.

Diğer üç kesici ona yetişmiş, yüz metre aralıklarla dizilmişlerdi. Titrek ay ışığında zalim-güzel yüzleri şeytaniydi.

Patikalar ile gerçek yabanlığın arasındaki sınırdaki sınırda, iki Dumanlı alçalmaya başlamıştı bile. Manyetik kaldırıcılar metal bulamaz olmuştu. Kayarak inişleri çalılarının arasında yankılandı, ardından koşan ayakların sesi duyuldu.

"Oyun bitti," dedi Shay.

Tally'nin uçan-tahtasının kaldırıcı pervaneleri ayaklarının altında çalıştı, alçak bir uğultu ağaçların arasında kış uykusuna yatmış bir hayvanın hırlaması gibi yayıldı. Kesiciler birkaç metrelik bir yüksekliğe inerek yavaşladılar ve karanlık ufku tarayarak hareket izi aradılar.

Tally'nin bel kemiğinden bir keyif ürpertisi geçti. Kovalamaca bir saklambaç oyununa dönüşmüştü.

Ama *adil* bir oyun olduğu söylenemezdi. Parmağıyla bir jest yaptı ve ellerindeki, beynindeki çipler karşılık verdi, Tally'nin görüş alanına kızılötesi bir perde serdi. Dünya değişmişti, kar kümeleri ile kaplı zemin soğuk bir maviye dönüşmüştü, ağaçlar yumuşak yeşil haleler yayıyordu, her nesne kendi ısıyla aydınlanmıştı. Küçük birkaç memeli göze çarpıyordu, kırmızıydılar ve yanıp sönüyorlardı, içgüdüleri onlara yakında tehlikeli bir şey olduğunu söylemiş gibi, başlarını çeviriyorlardı. Biraz ötede, havada süzölen Fausto parlıyordu, kızgın Özel bedeni parlak sarıydı ve Tally'nin kendi elleri turuncu alevler saçıyordu sanki.

Ama ilerideki, şimdi mor görünen karanlıkta, insan boyunda hiçbir şey yoktu

Tally kaşlarını çattı ve kızılötesi ile normal görüş arasındaydı gidip geldi. “Nereye gittiler?”

“Kamuflej kıyafetleri olmalı,” diye fısıldadı Fausto. “Yoksa onları görürdük.”

“Ya da en azından kokularını alırdık,” dedi Shay. “Belki erkek arkadaşın o kadar da gelişigüzel değildir Tally-wa.”

“Ne yapıyoruz?” dedi Tachs.

“Yere iniyoruz ve kulaklarımızı kullanıyoruz.”

Tally uçan-tahtasının yere inmesine izin verdi. Kaldırıcı pervaneler yavaşlayarak dururken ince dalları ve kuru yaprakları parçaladı. Tahta durduğunda Tally yere indi ve kış soğuşu, kavrayışlı ayakkabılardan ayaklarına işledi.

Ayak parmaklarını oynatarak ormanı dinledi; nefesinin, gözlerinin önünde kıvrılarak dağılmasını izledi ve diğer

tahtaların uğultularının da yavaşlayarak durmasını bekledi. Sessizlik derinleştğinde kulakları, çevresinde yumuşak pıtırtilar seçti; çam iğnelerini minik buz kılıflarının içinde sallayan rüzgârın sesi. Birkaç kuş dinginliği bozuyordu ve uzun kış uykusundan uyanan aç sincaplar gömdükleri yemişleri bulmak için eşeleniyordu. Ten-antenlerin, dünyanın geri kalanından yalıtılmış hayaletsi ağından diğer Kesicilerin nefesleri geliyordu.

Ama orman zemininde hareket eden insanlara dair hiçbir şey yoktu.

Tally gülümsedi. David en azından, hareketsiz kalarak, işi ilginç hale getiriyordu. Ama beden ısılarını saklayan kamuflej kıyafetlerine rağmen, Dumanlılar sonsuza dek kıpırtısız kalamazdı.

Dahası, Tally onun orada bir yerde olduğunu *hissedi-yordu*. David yakındaydı.

Tally ten-anten yayınıni kesti, diğer Kesicilerin gürültülerini kapattı ve suskun, kızılötesi bir dünyada yalnız kaldı. Diz çökerek gözlerini kapattı, çıplak avuçlarından birini sert, donmuş yere koydu. Özel ellerinde, en ufak titreşimi bile sezen çıplaklar vardı. Tally tüm bedeniyle sıra dışı seslere karşı kulak kabarttı.

Havada bir şey vardı... İşitme kıyısında bir uğultu, gerçek bir sestən çok, kulaklarda bir kaşıntı gibi. Şimdi işitebildiği o hayaletsi varlıklar gibiydi, kendi sinir sisteminin uğultusu ya da floresan lambaların cızırtısı gibi. Çirkinler ve köpükkafalar için işitilmez olan pek çok ses, bir Özel'in

kulağına gelirdi. Mikroskop altında insan teninde beliren kıvrımlar ve kabartılar kadar tuhaf ve beklenmedik...

Ama bu *tam olarak* neydi? Ses rüzgârla kabarıp akıyordu, şehrin güneş enerjisi ağından gelen yüksek gerilim hatlarının çıkardığı tınılara benziyordu. Belki bir tür tuzaktı, iki ağaç arasına gerilmiş bir tel. Ya da rüzgârı yakalayacak şekilde aç verilmiş, ustura kadar keskin bir bıçak?

Tally gözlerini açmadan, daha dikkatli dinledi ve kaşlarını çatı.

İlkine başka sesler eklendi. Şimdi her yönden geliyorlardı. Üç, dört, sonra beş tiz nota tınlamaya başladı, birleşik sesleri yüz metre uzaktaki arıkuşunun çıkaracağından daha yüksek değildi.

Tally gözlerini açtı ve loşluğa odaklandığında, aniden onları gördü. Ormana yayılmış, gizlenme kıyafetleri arka plana kusursuzca uyum sağlamış beş insanı çevreleyen hafif bir farklılık.

Sonra nasıl durduklarını gördü –ayakları ayırık, birer kol geride, diğeri uzanmış– ve seslerin ne olduğunu anladı.

Gerilmiş, salıverilmeye hazır yaylar.

“Pusu,” dedi Tally, sonra ten–anten yayını kestğini hatırladı.

İlk ok fırlarken yeniden çalıştırdı onu.

GECE DÖVÜŞÜ

Oklar havada uçuştu.

Tally yere yuvarlandı ve buz gibi iğne yaprak örtüsünün üzerine dümdüz uzandı. Bir şey, saçlarını karıştıracak kadar yakından, ılık çalarak geçti.

Yirmi metre uzakta, oklardan biri hedefini buldu ve ağ, aşırı yüklenmiş gibi bir elektrik cızırtısı geldi kulağına, Tachs'in homurtusunu boğdu. Sonra Fausto da bir ok yedi ve Tally onun inlediğini, sonra ondan gelen yayının kesildiğini duydu. En yakın ağacın arkasına kaçtı ve iki beden sert zemine düştüğünü işitti. "Shay?" diye tısladı.

"Beni iskaladılar," diye yanıt verdi Shay. "Olacağını anladım."

"Ben de. Kesinlikle gizlenme kıyafetleri var." Tally geniş gövdenin arkasına geçti ve ağaçların arasındaki silüetleri taradı.

"Kızılötesi görüşleri de," dedi Shay. Sesi sakindi.

Tally kızılötesi ışınlarla deh gibi parlayan ellerine baktı ve yutkundü. "Demek onlar bizi kusursuzca görüyor ve biz onları göremiyoruz, öyle mi?"

“Sanırım erkek arkadaşının becerikli çıkabileceğini düşünmedim Tally-wa.”

“Belki onun *senin de* erkek arkadaşın olduğunu hatırlamaya zahmet etsen, sen de...” İlerideki ağaçların arasında bir şey kıpırdandı ve sözleri solarken, Tally bir yayın şakladığını duydu. Kendini yana fırlattı, ok ağaca saplandı, şok-sopası gibi vızıldadı ve ağaç gövdesini titrek ışıklardan bir ağla kapladı.

Tally koşarak kaçtı ve iki ağaç dalının birbirine dolandığı yere yuvarlandı. Aralarındaki dar kıvrıma sıkıştı, “Şimdi plan ne şef?” dedi.

“Plan şu: popolarına tekme basıyoruz Tally-wa,” diye payladı Shay onu alçak sesle. “Biz *özeliz*. İlk darbeyi onlar vurdular, ama yine de onlar yalnızca gelişigüzel.” Bir başka yay şakladı ve Shay homurdandı, ardından çalılarının arasında koşan ayak sesleri geldi.

Başka yay sesleri duyunca Tally yere yapıştı, ama oklar Shay’ın uzaklaştığı yöne doğru uçuyordu. Ormanda sinirli gölgeler titreşti ve ardından elektrik boşalımı sesleri geldi.

“Yine ıska,” diye güldü Shay, kendi kendine.

Tally yutkundu, yüreğinin çılgın gümlmeleri arasından dinlemeye çalışarak, Kesicilerin kamuflaj kıyafeti, fırlatma silahları ve şu anda kullanabileceği *hiçbir şeyi* getirmeye zahmet etmemiş olmasına küfretti. Kesici bıçağı, tırnakları, özel refleksleri ve kaslarından başka bir şeyi yoktu.

Utanç verici olan şeydi ki, yön duygusunu kaybetmişti. Gerçekten de bu ağaçların *arkasında mı* saklanıyordu?

Yoksa bir saldırgan şu anda doğrudan ona bakarak, onu mıhlamak için sakın sakın kirisine ok mu takıyordu?

Tally yıldızları okumak için yukarıya baktı, ama dallar gökyüzünü okunması imkânsız desenlere bölmüştü. Ağır ağır nefes alıp sakinleşmeye çalışarak bekleli. Ona yine ok fırlatmadıklarına göre, görüş alanlarında değildi.

Ama kaçmalı mıydı? Yoksa olduğu yerde kalmalı mıydı?

Ağaçların arasına sıkışmış, kendini çıplak gibi hissediyordu. Dumanlılar daha önce hiç bu şekilde savaşmamış; Özeller belirdiğinde hep kaçıp saklanmışlardı. Tally'nin aldığı Kesici eğitimi tamamen iz sürmek ve yakalamak üzeri-neydi; kimse görünmez saldırganlardan bahsetmemişti.

Shay'in kızgın-sarı şeklinin patikanın derinliklerine doğru süzöldüğünü, uzaklaşarak onu yalnız bıraktığını gördü.

"Şef?" diye fısıldadı. "Belki Düzenli Özeller'i çağırma-lıyız."

"Unut bunu Tally. Dr. Cable'ın önünde beni utandır-maya kalkışma. Sen olduğun yerde kal, ben yana dolanaca-gım. Belki biz de kendi pusumuzu kurabiliriz."

"Tamam. Ama bu işe yarayacak mı? Demek istediğim, onlar görünmez ve biz hiç..."

"Sabırlı ol Tally-wa. Biraz da sessiz, lütfen."

Tally içini çekti ve gözlerini kapanmaya zorladı, yüreği-ne daha yavaş çarpmasını emretti. Gerilmiş yayların uğul-tusunu dinledi.

Biraz arkasından dalgalı bir uğultu geldi, gergin bir yay, takılmış, uçmaya hazırlanan bir ok. Sonra bir tane daha katıldı ona, sonra bir üçüncüsü... ama *ona* mı nişan almışlardı? Yavaş yavaş ona kadar saydı ve salıverilen bir okun şaklamasını bekledi.

Ama ses gelmedi.

Burada gizlenmiş olmalıydı. Ama toplam beş Dumanlı saymıştı. Üçü yay çekmişse, diğer ikisi neredeydi?

Sonra, Shay'in sakın ve düzenli nefeslerinden daha yumuşak bir ses yakaladı kulakları: iğne yaprakların üzerinde ilerleyen ayak sesleri. Ama şehir doğumlu, gelişigüzel biri için fazla dikkatli, fazla sessizdi. Ancak yabanda doğmuş biri bu kadar sessizce hareket edebilirdi.

David.

Tally yavaşça doğruldu, gözlerini açarak sırtını ağaç gövdesinde kaydırdı.

Ayak sesleri yaklaştı. Sağdan geliyordu. Tally ağaç gövdelerini sesle arasında tutarak yavaşça yana kaydı.

Çabucak yukarı baktı ve dalların beden ısısını kızılötesi görüşten saklayacak kadar kalm olup olmadığını merak etti. Ama David'e duyurmadan tırmanması imkânsızdı.

Yakındaydı... Belki diğer Dumanlılar oklarını salıvermeden Tally fırlayıp iğnesini batırabilirse... Ne de olsa, onlar yalnızca çirkindi, rakiplerini hazırlıksız yakalama avantajını kaybetmiş, kendini beğenmiş gelişigüzel kişiler.

Tally iğne yüzüğünü bükte ve yeni şarj olmuş bir iğne çıkardı. "Shay, o nerede?" diye fısıldadı.

“On iki metre uzağında.” Sözcükler çok hafif nefeslerle taşınyordu. “Diz çökmüş, yere bakıyor.”

Hiç kıpırdamadan durduğı yerden on iki metreyi koşması birkaç saniye alırdı... Diğer Dumanlıların vuramayacağı kadar hızlı bir hedef mi olurdu acaba?

“Kötü haber,” diye nefes verdi Shay. “Tachs’in tahtasını buldu.”

Tally bu pusunun asıl amacını kavradı ve dudağını ısırıldı. Dumanlılar bir Özel Durumlar uçan-tahtası istiyordu.

“Hazır ol,” dedi Shay. “Sana doğru yöneliyorum.” Uzakta, Shay’in ısıll ısıll bedeni iki ağacın arasından süzöldü. Apaçık ortadaydı, ama bir ok gibi yavaş bir nesne tarafından yakalanamayacak kadar hızlı ve uzaktı.

Tally gözlerini yine kapanmaya zorladı ve dikkatle dinledi. David’inkinden daha sesli ve hantal, başka ayak sesleri duydu; bir başka Kesici tahtası arayan beşinci Dumanlı.

Hamlesini yapma zamanı gelmişti. Gözlerini açtı...

Ormanda mide bulandırıcı bir ses gürledi. Bir uçan-tahtanın kaldırıcı pervaneleri çalışmış, parçalanmış dallar ve çam iğneleri tükürüyordu.

“Durdur onu!” diye tısladı Shay.

Tally harekete geçmişti bile, güröltüye doğru koşuyor, kaldırıcı pervanelerin kiriş şaklamalarını boğacak kadar çok güröltü çıkardığı midesi bulanarak fark ediyordu. Tahta önünde yükseldi. Siyah bir silüetin kollarından kızgın-sarı bir şekil sarkıyordu.

“Tachs'i götürüyor!” diye bağırdı Tally. İki adım sonra sıçrayacaktı...

“Tally, eğil!”

Tally yere daldı, havada dönerken bir okun tüyleri omzuna sürtündü, okun elektrik yükünün cızırtısı başındaki saçları diken diken etti. Tally körlemesine yuvarlanarak doğruldu ve bir tanesinin daha yolda olmamasını umarken bir başka ok akıp geçti.

Tahta üç metre yüksekteydi ve çifte yükünün altında sallanarak yavaş yavaş tırmanıyordu. Tally dümdüz yukarı sıçradı, pervanelerin öfkeli rüzgârı doğrudan yüzüne çarptı. Tally son anda parmaklarının pervanelerin arasına girdiğini, bir kan ve et serpintisi eşliğinde doğrandıklarını hayal etti ve duraksadı. Parmak uçları basma yüzeyinin kenarını yakaladı ve zar zor tutundu. Tally'nin ağırlığı da eklenince tahta yavaşça alçalmaya başladı.

Tally göz ucuyla bir okun ona doğru uçtuğunu gördü ve ondan kaçmak için havada çılgınca kıvrandı. Ok akıp geçti, ama Tally'nin parmakları kaydı. Önce bir eli, sonra diğeri boşandı...

Tally düşerken, ikinci uçan-tahtanın homurtusu havayı yarıyordu. Bir tahta daha çalışıyorlardı.

Shay'in feryadı gürültüyü aşıp geldi. “Beni kaldır!”

Tally rüzgârın kaldırdığı çam iğnelerinin arasına konarak diz çöktü ve Shay'in sarı sarı parlayan şeklinin hızla ona doğru koştuğunu gördü. Tally parmaklarını birbirine

kenetledi ve bel hizasında açıp, Shay'i yine yükselmeye başlamış olan tahtaya doğru fırlatmaya hazırlandı.

Karanlıkta bir ok daha uçarak geldi. Eğilirse, Shay sıçrayışının ortasında yiyecekti onu. Tally dişlerini sıkarak bel kemiğine saplanan şok-sopasının acısını bekledi.

Ama tahtanın yarattığı rüzgâr, oku, görünmez bir el gibi yere itti. Ok Tally'nin ayaklarının arasına saplandı ve buz kaplı zemine parlak bir ağ saçtı. Nemli havada elektrik tadı aldı Tally ve derisinde minik, görünmez eller dolaştı, ama kavrayışlı ayakkabılarının tabanları yalıtıyordu.

Sonra Shay'in ağırlığı kenetlenmiş ellerine bindi ve Tally homurdanarak Shay'i tüm gücüyle yukarı fırlattı.

Shay haykırarak yükseldi.

Tally, daha fazla okun uçuşacağını tahmin ederek kendini kenara attı, ama ayakları, hâlâ uğuldayan şok-sopasına takılarak kaydı. Tally hızla döndü ve sırtüstü yere düştü.

Bir başka ok bir bulanıklık halinde akıp geçti ve yüzünü birkaç santimetreyle iskaladı...

Tally yukarı baktı. Shay uçan-tahtanın üzerine konmuş, onun deli gibi sallanmasına sebep olmuştu. Kaldırıcı pervaneler üç kişinin yükü altında ciyaklıyordu. Shay iğneli elini kaldırdı, ama David'in karanlık silüeti Tachs'i ona doğru ittirdi ve Shay'i onun gevşek bedenini tutmaya zorladı. Shay Tachs'le birlikte yere yuvarlanmamak için tahtanın kenarında dans etti.

Sonra David saldırdı ve elle kullanılan bir şok-sopasını Shay'in omzuna indirdi. Gece karanlığı yeni bir kıvılcım ağıyla aydınlandı.

Tally ayağa kalktı ve mücadele etmek için koştu. Dumanlılar adil dövüşmüyordu!

Yukarıda, parlak sarı bir şekil kafa üstü tahtadan düşüyordu... Tally ellerini uzatarak sıçradı. Ölü ağırlık kollarına –beyzbol sopalarından bir demet kadar sağlam ve özel kemiklerine– çarptı ve Tally'yi yere serdi. “Shay?” diye fısıldadı, ama düşen Tachs'ti.

Tally yukarı baktı. Uçan–tahta şimdi on metre yüksekteydi, ulaşamayacağı bir yerde. Shay'in gevşek bedeni David'in kamuflaj kıyafetli karartısına beceriksizce sarılmıştı.

“Shay!” diye haykırdı Tally, uçan–tahta daha da yükselirken. Sonra kulakları bir yayın şaklamasını duydu ve kendini yine yere fırlattı.

Ok feci iskaladı, onu fırlatansa, kaçıyordu. Her yer kamuflaj kıyafetli şekillerle doluydu ve çevresinde başka tahratlar uğuldayarak canlanıyor, Dumanlılar havalanıyordu.

Tally düşüş bileziğini kıvırdı, ama bir çekiş yanıt vermedi. Özeller'in dört tahtasını da almışlardı. Tally, ormanda kaybolmuş doğa yürüyüşçüsü gibi kısıtlı kalmıştı.

Olanlara inanamayarak, başını iki yana salladı. Dumanlılar kamuflaj kıyafetlerini nereden bulmuştu? Ne zamandan beri insanları vuruyorlardı? Bu kolay numara nasıl bu kadar başarısız olmuştu?..

Dr. Cable'ı aramak için ten–antenini kullanarak şehir ağma bağlandı. Sonra Shay'in emrini hatırladı ve duraksadı. Ne olursa olsun aramak yok; itaatsizlik edemezdi.

Şimdi dört uçan-tahta da havadaydı, kaldırıcı pervaneleri turuncu ısı dalgaları yayıyordu. Tally David'in kollarında baygın yatan Shay'i ve bir başka tahtada taşınan bir başka Özel'in parlayan şeklini görebiliyordu.

Bir küfür salladı. Tachs hâlâ yerde yatıyordu, demek ki Fausto'yu da yakalamışlardı. Destek kuvvet istemek zorundaydı, ama bu emre itaatsizlik etmek olurdu...

Ağdan bir tınlama geldi.

"Tally?" diye sordu uzak bir ses. "Orada neler oluyor?"

"Ho! Neredesin?"

"Yer bulucunu izliyorum. Birkaç dakika uzakta." Gülü. "Partideki oğlanın bana neler anlattığına inanmayacaksınız. Senin Dumanh'nım dans ettiği var ya!"

"Boş ver! Hemen buraya gel!" Tally havayı taradı, Kesici tahtaların karanlık gökyüzünde yükselişini hayal kırıklığı içinde izledi. Bir dakika sonra Dumanlılar gitmiş olacaktı.

Düzenli Özeller'in gelmesi için çok geçti, her şey için çok geçti...

Tally'nin içinde bir öfke ve hayal kırıklığı dalgası kopardı, onu boğacak gibi oldu. David onu *yenemeyecekti*, bu sefer değil! Kellesini kaybetmeyi göze alamazdı.

Ne yapacağını biliyordu.

Sağ elinin parmaklarını bükerek ırmaklarını sol kolunun derisine batırdı. Derisine dokunmuş narin sinirler haykırdı, içinde bir ısırap seli kopardı, beynine yüklendi.

Ama sonra özel an geldi ve panik ile kafa karışıklığının yerini buz-gibi bir berraklık aldı. Tally soğuk havayı tekrar tekrar içine çekti... Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elbette. David ve kız kendi uçan tahtalarını terk etmişlerdi. Onları yakında bırakmış olmalıydılar.

Tally döndü ve şehre doğru koştu, karanlıkta David'in yarı unutulmuş kokusunu aradı.

"Ne oldu?" dedi Ho. "Nasıl oluyor da hatta bir tek sen kalıyorsun?"

"Pusuya düştük. Sessiz ol."

Uzun saniyelerin ardından, Tally'nin burnu bir şey yakaladı: David'in ellerinin dokunduğu ve ayar yaptığı yerde kalan kokusu, kovalamaca esnasında düşen teri. Dumanlılar eski moda tahtaları götürmeye zahmet etmemişti. Tally o kadar da çaresiz değildi.

Parmaklarını şıklatınca David'in tahtası telaşla gizlendiği çam iğnelerinin arasından fırladı ve yükseldi. Tally tahtanın üzerine atladı ve tahta, dalış tahtasının ucu gibi sallandı. Pervanelerin verdiği güç hissinden yoksundu. Ama Tally aylar önce buna benzer bir tane sürmüştü ve şimdilik bu yeterliydi.

"Ho, seni karşılamaya geliyorum!" Tahta şehir kıyısına doğru süzüldü ve kaldırıncıları manyetik ağı kavrayınca hızlandı.

Tally ağaçların arasından tırmandı ve ulku taradı. Dumanlıların şekilleri uzakta titreyordu, iki tutsak, ateşteki közler gibi parlıyordu.

Tally yıldızlara bakarak açıları ve yönleri hesapladı...

Dumanlılar ırmağa, manyetik alanı kullanabilecekleri yere yönelmişti. Tahta başına iki yolcu taşımak için ne

kadar kaldırma gücü bulabiliyorlarsa, hepsine ihtiyaçları vardı. “Ho, Patikalar’ın batı kıyısına yönel. *Çabuk!*”

“Neden?”

“Zamandan kazanmak için!” Tally’nin avını kaybetmemesi gerekiyordu. Dumanlılar görünmez olabilirdi, ama iki tutsak Özel, kızılötesi işaret ateşleri gibi parlıyordu.

“Tamam, geliyorum,” diye yanıt verdi Ho. “Ama yine soruyorum, neler oluyor?”

Tally yanıt vermedi, ağaç tepelerinin arasında slalom yaptı. Tally’nin yapmak zorunda olduğu şey Ho’nun hoşuna gitmeyecekti, ama başka seçenek yoktu. Oradaki, David tarafından alınıp götürülen *Shay*’di. Bütün o eski hataların karşılığını ödemek için bir fırsattı bu.

Gerçekten özel olduğunu kanıtlamak için.

Ho, Patikalar’ın karanlık ağaçlarının seyrelmeye başladığı yerde bekliyordu.

“Hey Tally,” dedi yaklaştığında. “Neden o hurdayı sü-rüyorsun?”

“Uzun hikâye.” Tally dönerek onun yanında durdu.

“Evet, pekâlâ, *lütfe*n bana söyler misin, neler...” Tally onu tahtasından iterek, aşağıdaki karanlığa yolladığında şaşkın bir çığlık attı.

“Affedersin Ho-la!” dedi Tally, Dumanlı tahtasından Ho’nunkine geçerken. Tahtayı ırmağa çevirdi. Şehir sınırını geçerken tahtanın kaldırıcı pervaneleri canlandı. “Tahtanı ödünç almak zorundayım. Açıklamak için zaman yok.”

Ho'nun bilezikleri düşüşünü keserken Tally'nin kulağına bir homurtu daha geldi: "Tally! Neler..."

"Shay'i yakaladılar. Fausto'yu da. Tachs Patikalar'da, baygın. Git de onunla ilgilen."

"Ne?" Tally yabanda, şehir ağındaki sinyal tekrarlayıcıları geride bırakırken Ho'nun sesi zayıfladı. Tally ufku taradı ve ileride, iki parlak göz gibi, uzak kızılötesi titreşimler buldu: Fausto ve Shay.

Av hâlâ sürüyordu.

"Pusu kurdular. *Beni dinlemiyor musun?* Shay Cable'ı aramayacağımızı söyledi. Bu meselede onların yardımını istemiyoruz." Özel Durumlar –Dr. Cable'ın *kendi Özeller'i*– Kesicilerin aptal yerine konduğunu öğrense, Shay'in bundan nefret edeceğinden emindi Tally.

Ayrıca, çıkışlar atan uçan-araçlardan bir filo, Dumanlılara izlendiklerini fark ettirdi.

Tally tek başına, belli etmeden yaklaşmalıydı onlara.

Öne eğilerek ödünç aldığı tahtayı mümkün olduğunca hızlandırdı ve Ho'nun itirazları geride kaldı.

Tally onları yakalayacaktı. Dört tahta üzerinde beş Dumanlı ve iki tutsak vardı; çok hızlı gitmeleri imkânsızdı. Tally onların gelişigüzel kişiler, kendisinin ise bir özel olduğunu hatırlamak zorundaydı.

Hâlâ Shay'i kurtarmak ve David'i yakalamak için bir şansı vardı. O zaman her şey yoluna girecekti.

KURTARMA

Tally hızla ve alçaktan uçuyor, neredeyse ırmağın yüzeyinde süzülüyor, iki yandaki karanlık ağaçlıklara bakıyordu.

Neredeydiler?

Dumanlılar, iki dakikalık avantajla o kadar ilerlemiş olamazdı. Ama onlar da Tally gibi alçaktan uçuyor, daha fazla itme gücü elde etmek için dolambaçlı ırmak yatağındaki mineral birikintilerden faydalıyor, saklanmak için ağaçlara güveniyorlardı. Shay ile Fausto'nun özelliklere özgü kızgın kızılötesi parıltısı bile ormanın karanlık örtüsünü delemiyordu. Ve bu bir sorun oluşturunuyordu.

Ya ırmaktan ayrılıp ağaçların arasına saklanmış, onun uçarak geçmesini izliyorlarsa? Çalınmış tahtaları üzerinde, diledikleri yöne gidebilirlerdi.

Tally'nin birkaç saniyeliğine yükselip aşağıya bakması gerekiyordu. Ama Dumanlılarda da kızılötesi görüş vardı. Kendini ele vermeden bakmak için vücut ısısını iyice düşürmesi gerekiyordu.

Ayaklarının altından akıp geçen karanlık sulara baktı ve ürperdi.

Bu iş hiç eğlenceli olmayacaktı.

Tally dönerek durdu, tahtasının kuyruğuyla buz gibi bir serpinti kaldırdı, serpinti kollarını ve yüzünü gıdıkladı, içine yeni bir ürperti yolladı. Irmak hızla akıyordu ve ağzına dek dağlardan yuvarlanıp gelen erimiş kar suları ile doluydu. Su, köpükkafa günlerindeki şampanya kovaları kadar soğuktu.

“Harika,” dedi Tally kaşlarını çatarak, sonra tahtadan atladı.

Ayakuçlarını uzattığından pek az su sıçrattı, ama soğuk su kalbinin deli gibi atmaya başlamasına sebep oldu. Birkaç saniye içinde dişleri takırdamaya, kasları kasılmaya, kemiklerini kıracaktı gibi olmaya başladı. Ho’nun tahtasını suya, yanma çekti ve kaldırıcı pervaneler soğurken buhar dumanları tükürdüler.

Tally bitmek tükenmek bilmez, işkence gibi gelen bir süre boyunca ona kadar saydı. Bir yandan da David’e, Dumanlılara ve buz gibi suyu her kim icat etmişse ona lanetler yağdırıyordu. Soğuk, sinirlerini bağırarak bedenine işledi, iliklerine kadar sızdı.

Ama sonra o özel an gelip çattı. Kendini kestigi zamanlardaki gibiydi, acı birikiyor, birikiyor, dayanamayacağını hissediyordu, ama sonra... Sonra aniden ters yüz oluyordu. Ve ıstırabın içine gizlenmiş tuhaf zihin berraklığı geliyordu ve sanki dünya kendi kendine, son derece mantıklı gelen bir düzene kavuşuyordu.

Dr. Cable'ın uzun zaman önce vaat ettiği gibi, bu köpükkafe olmaktan daha iyiydi. Tally'nin tüm duyuları alev almıştı, ama zihni onlardan ayrı duruyor, duygularını onlara boğulmadan izliyordu.

Tally gelişigüzel biri değildi, ortalamanın üzerindeydi... Neredeyse insanüstüydü. Ve o, dünyayı kurtarmak için yaratılmıştı.

Tally saymayı bıraktı, ağır ağır, sakın sakın nefes verdi ve titreme yavaş yavaş kayboldu. Soğuk su gücünü kaybetmişti.

Kemik kadar beyaz ellerle Ho'nun tahtasını yakaladı ve üzerine tırmandı. Uyuşmuş parmaklarını tahtanın duyabileceği kadar yüksek sesle şıklatmak için üç kez denemesi gerekti, ama sonunda uçan-tahta karanlık gökyüzünde yükselmeye başladı ve soğuk, sessiz, manyetik kaldırıcıların taşıyabildiğince yükseğe tırmandı. Tally ağaçların üzerine çıktığında, rüzgâr soğuk bir çığ gibi çarptı, ama o rüzgârı görmezden geldi ve gözleri aşağıdaki muhteşemlik ölçüsünde berrak dünyayı taradı.

İşte oradaydılar, yalnızca bir kilometre kadar ileride, siyah suyun üzerinde tahtaların titreşmesi ve kızılötesi görüşte parlayan insan izleri. Dumanlılar yavaş gidiyor gibiydi, sanki hiç hareket etmiyorlardı. Belki de takip edildiklerinin farkında değildiler ve dinleniyorlardı. Ama Tally'ye, sanki yaşadığı buz-gibi odaklanmışlık anı onları durdurmuş gibi geliyordu.

Tahtasını indirdi ve vücut ısısı ıslak giysilerini aşır görünür olmadan gözden kayboldu. Yurt üniforması ıslak

yünlü battaniye gibi üzerine yapışıyordu. Tally ceketi çıkarıp ırmağa bıraktı.

Tahtası gürleyerek canlandı, pervaneleri tüm hızıyla dönmeye başladı ve tahta ileri fırlarken ardında bir metre yüksekliğinde dalgalar bıraktı.

Tally sıırıslıklam olmuş, iliklerine dek donmuş ve beş kişiye karşı tek başına kalmış olabilirdi, ama suya girmesi zihnini berraklaştırmıştı. Özel duyularının, çevresindeki ormanı ince ince kıydığını, içgüdülerinin hızla çalıştığını hissediyordu. Zihni yukarıdaki yıldızlara bakarak Dumanlılara yetişmesinin tam olarak kaç saniye süreceğini hesaplıyordu.

Elleri uyuşmuştu, ama Dumanlılar yanlarında başka ne tür numaralar getirmiş olursa olsun, Tally ihtiyaç duyduğu tek silahın onlar olduğunu biliyordu.

Bu savaşa hazırды.

Altmış saniye sonra, ırmağın döndüğü yerin hemen ötesinde onu bekleyen tek bir uçan-tahta gördü. Siyah bir silüet halinde görülebilen sürücüsü, kucığında bir Özel'in parlak bedeniyle, sakın sakın duruyordu.

Tally küçük bir halka çizerek ve ağaçların arasını tarayarak durdu. Ormanın oluşturduğu koyu mor arka plan, rüzgârın oynattığı zar zor görülebilen şekillerle doluydu, ama insan yoktu.

Tally önündeki, ırmağı kesen karanlık şekle baktı. Kamuflej kıyafeti yüzünü saklıyordu, ama Tally David'in

uçan-tahta üzerinde nasıl durduğunu hatırlıyordu: Arka ayağı kırk beş derece açılmış, müziğin başlamasını bekleyen bir dansçı gibi. O olduğunu *hissediyordu*.

Kollarından sarkan parlak şekil, Shay'in baygın bedeni olmalıydı.

"Sizi takip ettiğimi mi gördün?" diye sordu.

Dumanlı başını salladı. "Hayır, ama takip edeceğini biliyordum."

"Nedir bu? Yeni bir pusu mu?"

"Konuşmamız gerek."

"Arkadaşların uzaklaşmaya devam ederken mi?" Tally ellerini gerdi, ama ileri fırlayıp saldırmadı. Bir kez daha David'in sesini duymak tuhaf gelmişti. Çağlayan suyun üzerinden berrak bir şekilde duyuluyordu ve sinirli bir tını taşıyordu.

Tally David'in ondan korktuğunu fark etti.

Elbette korkuyordu, ama yine de tuhaf geliyordu...

"Beni hatırlayabiliyor musun?" diye sordu David.

"Sence David?" Tally kaşlarını çattı. "Köpükkafayken de hatırlıyordum seni. İnsanın üzerinde büyük bir etki bırakıyorsun."

"Güzel," dedi David, Tally bunu iltifat olarak söylemiş gibi. "O zaman beni en son ne zaman gördüğünü de hatırlıyorsundur. Şehrin beyninle nasıl oynadığını fark etmiş-tin. Kendini güzel gibi değil, açık seçik düşünmeye zorlamış-tın. Ve kaçmış-tın. Hatırladın mı?"

“Erkek arkadaşımın, yarı ölmüş bir beyinle battaniyelerin içinde yattığını hatırlıyorum,” dedi Tally. “Annenin hazırladığı haplar sayesinde.”

Zane’den bahsedince David’in karanlık şeklinden bir ürperti geçti. “Bu bir hataydı.”

“Bir *hata* mı? O hapları bana *kazayla* mı gönderdiğini kastediyorsun?”

David tahtasının üzerinde kıpırdandı. “Hayır. Ama seni riskler konusunda uyarmıştık. Hatırlamıyor musun?”

“Artık her şeyi hatırlıyorum David! En sonunda *anlayabiliyorum*.” Tally’nin zihni berraktı, Özel-berraklığma sahipti, vahşi ve çirkin duygulardan, köpükkafalılıktan arınmıştı ve Dumanlıların gerçekte ne olduğunu açık seçik görebiliyordu. Onlar devrimci değildi; onlar insanların hayatlarıyla oyun oynayan ve geride yıkılmış insanlar bırakan bencil manyaklardan başka bir şey değildi.

“Tally,” diye yakardı David usulca, ama Tally bir kahkaha atmakla yetindi. Buz gibi su ve Tally’nin öfkesiyle hareketlenen çakan-dövmeleri çılgınca dönüyordu. Tally’nin zihni ustura gibi odaklanmıştı ve yüreğinin her atışında, David’in silüetini daha da açık seçik görebiliyordu.

“Siz *çocuk* çalışıyorsunuz David, yaban hayatının ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeyen şehir çocuklarını çalışıyorsunuz. Ve onlarla oyun oynuyorsunuz.”

David başını iki yana salladı. “Ben asla... ben seninle asla oyun oynamadım, Tally. Üzgünüm.”

Tally yanıt verecek oldu, ama David'in işaretini tam zamanında gördü. Tek bir parmağın oynamasından ibaretti, ama Tally'nin zihni o kadar keskindi ki, o minik hareket bile karanlıktaki havai fişekler gibi gelmişti.

Tally'nin farkındalığı dört bir yana yayıldı ve çevresindeki karanlığı taradı. Dumanlılar, yarı yarıya gömülmüş kayaların ırmağın kükremesine katkıda bulunduğu, zayıf sesleri sakladığı bir yer seçmişti, ama Tally bir şekilde saldırı anını *hissetti*.

Bir an sonra uçan okları göz ucuyla gördü, iki yanda birer tane, upkırı bir böceği ezen iki parmak gibi. Zihni zamanın akışını iyice yavaşlattı. Okların vurmasına bir saniye kalmıştı, dizlerini ne kadar hızlı bükerse büksün yerçekiminin Tally'yi aşağı çekmesine izin vermeyecek kadar yakındaydılar. Ama Tally'nin yerçekimine ihtiyacı yoktu.

Elleri yanlardan fırladı, dirsekleri kıvrıldı, parmakları okların üzerine kapandı. Oklar avuçlarında birkaç santim kaydılar, sürtünme sönen mum kadar yaktı, hızları avuçlarında boğuldu.

Ok uçlarındaki elektrik bir öfkeli an boyunca uğuldaydı; öyle yakındaydılar ki Tally iki yanağında onların ısınısını hissedebiliyordu. Sonra oklar hayal kırıklığı içinde cızırdadılar.

Tally'nin gözleri hâlâ David'in üzerindeydi. Kamuflaj kıyafetine rağmen ağzının açık kaldığını gördü, çıkardığı küçük, şaşkın ses suyun üzerinden Tally'nin kulaklarına kadar geldi.

Tally keskin bir kahkaha attı.

David'in sesi titriyordu. "Bu sefer sana ne yaptılar Tally?"

"Anlamamı sağladılar," dedi Tally.

David başını hüzünle iki yana salladı, sonra Shay'i ırmağa attı.

Shay gevşekçe düştü, suya hızla, yüzüstü çarptı. David tahtasını hızla döndürdü ve bir su serpintisi kaldırarak kaçtı. İki okçu, canlanan tahtalar üzerinde, ağaçların arasından fırlayıp onun peşine takıldılar.

"Shay!" diye haykırdı Tally, ama kıpırtısız beden çoktan suya batmış, düşüş bileziklerinin ve ıslak giysilerin ağırlığı ile dibe gidiyordu. Shay'in kızılötesi renkleri soğuk suyun altında değişmeye başladı, parlak sarı elleri turuncuya döndü. Hızlı akıntı onu Tally'nin altından geçirdi. Tally okları kenara fırlattı, bir topuğunun üzerinde döndü ve buz gibi suya daldı.

Panikle attığı birkaç kulaç onu solgun solgun parlayan şeklin yanma götürdü. Tally uzanıp Shay'in saçlarını kavradı ve başını suyun üzerine çıkardı. Solgun yüzdeki çakan-dövmeler hemen hemen hiç hareket etmiyordu, ama sonra Shay ürperdi ve ani bir öksürükle ciğerlerindeki suyu boşalttı.

"Shay-la!" Tally daha sıkı kavramak için suda döndü.

Shay kollarını zayıfça salladı, sonra daha fazla su öksürdü. Çakan-dövmeleri yavaş yavaş canlanıyor, nabızı hızlandıkça onlar da daha hızlı dönüyordu. Akan kan onu ısıttıkça kızılötesi görüntüsü de parlaklaşıyordu.

Tally ikisinin de başı su üstünde kalsın diye elini kaydırıldı ve düşüş bileziği ile sinyal yolladı. Ödünç tahtası manyetik çekişi ile yanıt verdi ve onlara yöneldi

Shay gözlerini açıp birkaç kez kırıştırdı. “Sen misin Tally-wa?”

“Evet, benim.”

“Saçımı çekmeyi bırak.” Shay yine öksürdü.

“Ah, pardon.” Tally parmaklarını ıslak tutamlardan çözdü. Uçan-tahta onu arkadan dürtüklediğinde kolunu tahtanın üzerine attı ve diğerini Shay’e doladı. İkisi birden uzun uzun ürperdi.

“Su soğuk...” dedi Shay. Tally’nin kızılötesi görüş alanında, dudakları neredeyse mordu.

“Yapma ya... Ama en azından seni uyandırdı.” Tally, Shay’i tahtaya kaldırmayı başardı ve onu dik oturttu. Shay orada oturmuş, rüzgâra karşı perişan halde büzülürken Tally ırmakta kaldı ve Shay’in donuk gözlerine baktı. “Shay-la? Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Beni uyandırdın, demek ki... uyuyordum, değil mi?” Shay başını iki yana salladı ve gözlerini kapatıp yoğunlaştı. “Lanet olsun. O aptal oklardan biriyle beni yakaladılar demek bu.”

“Ok değil; David’in elinde şok-sopası vardı.”

Shay ırmağa tükürdü. “Hile yaptı. Tachs’i bana fırlattı.” Kaşlarını çattı ve gözlerini açtı. “Tachs iyi mi?”

“Evet. Yere düşmeden yakaladım onu. Sonra David seni kaçırmaya çalıştı. Ama ben seni geri aldım.”

Shay zayıfça gülümsemeyi başardı. “İyi iş çıkardın Tally-wa.”

Tally yüzünde zayıf, titrek bir sırıtış belirmediğini hissetti. “Ya Fausto?”

Tally içini çekerek tahtaya tırmandı. Ağırlığının altında tahtanın pervaneleri dönerek canlandı. “Onu da aldılar.” Irmağın yukarısına doğru baktı, ama karanlıktan başka bir şey göremedi. “Ve şimdiye dek çoktan gitmişlerdir herhalde.”

Shay ıslak, titrek kolunu Tally’ye doladı. “Endişelenme. Onu geri alacağız.” Şaşkın şaşkın çevresine bakındı. “Ee, ırmağa nasıl girdim?”

“Seni buraya kadar uçurdular ve yem olarak kullandılar. Beni de yakalamak istiyorlardı. Ama ben onlar için çok hızlıydım, bu yüzden David beni şaşırtmak için seni ırmağa attı, sanırım. Ya da belki diğer Dumanlılara, Fausto’yu kaçıranlara, kaçmak için zaman vermeye çalışıyordu.”

“Hımmm. Bu biraz hakaret içeriyor,” dedi Shay.

“Nasıl?”

“Yem olarak Fausto yerine beni kullandılar?”

Tally sırıttı ve Shay’e daha sıkı sarıldı. “Belki de senin için duracağımdan daha emindiler.”

Shay öksürerek iki büklüm oldu. “Eh, onları yakaladığımda, beni bir uçurumdan aşağı atmış olmayı dileyeceler.” Sonunda temizlenen ciğerlerine derin bir nefes çekti. “Ama çok tuhaf. Baygın insanları soğuk suya atmak hiç de Dumanlıların yapacağı türden bir şey değil. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Tally başını salladı. “Belki de çaresizlik içindedirler.”

“Belki.” Shay yine ürperdi. “Doğada yaşamak onları Pashılara dönüştürüyor. Ok ve yaylarla insan öldürebilirsin ne de olsa. Onların eski halini daha çok seviyordum.”

“Ben de,” diye içini çekti Tally. Öfkesinin ustura keskinliği soluyor, ruh hali de giysileri gibi yapış yapış oluyordu. Her şeyi düzeltmek için ne kadar çabalamış olursa olsun, Fausto gitmişti ve David’i yakalayamamıştı.

“Her neyse, beni kurtardığın için teşekkürler, Tally-wa.”

“Sorun değil şef.” Tally arkadaşının elini tuttu. “Ee... ödeştik mi artık?”

Shay bir kahkaha attı, kolunu Tally’ye doladı, sırtı genişledi ve sivri dişlerinin tamamını sergiledi. “Seninle benim ödeşmek konusunda endişelenmemiz gerekmiyor Tally-wa.”

Tally, Shay gülümsediğinde hep hissettiği aynı sıcaklık patlamasını hissetti. “Gerçekten mi?”

Shay başını salladı. “Biz özel olmakla meşgulüz.”

Pusu yerinde Ho ile buluştular. Ho, Tachs’i uyandırmayı başarmıştı ve geri kalan Kesicilere çağrı yollamıştı. Yirmi dakika uzaktaydılar, yedek tahta getiriyorlardı ve intikam çılgınlıkları atıyorlardı.

“Ödeşmek konusunda endişelenmeyin, Dumanlıları yakında ziyaret edeceğiz zaten,” dedi Shay, bu plandaki soruna işaret etmeyi unutarak. Yeni Duman’ın nerede

olduğunu kimse bilmiyordu. Aslında, onun var olduğundan bile kimse emin değildi. İlk Duman yok edildiğinden beri, Dumanlılar devamlı yer değiştiriyordu. Ve şimdi yepyeni dört Özel Durum uçan-tahtaları vardı ve bulunmaları daha da zor olacaktı.

Shay ile Tally ıslak giysilerini sıkıp suyunu çıkarırken Ho ile Tachs, Patikalar'ın karanlığında dolaşarak ipucu aradılar. Kısa süre sonra Dumanlı kızın bıraktığı uçan-tahtayı buldular.

“Şu şeyin şarjını kontrol et,” diye emretti Shay Tachs'e. “En azından buraya gelmek için ne kadar mesafe uçtuklarınızı öğreniriz.”

“İyi fikir şef,” dedi Tally. “Gece güneş enerjisi şarj edemezler, ne de olsa.”

“Evet, gerçekten çok zeki hissediyorum,” dedi Shay. “Ama mesafe bize çok şey anlatmayacak. Daha fazlasına ihtiyacımız var.”

“Daha fazlası var şef,” dedi Ho. “Tally beni tahtamdan aşağı ittiği sırada ona anlatmaya çalıştığım gibi, partideki şu çirkin çocukla konuştum. Dumanlı kızın nanolar verdiği var ya! Onu güvenlik görevlilerine teslim etmeden önce biraz korkutmayı başardım.”

Tally'nin bundan kuşkusu yoktu. Ho'nun çakan-dövmeleri arasında, kendi yüz hatlarının üzerine resmedilmiş bir iblis yüz vardı. Kan kırmızı çizgileri, Ho'nun nabzına uyarak bir dizi vahşi yüz ifadesi sergileyecek şekilde değişiyordu.

Shay hıhladı, “O küçük serseri Yeni Duman’ın nerede olduğunu biliyor muymuş?”

“Hayır. Ama nanoları nereye götürmesi gerektiğini biliyordu.”

“Tahmin edeyim Ho-la,” dedi Shay. “Yeni–Güzel Şehri’ne?”

“Evet, elbette.” Ho plastik torbayı kaldırdı. “Ama bunlar sıradan birileri için değildi şef. Çocuk bunları Suçlular’a götürecekti.”

Tally ile Shay bakıştılar. Birkaçı dışında tüm Kesiciler güzel günlerinde Suçlu’ydular. Çetenin tek amacı sorun çıkarmaktı. Çirkin numarası yapmak, lezyonları yenmek, Yeni–Güzel Şehri’ndeki sığlığın beyinlerini silmesine engel olmak...

Shay omuzlarını silkti, “Bugünlerde Suçlular büyük. Yüzlercesi var.” Gülümsedi. “Ben ve Tally onları ünlü ettikten sonra büyüdüler.”

Ho başım salladı. “Hey, ben de sizden biriydim, unuttun mu? Ama o çirkin çocuk bir isim söyledi, hapları vermesi gereken belli birinin ismini.”

“Tanıdığımız biri mi?” dedi Tally.

“Evet... Zane. Nanoların Zane için olduğunu söyledi.”

SÖZ

“Zane’in döndüğünü *neden* söylemedin bana?”

“Çünkü bilmiyordum. Daha iki hafta oldu.”

Tally dişlerinin arasından uzun bir nefes verdi.

“Sorun ne?” dedi Shay. “Bana inanmıyor musun?”

Nasıl yanıt vereceğini bilemeyen Tally dönüp ateşe baktı. Diğer Kesicilere güvenmemek pek buz–gibi değildi; insanı kuşkulandırıyor, kafasını karıştırıyordu. Ama Özel olduğundan beri ilk defa yabancılaşmış hissediyordu, kendi derisi içinde rahat edemiyordu. Parmakları huzursuzca kollarındaki kesik izleri boyunca gidip geliyordu ve çevresindeki ormandan gelen seslerle irkiliyordu.

Zane hastaneden dönmüştü; ama olması gereken yerde, Kesicilerin kampında, Tally’nin yanında değildi. Ve bu Tally’ye *yanlış* geliyordu...

Diğer Kesiciler buz–gibi faaliyetlerle meşguldü. Bu gece kuru dalları toplayarak ateş yakmışlardı. Dün geceki pusudan sonra moralleri düzeltmek için Shay’in seçtiği yöntem buydu. On altısı birden –Fausto dışında– ateşin çevresine toplanmış, birbirlerini yalınayak koşarak ateşten geçmek

konusunda kışkırtıyor, sonunda Dumanlıları yakaladıklarında onlara ne yapacaklarını anlatarak böbürleniyorlardı.

Ama bir şekilde Tally, kendini her şeyin dışında hissediyordu.

Şenlik ateşlerini severdi genelde, gölgelerin canlı varlıklar gibi sıçramasına sebep olmalarını, ağaç yakmanın gerçek kötülüğünü severdi. Özel olmak böyle bir şeydi işte. Başka herkesin belli bir şekilde davranacağından emin olmak için vardınız, ama *kendiniz* öyle davranmak zorunda değildiniz.

Ama bu gece ateşin kokusu Dumanlı günlerine ait anılar getirip duruyordu. Kesicilerin birkaçı son zamanlarda kesmeyi bırakıp dağlamaya başlamış, kollarını yanan odun parçalarının ucuyla yakar olmuştu. Tıpkı kesmek gibi, bu da insanın zihnini buz-gibi kılıyordu. Ama Tally'ye, Duman'da ölü hayvanları pişirdikleri zamanki kokuları hatırlatıyordu. Bu yüzden o bıçaklara sadık kalmıştı.

Bir sopayı ateşe doğru tekmeledi. "Elbette sana güveniyorum Shay. Ama son iki aydır, Zane'in iyileşir iyileşmez Özel Durumlar'a katılacağını düşünüyordum. Onun Yeni-Güzel Şehri'nde kaldığını, kurabiye kalıbı gibi bir yüzle do-laştığını düşünmek..." Başını iki yana salladı.

"Onu buraya getirebilsem getirirdim Tally-wa."

"Yani bunu Dr. Cable'la konuşacaksın, öyle mi?"

Shay ellerini açtı. "Tally, kuralları biliyorsun: Özel Durumlar'a katılmak için özel olduğunu *kamutlaman* gerekir.

Köpükkafalı olmaktan kurtulmanın yolunu kendi kendine bulmak gerekir.”

“Ama Zane Suçlular’ın önderiyken neredeyse özel olmuştu bile. Cable bunu anlamıyor mu?”

“Ama Maddy’nin hapını alana kadar çok fazla değişmedi.” Shay, Tally’ye yanaştı ve kolunu onun omzuna attı, gözleri ateş ışığında kırmızı kırmızı parladı. “Sen ve ben, kimseden yardım almadan, bir yol bulduk.”

“Zane ve ben ilk öpüştüğümüz anda değişmeye başlamıştık,” dedi Tally, geri çekilerek. “Beyni kızarmasa, şimdi o da bizden biri olurdu.”

“Ee, neyi dert ediyorsun o zaman?” Shay omuzlarını silkti. “Bir kez yaptıysa, yine yapacaktır.”

Tally, Shay’e dik dik baktı. İkisinin de merak ettiği şeyi söylemek içinden gelmedi. Zane hâlâ Suçlular çetesini kuran eğlenceli delikanlı mıydı? Yoksa beyin hasarı her şeyi değiştirmiş, onu hayatının geri kalanı boyunca köpükkafa kalmaya mı mahkum etmişti?

Bütün bunlar haksızlıktı. Tamamen ‘gelişigüzel’di.

Dumanlılar, ilk nanoları Yeni–Güzel Şehri’ne getirdiklerinde, Tally’nin bulması için iki hap ve Tally’nin kendi kendine yazdığı, kendini hapları almanın tehlikeleri hakkında uyardığı, yine de ‘bilinçli rıza’ gösterdiğini bildiren bir mektup bırakmıştı. Tally başta çok korkmuştu, ama Zane her zaman eğlenceliydi, her zaman Güzel zihinliliğinden kurtulmaya çalışıyordu. Denenmemiş hapları birlikte almalarını önermişti.

Sözde nanolar güzelleri özgür bırakacak, köpükkafalılıklarını yok edip onları şeye dönüştürecekti... eh, neye dönüştüreceğini düşünmeye kimse zahmet etmemişti. İştahları sınırsız, bir avuç şımarık, aşırı güzel insanla ne yaptınız? Onları hassas dünyaya salıverip, yaklaşık üç yüz sene önce Pahlıların yaptığı gibi dünyayı yok etmelerine izin mi verirdiniz?

Her durumda, tedavi gerektiği gibi işlememişti. Tally ve Zane hapları paylaşmıştı ve Zane talihsiz hapi almıştı. Hapın içindeki nanolar onu köpükkafa kılan lezyonları yemişti, ama sonra yemeye devam etmiş, beynini kemirmeye başlamışlardı...

Tally ne kadar şanslı olduğunu düşünerek ürperdi. Onun aldığı hapın tek amacı diğer haptaki nanoları etkisiz kılmaktı. Tek başına alındığında hiçbir şey yapmıyordu. Tedavi olduğunu *sanmıştı* yalnızca. Ama köpükkafahlığını kendi başına durdurmayı başarmıştı; nano yok, ameliyat yok, Shay'in çetesi gibi kendi kendini kesmek bile yok.

İşte bu yüzden şimdi Özel Durumlar'daydı.

"Ama o hapi ikimiz de alabilirdik," dedi Tally usulca. "Bu haksızlık!"

"Elbette haksızlık. Ama bu, durumun senin *hatan* olduğu anlamına gelmiyor, Tally." Önlerinde bir Kesici, kahkahalar ve kıvılcımlar saçarak, kömürlerin üzerinde yalınayak koştu. "Sen şanslıydın. Özel olduğunda şansın yaver gider. Neden vicdan azabı çekiyorsun?"

“Vicdan azabı çektiğimi söylemedim.” Tally sopayı ikiye kırdı. “Yalnızca bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum. Bu yüzden bu gece seninle geliyorum, tamam mı?”

“Gelebilecek durumda olduğundan emin değilim Tally-wa.”

“Ben iyiyim. Yüzüme plastik yapıştırmak zorunda olmadığım sürece.”

Shay bir kahkaha attı ve uzanıp, pembe tırnağını Tally’nin çakan-dövmelerinin üzerinde gezdirdi. “Yüzün için endişelenmiyorum, yalnızca beynin için. Art arda iki eski erkek arkadaş kafanı karıştırabilir.”

Tally bakışlarını kaçırdı. “Zane benim eski erkek arkadaşım değil. Şu anda köpükkafa olabilir, ama düşünerek bir çıkış yolu bulacaktır.”

“Kendine bir bak,” dedi Shay. “Titriyorsun. Bu hiç buz-gibi değil.”

Tally ellerine baktı. Onları kontrol altına almak için yumruklarını sıkı.

Ağır bir kütüğü ateşe tekmeledi ve kıvılcımlar saçtı. Alevlerin kütüğü sarmasını izledi ve ellerini ısıya açtı. Bir şekilde, soğuk ırmak ona, ateşe ne kadar yakın otursursa otursun bir türlü geçmeyen bir ürperti vermişti.

Zane’i yine görmesi gerekiyordu, o zaman kemiklerindeki bu tuhaf his geçerdi.

“David’i gördüğün için mi titriyorsun?”

“David mi?” diye hıhladı Tally. “Bu fikre nasıl kapıldın?”

“Utanma, Tally-wa. Kimse devamlı buz-gibi olamaz. Belki de yalnızca bir kişiğe ihtiyaç duyuyorsundur.” Shay bıcağını çekti.

Tally bunu istiyordu, ama hıhladı ve ateşe tükürdü. Shay bu şekilde zayıf hissettiremeyecekti kendini. “David’i gereğince idare ettim... bunda senden daha başarılı olduğumu hatırlar gibiyim.”

Shay güldü ve Tally’nin omzuna şakayla karışık bir yumruk attı, ama şakası Tally’nin *canını acıttı*.

“Of, şef!” dedi Tally. Görünüşe göre, dün gece teke tek dövüşte gelişigüzel birine yenilmiş olması Shay’i hâlâ rahatsız ediyordu.

Shay kendi yumruğuna baktı. “Pardon. İsteyerek olmadı, gerçekten.”

“Her neyse. Ee, ödeştik mi artık? Seninle gelip Zane’i görebilir miyim?”

Shay homurdandı. “Hâlâ köpükkafayken olmaz Tally-wa. Seni korkutmaktan başka işe yaramaz. Neden bunun yerine gidip Fausto’yu aramalarına yardım etmiyorsun?”

“Aslında bir şey bulacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?”

Shay omuzlarını silkti, sonra ten-anten bağlantısını diğer Kesicilere kapattı. “Onlara yapacak bir şey vermek lazım,” dedi alçak sesle.

Daha sonra, diğerleri uçan-tahtalarına atlayıp yabanı taramaya gideceklerdi. Dumanlılar Fausto’yu öldürmeden ten-antenini çıkaramazlardı, bu yüzden onun yaydığı

sinyaller bir kilometre uzaktan okunabilirdi. Ama kilometrelerin yabanda bir önemi yoktu, Tally biliyordu. Duman'a giderken, günler boyunca uçan-tahta hızında yol almış, insanlara dair tek bir ize rastlamamış, çöl kumlarının ve ormanların boğduğu koca kentler görmüştü. Dumanlılar ortadan kaybolmak istiyorsa, doğal dünya gerektiğinden de büyüktü.

Tally hıhladı. "Benim zamanımı da boşa harcaman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Sana bunu kaç kez açıklamam gerekiyor Tally-wa? Sen artık özelsin. Bir köpükkafaya tutkun olamazsın. Sen bir Kesici'sin, Zane ise değil; bu kadar basit."

"Eğer bu kadar basitse, neden bu şekilde hissediyorum?"

Shay inledi. "Çünkü Tally, her zamanki numaranı çeviriyorsun; her şeyi *daha karmaşık* hale getiriyorsun."

Tally içini çekti ve ateşi tekmeleyip, havada bir kıvılcım bulutu oluşturdu. Köpükkafayken, hatta Dumanlı'yken mutlu hissettiği bir sürü zaman hatırlıyordu; ama bir şekilde, mutluluğu asla uzun sürmüyordu. Her zaman değişiyor, sınırlarını zorluyor, çevresindeki herkesin hayatını mahvediyordu.

"Her zaman benim hatam değil," dedi usulca. "Bazen olaylar *daha karmaşık* hale geliyor."

"Eh, bu sefer bana güven Tally. Zane'i görmek işleri *gerçekten* karıştıracak. Ona, kendi yolunu bulup buraya gelmesi için zaman tanı. Bizimle mutlu değil misin?"

Tally yavaşça başını salladı, *mutluydu*. Özel duyuları tüm dünyayı buz-gibi kılıyordu ve bu yeni bedenin içinde geçirdiği her an, güzel olarak geçirdiği bir seneye yeğdi. Ama Zane'in iyileştiğini öğrendiğinden beri, onun yokluğu her şeyi mahvediyordu. Tally aniden, yarım kalmış ve gercek değilmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Mutluyum Shay-la. Ama Zane'le birlikte şehirden son kaçışımızı hatırlıyor musun? Seni geride bırakmamızı? Eh, bunu bir daha yapamam."

Shay başını iki yana salladı. "Bazen insanları kendi hali-ne bırakmalısın Tally."

"Yani dün gece seni bırakmalıydım, öyle mi Shay? Boğulmana izin mi vermeliydim?"

Shay homurdandı. "Harika bir örnek Tally! Bak, bu senin kendi iyiliğin için. İnan bana, hayatını bu şekilde karıştırmak istemezsin."

"O zaman işi basitleştirelim Shay-la!" Tally başparmağını ustura kadar sivri dişlerinin arasına koydu ve ısırıldı. Keskin bir acıyla, ağzına kanın demir tadı yayıldı ve Tally'nin zihni biraz berraklaştı.

"Zane özel olduğunda, duracağım. İşleri bir daha karıştırmayacağım." Elini uzattı. "Kana kan, söz veriyorum."

Shay küçük kan damlasına baktı. "Bunun üzerine yemin mi ediyorsun?"

"Evet. İyi, küçük bir Kesici olacağım, sen ve Dr. Cable ne diyorsanız onu yapacağım. Zane'i bana vermen yeterli."

Shay bir an duraksadı, sonra bıçağıyla kendi başparmağını kesti ve bir kan damlası kabarıırken düşünceli düşünceli izledi. “Benim tek istediğim, ikimizin aynı tarafta olması Tally.”

“Benim de... Yalnız, Zane’in de burada, bizimle birlikte olmasını istiyorum.”

“Seni mutlu edecekse...” Shay gülümsedi ve Tally’nin elini tuttu, başparmaklarını birbirine bastırdı sertçe. “Kana kan!”

Acı içine yayıldığında, Tally zihninin o gün ilk kez buz gibi olduğunu hissetti. Şimdi geleceği görebiliyordu, artık geri dönüşü olmayan, karmaşıklıktan arınmış, açık bir yol. Çirkin olmakla savaşırmıştı, güzel olmakla savaşırmıştı, ama hepsi bitmişti. Bundan sonra özel olmak istiyordu.

“Teşekkür ederim Shay-la,” dedi Tally, usulca. “Bu sözü tutacağım.”

Shay onu bıraktı ve bıçağını bacağına silerek temizledi. “Tutacağından eminim.”

Tally yutkundu, sonra hâlâ zonklayan başparmağını yaladı. “Ee, bu gece seninle gelebilir miyim şef? Lütfen!..”

“Sanırım artık gelmek zorundasın,” dedi Shay, hüzünle gülümseyerek. “Ama göreceklein hoşuna gitmeyebilir.

YENİ-GÜZEL ŞEHİRİ

Diğerleri yabana gittikten sonra Shay ile Tally ateşi söndürdüler ve tahtalarına atlayıp şehre uçtular.

Yeni-Güzel Şehri her gece olduğu gibi, gökyüzünde rengârenk patlamalarla aydınlanmıştı. Bağlanmış sıcak hava balonları, parti kulelerinin üzerinde süzülüyor; gazlı meşaleler, keyif bahçelerini adanın yamaçlarına tırmanan parlak yılanlar gibi aydınlatıyordu. En yüksek binalar, havai fişeklerin anlık ışıklarında titrek gölgeler düşürüyor, her patlamada şehrin silüetini yeniden şekillendiriyordu.

Yeni-Güzel Şehri'ne yaklaştıklarında, aşağıda dağılmış sarhoş köpükkafaların düzensiz bağırışları karşıladı onları. Bir an, neşeli sesler Tally'nin ırmağın karşı kıyısından seyreten ve on altısına basmayı dört gözle bekleyen kıskanç bir çirkin gibi hissetmesine sebep oldu. Özel olduğundan beri ilk defa Yeni-Güzel Şehri'ne geliyordu.

“Güzel günlerini özlüyor musun Shay-la?” dedi. İkisi köpükkafa cennetinde yalnızca iki ay geçirdikten sonra her şey karışmıştı. “Aslında biraz eğlenceliydi.”

“İğrençti,” dedi Shay. “Beynim olmasını tercih ederim.”

Tally içini çekti. Buna itiraz edemezdi; ama bazen insanın beyni olması acı verici oluyordu. Başparmağındaki, sözünü işaretleyen kırmızı noktayı yaladı.

Gölgelerden çıkmadan bir keyif bahçesinin yamacını tırmanarak şehrin ortasına yöneldiler. Birbirine sarılmış birkaç çiftin hemen üzerinden geçtiler, ama kimse onları görmedi.

“Kamuflaj kıyafetlerimizi çalıştırmamıza gerek olmadığını söylemiştim sana Tally-wa.” Shay usulca gülerek, sözlerini ten-anten ağının taşımasına izin verdi. “Konu köpükkafalar olduğunda, zaten görünmeziz.”

Tally yanıt vermedi, üzerinden geçtikleri yeni-güzellere bakı yalnızca. Öylesine budala, korunmaları gereken tehlikelerden o kadar habersiz görünüyorlardı ki. Hayatları keyif dolu olabilirdi, ama şu anda ona çok anlamsız görünüyorlardı. Zane’in bu şekilde yaşamasına izin veremezdi.

Aniden ağaçların arasından kahkahalar ve cıgılkılar geldi, hızla yaklaşıyordu... uçan-tahta hızında. Tally kamuflaj kıyafetini açarak, en yakın çam ağacının yoğun iğnelerinin arasına daldı. Bahçede bir dizi uçan-tahta slalom yaparak yaklaştı, sürücüleri şeytan gibi gülüşüyorlardı. Tally, giysisinin kamuflaj benekleri çıkardığını hissederek ve Yeni-Güzel Şehri’ne bunca çirkinin nasıl hep birlikte girebildiğini merak ederek çömeldi. Hiç de fena numara değildi...

Belki bu grup izlenmeye değerdı.

Ama sonra yüzlerini gördü: güzel ve iri gözlü, simetrikleri kusursuz, kesinlikle lekesiz. Bunlar Güzellerdendi.

İkisini fark etmeden, bağırsı çağrıs geçip ırmağa yöneldiler. Çıgıllıkları soldu, geriye yalnızca parfümlerinin ve şampanyalarının kokusu kaldı.

“Şef, sen de gördün mü...”

“Evet Tally, gördüm.” Shay bir an sessiz kaldı.

Tally yutkundu. Köpükkafalar uçan-tahtaya binmezdi. Tahtanın üzerinde kalmak için tüm reflekslerinize ihtiyacınız olurdu; beyniniz uyuşukken ve dikkatiniz kolayca dağılırken tahtaya binemezsiniz. Yeni-güzeller heyecan istediğinde, atlama yelekleri giyerek binalardan aşağı atlarlar ya da sıcak hava balonlarına binerlerdi. Bunlar, herhangi bir yetenek gerektirmeyen şeylerdi.

Ama bu güzeller tahta sürmekle kalmıyor, iyi de sürüyorlardı. Tally’nin son gelişinden bu yana Yeni-Güzel Şehri’nde bir şeyler değişmişti.

Özel Durumlar’ın son raporunu hatırladı. Her geçen hafta daha fazla çirkin, şehirden kaçıyor, yabanda izlerini kaybettiriyorlardı. Öyle ki bir salgın halini almıştı. Ama güzeller kafalarına kaçmayı koyarlarsa ne olacaktı?

Shay saklandığı yerden çıktı ve kıyafeti, benekli yeşilden mat siyaha dönüştü. “Belki de Dumanlılar bizim sandığımızımdan daha fazla hap dağıtıyordur,” dedi. “Tam burada, Yeni-Güzel Şehri’nde yapıyor olabilirler. Kamuflej kıyafetleri varsa her yere gidebilirler ne de olsa.”

Tally çevrelerindeki ağaçlığı taradı. David'in pususunun kanıtladığı gibi, iyi ayarlanmış bir kıyafetle, Özeller'in duyularından bile saklanabilirdiniz. "Aklıma geldi şef. Dumanlılar o kıyafetleri nereden bulmuş? Kendileri yapamaz, değil mi?"

"Hayatta yapamazlar. Çalmamışlar da. Dr. Cable, bütün şehirlerin askeri malzemelerini takip ettiğini söyledi. Ama bu kıtanın hiçbir yerinde, kimse kayıp malzeme raporlamamış."

"Ona dün geceyi anlattın mı?"

"Kamuflaj kıyafetlerini, evet. Ama Fausto'yu ve tahtalarımızı kaybettiğimizi anlatmadım."

Tally titrek meşalelerin üzerinde tembel bir yay çizerek bunu düşündü. "Yani... Dumanlıların eski Paslı teknolojisinden bir şeyler bulduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kamuflaj kıyafetleri Paslılar için fazla akıllıca bir buluştu. Onlar yalnızca öldürmek konusunda iyiydi." Shay'in sesi soldu ve bir grup Partici aşağıda ağaçların arasında yürür, davul çala çala ırmak boyunda bir partiye giderken Shay bir süre sessiz kaldı. Tally, normal Particilerden daha canlı görünüp görünmediklerini merak ederek aşağıya baktı. Şehirdeki herkes mi daha canlı olmuştu? Belki de nanoların etkisi hapı almamış güzellere bile bulaşıyordu; tıpkı Zane'in yanındayken Tally'nin kendini daha canlı hissetmesi gibi.

Shay grup geçtikten sonra konuştu, "Dr. C. Dumanlıların yeni dostlar edindiğini düşünüyor. Şehirli dostlar..."

“Ama yalnızca Özel Durumlar’da kamuflaj kıyafeti var. Bizden biri neden?..”

“Ben bu şehir demedim Tally-wa.”

“Ah!” diye mırıldandı Tally. Şehirler genelde birbirlerinin işine karışmazdı, bu tür çatışmalar çok tehlikeliydi. Eskiden Pahlıların çıkardığı savaşıara benzeyen bir şeyle sonuçlanabilirdi, koca kıtalar diğerlerini kontrol etme peşine düşer, birbirlerini öldürmeye çalışırlardı. Bir başka şehrin Özel Durumlar’ı ile savaşma düşüncesi Tally’nin içini ürpertti...

Güneş enerjisi hücrelerinin ve hava süzücülerin arasından geçerek Pulcher Malikanesi’nin tepesine indiler. Çatıda birkaç köpükkafa duruyordu, ama yukarıdaki sıcak hava balonlarının ve havai fişeklerin dansına daldıklarından hiçbir şey görmediler.

Bir kez daha Pulcher’in çatısında olmak tuhaf bir histi. Tally geçen kış Zane’le birlikte burada yaşamış sayılırdı, ama şimdi her şey gözüne farklı görünüyordu. Kokusu da farklıydı. Çatıya serpiştirilmiş, dönen hava deliklerinden insan kokuları geliyordu. Yabanın temiz havasından çok farklıydı; Tally’de endişe ve kalabalıkta sıkışmışlık hissi doğuruyordu.

“Şuna bak Tally-wa,” dedi Shay, ten-anteni aracılığıyla bir görüntü perdesi göndererek. Tally görüntüyü açtı ve ayaklarının altındaki bina solup saydamlaştı, üzerine parlak lekelerle işaretlenmiş mavi çizgilerden oluşan bir ağ geldi.

Tally gözlerini birkaç kez kırpıştırarak görüntüden bir anlam çıkarmaya çalıştı. “Bu bir tür kızılötesi mi?”

Shay kahkaha attı. “Hayır Tally-wa. Şehir arabiriminden gelen bir mesaj.” İki kat aşağıdaki leke kümesine işaret etti. “Bu Zane ile birkaç arkadaşı. Hâlâ eski odasında, gördün mü?”

Tally lekelerle odaklanırken, her lekenin yanında birer isim belirdi. Tally köpükkafaların ve çirkinlerin kullandığı arabirim yüzüklerini ve şehrin onları kullanarak insanları izlediğini hatırlıyordu. Ama, sorun çıkaran tüm güzeller gibi, Zane’e bir bilezik takmışlardı muhtemelen. Bilezik, çıkaramadığınız bir arabirim yüzüğü demektir.

Zane’in odasındaki diğer lekeler, Tally’nin tanımadığı isimlerden oluşuyordu. Eski Suçlu arkadaşlarının hepsi, geçen kış, yabana düzenledikleri büyük kaçışa katılmıştı. Tally gibi, onlar da kendi kendilerine köpükkafalılıklarından kurtulmuştu ve bu yüzden şimdi onlar da Özel’di, hâlâ yabanda yaşayanlar, hâlâ Dumanlı olanlar dışında.

Zane’in isminin yanı başında Peris’inki vardı. Peris, küçüklüklerinden beri Tally’nin en iyi arkadaşıydı, ama kaçış sırasında son anda vazgeçmiş, köpükkafa kalmaya karar vermişti. Özel olamayacak bir güzeldi o, Tally bu kadarını biliyordu.

Ama en azından Zane’in yanında tanıdık bir yüz vardı.

Tally kaşlarını çattı. “Zane için tuhaf olmalı. Çevirdiği numaralar yüzünden herkes onu tanıyor, ama o kendi numaralarının tekini bile hatırlamıyor olabilir...”

Fısıltısının solmasına izin verdi ve korkunç düşünceleri aklından çıkardı.

“En azından bazı standartları var,” dedi Shay. “Bu gece Yeni-Güzel Şehri’nde yaklaşık bir düzine parti var, ama anlaşılan hiçbiri Zane ve yeni çetesi için yeterince eğlenceli değil.”

“Ama odasında öylece oturuyorlar.” Lekelerin hiçbiri fazla kıpırdamıyor gibiydi. Her ne peşindeyseler, pek de eğlenceli görünmüyordu.

“Evet. Özel bir görüşme yapmak zor olacak.” Shay Zane’i bir süre izlemeyi, sonra onu partiler arasında karanlık bir yerde kenara çekmeyi planlamıştı.

“Neden hep birlikte oturmuş, hiçbir şey yapmıyorlar?”

Shay Tally’nin omzuna dokundu. “Sakin ol Tally-wa. Onun Yeni-Güzel Şehri’ne dönmesine izin vermişlerse, Zane partilere katılacak durumda olmalı. Yoksa neden izin versinler ki? Belki henüz çok erkendir ve dışarı çıkmak iğrenç geliyordur.”

“Umarım öyledir.”

Shay bir jest yaptı ve görüntü perdesi biraz soldu, çevrelerindeki gerçek dünya odağa geldi. Shay tırmanma eldivenlerini taktı. “Hadi gel Tally-wa. Gidip kendimiz bakalım.”

“Şehir arabirimi aracılığıyla duyamaz mıyız onları?”

“Dr. Cable’ın da dinlemesini istemiyorsak, hayır. Bu işin biz Kesiciler arasında kalmasını tercih ederim.”

Tally gülümsedi. “Tamam Shay-la. Ee, aramızda kalsın, bu geceki plan tam olarak nedir?”

“Zane’i görmek istediğini sanıyordum,” dedi Shay, sonra omuzlarını silkti “Hem, Özellerin plana ihtiyacı yoktur.”

Bugünlerde tırmanmak kolaydı.

Tally artık yüksekte korkmuyordu, bu onu buz-gibi bile yapmıyordu. Çatının kenarından aşağı bakarken yalnızca hafif bir uyarı duygusu hissediyordu. Paniğe ya da endişeye benzer bir şey yoktu, daha çok, beyninin onu dikkatli olması konusunda uarması gibi bir şey.

İki bacağını aşağıya sarkıttı ve ayaklarının Pulcher Malikanesi’nin pürüzsüz duvarında kaymasına izin vererek alçaldı. Kavrayışlı ayakkabılarının bir tanesinin ucunu iki seramik parçasının arasındaki oyuga dayadı ve durup kamuflaj kıyafetinin malikanenin rengine dönüşmesini bekledi. Pulların kayarak binanın dokusuna uyum sağladığını hissetti.

Kıyafet uyum sağlamayı bitirdiğinde, Tally çatının kenarını bıraktı. Elleri ve ayakları seramiğin yüzeyine sürtünerek yarı düştü, yarı kaydı, başka oyuklar, pencere çerçeveleri, duvardaki yarı onarılmış çatlakları aradı. Kusurların hiçbirini ağırlığını taşıyacak kadar sağlam değildi, ama her anlık kavrayış onu birazcık yavaşlatıyordu ve inişi daima kontrollü oluyordu. Heyecan verici ölçüde riskliydi, Tally batmamak için hızla suyun yüzeyinde koşan bir böcekti sanki.

Zane’in penceresine geldiğinde Tally hızla düşüyordu, ama parmakları uzandı ve rahatça pencere denizliğini

yakaladı. Geniş bir yay çizerek savruldu, kavrayışlı ayakka-bılar yapışkanlıymış gibi denizliğe yapıştı ve Tally ileri geri sallanarak biriken enerjiyi harcadı.

Başını kaldırdığında, Shay'ın bir metre yukarıya tüne-miş, duvarda bir santimetre çıkıntı yapan minik bir pence-re denizliğinde denge kurmuş olduğunu gördü.

Eldivenli ellerini beş bacaklı örümcekler gibi açmıştı ar-kasında, ama Tally bunun yarattığı sürtünme kuvvetinin ağırlığını nasıl taşıdığını anlamıyordu. "Bunu nasıl yapı-yorsun?" diye fısıldadı.

Shay kıkırdadı. "Sana bütün sırlarımı söyleyemem Tally-wa. Ama burası biraz kaygan. Çabuk dinle."

Tally tek elle sarkarak diğer elindeki eldivenin par-mak uçlarını ısırdı. Eldiveni çekip çıkardı ve parmağını uzatıp pencerenin köşesine dokundu. Elindeki çipler ora-daki titreşimleri algıladı ve camı kocaman bir mikrofona dönüştürdü. Tally gözlerini yumdu ve odadaki sesleri ani bir mahremiyet duygusu eşliğinde dinledi. Sanki ince bir duvara bardak dayamış, kulağını da bardağın dibine yasla-mıştı. Shay ten-anten aracılığı ile dinlemeye geçtiğinde bir tınlama duydu.

Zane konuşuyordu. Ses Tally'nin ürpermesine sebep oldu. Öylesine aşınaydı ki... Ama ya dinleme cihazları, ya da ayrı kaldıkları aylar yüzünden bozuk geliyordu. Söz-cükleri seçebiliyordu, ama ne anlama geldiklerini çözemi-yordu.

“İyice donmuş, sabit ilişkiler ve onların kadim ve saygın önyargıları ve fikirleri süpürölüp atıldı,” diyordu. “Yeni oluşmuş olanların hepsi daha kemikleşmeden eskidiler...”

“Ne saçmalıyor bu?” diye tısladı Shay, elini kaydırarak.

“Bilmiyorum. Paslı konuşmalarına benziyor. Eski bir kitap gibi.”

“Bana Zane’in... Suçlulara *kitap okuduğunu* söyleme.”

Tally başını kaldırıp şaşkın şaşkın Shay’e baktı. Aslında, dramatik bir pasaj okumak Suçluların yapacağı bir iş gibi gelmiyordu kulağa. Ama Zane’in sesi konuşmaya devam ediyor, tekdüze bir sesle bir şeyin erimesi hakkında söyle-nip duruyordu.

“Bir göz at Tally-wa.”

Tally başını salladı ve gözleri pencere denizliğinin üzerine çıkana kadar kendini yukarı çekti.

Zane kocaman, yumuşak minderli bir koltukta oturmuş, bir elinde eski, yıpranmış bir kitap tutuyor, diğerini orkestra yöneten bir şef gibi sallıyordu. Ama şehir arabiriminin diğer Suçluların olduğunu söylediği yerde yalnızca boşluk vardı.

“Ah Shay!” diye fısıldadı. “Buna bayılacaksın.”

“Yapacağım şey on saniye sonra kafanın üzerine düşmek Tally-wa. Neler oluyor?”

“Zane yalnız. Diğer Suçlular yalnızca...” Gözlerini kısarak Zane’in okuma lambasının aydınlatamadığı loşluğa baktı. Hepsî oradaydı, dikkatli seyirciler gibi odaya

dağılmışlardı. “Yüzükler. Zane dışında hepsi yalnızca arabirim yüzükleri.”

Shay, tünediği yerde sallanmasına rağmen uzun uzun güldü. “Belki sandığımızdan daha canlıdır.”

Tally kendi kendine sırtarak başını salladı. “Pencereyi tıklatayım mı?”

“Lütfen.”

“Onu korkutabilir.”

“Korkmak iyidir Tally-wa. Onun canlı olmasını istiyoruz. Şimdi *acele et*, kayıyorum.”

Tally kendini biraz daha yukarı çekti ve bir dizini pencerenin dışındaki dar çıkıntıya dayadı. Derin bir nefes aldı, sonra ustura kadar keskin dişlerini göstermeden gülümsemeye çalışarak iki kez tıkladı.

Zane sesi duyunca başını kaldırıp baktı. Bir anlığına korkmuş göründü, sonra gözleri irileşti. Bir jest yaptı ve pencere kayarak açıldı.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Tally-wa,” dedi. “Değişmişsin.”

ZANE-LA

Zane hâlâ güzeldi.

Elmacık kemikleri çıkık, bakışları aç ve yoğundu, hâlâ canlı kalmak için kalori arındırıcı kullanıyor gibiydi. Dudakları tüm diğer köpükkafalarinki kadar dolgundu ve Zane Tally'ye bakarken, çocuksu bir odaklanmayla büz-müştü onları. Saçları hiç değişmemişti; Tally onun saçla-rını çini mürekkebi ile boyadığını, Güzellik Kurulu'nun zevk standartlarına uymayan mavimsi bir siyaha dönüştür-düğünü hatırlıyordu.

Ama Zane'in yüzünde farklı bir şey vardı. Tally'nin bey-ni hızla çalışıyor, değişikliğin ne olduğunu bulmaya çalışı-yordu.

“Shay-la'yı da yanında mı getirdin?” dedi Zane, Tally'nin arkasından, pencereden kavrayışlı ayakkabıların gıcirtısı geldiğinde. “Ne kadar da mutluluk verici.”

Tally, onun sesinden yalnız gelmesini istediğini anlaya-rak, yavaşça başını salladı. Elbette. Konuşacak çok şeyleri vardı, Shay'in yanında söylemek istemeyeceği şeyler.

Aniden Zane'i görmeyeli seneler olmuş gibi hissetti.

Tally kendi vücudundaki onca değişikliği, ultra-hafif kemikleri, çakan-dövmeleri, kollarındaki kesik izlerini hatırladı ve ayrı kaldıkları süre içinde ne kadar değiştiğinin farkına vardı. Şimdi birbirlerinden ne kadar farklı olduklarının da...

Shay arabirim yüzüklerine bakarak sırttı. “Arkadaşların o küflü, eski kitabı sıkıcı bulmuyorlar mı?”

“Sandığından daha fazla arkadaşım var Shay-la.” Zane odanın dört duvarında göz gezdirdi.

Shay başını iki yana sallayarak, kemerinden küçük, siyah bir alet çıkardı. Tally’nin keskin kulakları zar zor işitebilen bir uğultu, ateşe atılmış ıslak yaprakların çıkarcığı türden bir cızırtı yakaladı. “Gevşe Zane-la. Şehir bizi duyamaz.”

Zane’in gözleri irileşti. “Bunu yapmana izin var mı?”

“Duymadın mı?” Shay gülümsedi. “Biz Özeliz.”

“Ha... Eh, yalnızca üçümüz olduğu sürece...” Kitabı yanındaki boş sandalyeye bıraktı. Ağırılık Peris’in yüzüğünü sıçrattı. “Bu gece diğerleri küçük bir numara çevirmeye gitti. Güvenlik görevlilerinin bizi izliyor olması olasılığına karşı onları koruyorum.”

Shay kahkaha attı. “Güvenlik görevlilerinin, Suçluların bir *kitap okuma grubu* kurduğuna inanmalarını mı bekliyorsunuz?”

Zane omuzlarını silkti. “Anlayabildiğimiz kadarıyla gerçek güvenlik görevlileri değil, yalnızca bilgisayar yazılımı. Biri konuştuğu sürece mutlu oluyor.”

Tally yavaşça Zane'in dağınık yatağına oturdu. İçinden bir ürperti geçmişti. Zane budala bir güzel gibi konuşmuyordu. Ve suç sayılan bir şeyi yapmaya giden arkadaşlarını koruyorsa, demek ki hâlâ canlıydı, hâlâ bir gün Özel olabilecek, numaracı bir güzeldi...

Tally yatak örtülerine sinmiş aşına kokuyu içine çekti ve dövmelelerinin ne yaptığını merak etti. (Muhtemelen derisinden sökülecekmiş gibi dönüyorlardı.)

Ama Zane arabirim yüzüğünü takmamıştı ve bileziği de yoktu. Güvenlik görevlileri onu nasıl izliyordu?

"Yeni yüzün bir mega-Helen eder, Tally-wa," dedi Zane, bakışlarını Tally'nin yüzündeki ve kollarındaki çakan-dövme ağında gezdirerek. "Bir milyar gemiyi suya indirebilir. Ama muhtemelen korsan gemilerini."

Tally bu saçma şakaya gülümsedi ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. İki aydır bu anı bekliyordu ve şimdi tek yapabildiği aptal gibi oturmaktı.

Ama söyleyecek söz bulamamasına sebep, yalnızca kendi sinirliliği değildi. Zane'e ne kadar çok bakarsa, Zane bir şekilde o kadar tuhaf görünüyordu, sanki sesi bir başka odadan geliyordu.

"Geleceğini umuyordum," diye ekledi Zane, usulca.

"O ısrar etti," dedi Shay, fısıldarcasına.

Tally, Zane'in neden bu kadar mesafeli göründüğünü fark etti. Teninde ten-anten olmadığına, sözleri diğer Kesicilerinki gibi gelmiyordu. Zane artık Tally'nin çetesinden değildi. O özel değildi.

Shay yatağın üzerine, Tally'nin yanına oturdu. "Ama sizin için bir sakıncası yoksa, siz ikiniz başka bir zaman köpükkafalılık yapabilirsiniz." Ho'nun önceki gece çirkin oğlandan aldığı, nano haplarıyla dolu küçük plastik torbayı çıkardı. "Biz bunlar için geldik."

Zane sandalyesinden doğrulacak gibi yaptı ve elini haplara uzattı, ama Shay gülmekle yetindi. "O kadar çabuk değil Zane-la. Yanlış hapları almak gibi kötü bir alışkanlığın var."

"Hatırlatma," dedi Zane, bitkinlikle.

Tally'nin içinden bir ürperti daha geçti. Zane yavaşça arkasına yaslanırken ağır ve dikkatli davranıyordu, neredeyse bir geçkin gibi.

Tally Maddy'nin nanolarının onun motor sistemine hasar verdiğini, beyninin reflekslerinden ve hareketlerinden sorumlu parçasını bozduğunu hatırladı. Belki hepsi bundan ibaretti, minik makinelerin bıraktığı önemsiz titremeler. Korkulacak bir şey değil.

Ama diğer yandan, Zane'in yüzüne baktığında orada da eksik bir şey olduğunu görüyordu. Muhteşem bir çakan-dövme ağı yoktu ve bir başka Kesici'nin kömür karası gözlerine baktığında Tally'ye hissettirdiği heyecandan yoksundu. Zane, Özellerin asla olmadığı bir şekilde, uykulu görünüyordu; bir duvar kâğıdıymış gibi, sıradan bir güzelmiş gibi.

Ama bu gelişigüzel bir köpükkafa değildi, bu Zane idi...

Tally, gözlerinin kusursuz ve net görme yeteneğini kapatabilmeyi dileyerek, bakışlarını yere dikti. Bütün o huzursuz edici detayları görmek istemiyordu.

“Bu haplar nereden geldi?” dedi Zane. Sesi hâlâ uzaklardan geliyor gibiydi.

“Bir Dumanlı kızdan,” diye yanıt verdi Shay.

Zane Tally’ye baktı. “Bildiğimiz biri mi?”

Tally bakışlarını kaldırmadan, başını iki yana salladı. Kız eski Suçlulardan ya da Eski Duman’dan değildi. Tally bir an, onun bir başka şehirden gelmiş olup olamayacağını merak etti. Belki de Dumanlıların gizemli yeni müttefiklerinden biriydi...

“Ama o senin adını biliyordu Zane-la,” dedi Shay. “Bunların özellikle senin için olduğunu söyledi. Özel sipariş mi?”

Zane yavaşça nefes aldı. “Belki bunu ona sormalısın.”

“Kaçtı,” dedi Tally ve Shay’in minik bir tıslama çıkardığını duydu.

Zane kahkaha attı. “Demek Özel Durumlar benim yardımına ihtiyaç duyuyor?”

“Biz farklıyız...” diye başladı Tally, ama sesi soldu. Zane’in kendince görebildiği gibi, Tally Özel Durumlar’ın bir parçasıydı. Ama Tally aniden Kesicilerin farklı olduğunu, Zane çirkinken onu itip kakan Düzenli Özeller gibi olmadığını açıklamak istedi. Kesiciler oyunu kendi kurallarına göre oynuyordu. Zane’in öteden beri istediği her

şeye sahiptiler: Şehrin kurallarından uzakta, yabanda yaşıyorlardı, zihinleri buz-gibiydi, çirkinlerin kusurlarından arınmışlardı...

Zane'in saçtığı sıradanlıktan yoksundular.

Tally ağzını kapattı ve Shay elini onun omzuna koydu.

Tally yüreğinin daha hızlı çarptığını hissedebiliyordu.

"Elbette, yardımına ihtiyacımız var," dedi Shay. Hap torbasını kaldırdı. "Bunların, daha fazla güzeli *senin* durumuna düşürmesini engellemeliyiz." Son sözcükten sonra torbayı Zane'e fırlattı.

Tally torbanın uçuşunu anı anma izledi, onun Zane'in yanından geçip gittiğini gördü. Zane'in elleri tam bir saniye geç kalktı. Haplar duvar boyunca kayıp bir köşeye düştü.

Zane boş ellerini kucağına indirdi ve ölü sümüksüklükler gibi kıvrıp bıraktı.

"İyi hamleydi," dedi Shay.

Tally yutkundu. Zane sakattı.

Zane omuzlarını silkti. "Benim haplara ihtiyacım yok Shay-la. Ben kalıcı olarak köpükkafayım." Alnını gösterdi. "Nanolar tam burama zarar verdi, lezyonların olması gereken yere. Sanırım doktorlar lezyonları tamamladı, ama benim anlayabildiğim kadarıyla, tutunacak çok şey yok orada. Beynimin o kısmı yepyeni ve değişiyor."

"Ama ya *senin*..." Tally'nin boğazı sıkıştı, sorusunu tamamlamamıştı.

"Anılarım mı? Düşüncelerim mi?" Zane yine omuzlarını silkti. "Beyinler yeni bağlantılar kurmak konusunda

iyidir. Tıpkı senin beyninin, kendi çabasıyla güzel zihnilikten kurtulması gibi Tally. Ve senin beyninin, sen kendi kendini kestiğinde yaptığı gibi, Shay-la.” Kucağındaki ellerden biri kalktı ve titrek bir kuş gibi süzüldü. “İnsanı, beynini değiştirerek kontrol altına almaya çalışmak, bir uçan-aracı hendek kazarak durdurmaya çalışmaktan fark-sız. Biraz ayrıntılı düşünürlerse, hendeğin üzerinden uçup geçebilirler.”

“Ama Zane...” dedi Tally. Gözleri yanıyordu. “Titriyorsun.”

Yalnızca hareketlerindeki sakatlık değildi. Yüzünde, gözlerinde, sesinde vardı... Zane özel değildi.

Zane bakışlarını ona dikti. “Yine yapabilirsin Tally.”

“Ne yapabilirim?” dedi Tally.

“Sana yaptıkları şeyi geri çevirebilirsin. Benim Suçlularım böyle yapıyor, bağlantıları yeniden kuruyor.”

“Bende lezyon yok.”

“Emin misin?”

“Düşüncelerini ahmak Suçlu dostlarına sakla Zane-la!” dedi Shay. “Biz senin beyin hasarın konusunda konuşmak için gelmedik. Bu haplar nereden geldi?”

“Haplar hakkında bilgi mi istiyorsunuz?” Zane gülümsedi. “Neden olmasın? Bizi durduramazsınız. Onlar Yeni Duman’dan geliyor.”

“Teşekkürler süper zekâ,” dedi Shay. “Ama Yeni Duman nerede?”

Zane titrek ellerine baktı. “Keşke bilseydim. Şu anda yardımları işime yarayabilirdi.”

Shay başını salladı. “Bu yüzden mi onlara yardım ediyorsun? Seni tedavi edecekleri umuduyla?”

Zane başını iki yana salladı. “Bu mesele benden çok daha önemli Shay-la. Ama evet, biz Suçlular hap dağıtıyoruz. Şu anda, sözde burada otururken, bu beş kişinin yaptığı şey bu.” Arabirim yüzüklerine işaret etti. “Ama bu iş bizden büyük, şehirdeki çetelerin yarısı yardım ediyor. Şimdiye dek binlercesini dağıttık.”

“Binlerce mi?” dedi Shay. “Zane, bu imkânsız! Dumanlılar nasıl bu kadar çok hap yapar? En son gördüğümde, değil fabrika, sifonlu tuvaletleri bile yoktu.”

Zane omuzlarını silktilti. “Ben nereden bileyim! Ama bizi durdurmak için çok geç kaldınız. Yeni haplar çok hızlı çalışıyor. Şimdiden, düşünebilen çok fazla güzel var.”

Tally, Shay’e bir bakış fırlattı. Bu iş gerçekten de Zane’den daha büyüktü. Söyledikleri doğruysa, koca şehrin değişiyor görünmesine şaşmamak gerekirdi.

Zane, titrek ellerini öne uzattı ve bileklerini yanaştırdı. “Şimdi beni tutuklamak ister misiniz?”

Shay bir an duraksadı, yüzündeki ve kollarındaki çakan-dövmeler zonkluyordu. Sonunda omuzlarını silktilti. “Seni asla tutuklamam Zane-la. Tally izin vermez. Dahası, şu anda senin küçük hapların pek umurumda değil.”

Zane tek kaşını kaldırdı. “Ee, siz Kesiciler neyi umursuyorsunuz Shay-la?”

“Diğer Kesicileri,” dedi Shay, ifadesiz bir sesle. “Senin Dumanlı dostların dün gece Fausto’yu kaçırdı ve bu bizi hiç mutlu etmedi.”

Zane’in kashları kalktı, Tally’ye bir bakış fırlattı. “Bu... ilginç. Ona ne yapacaklarını düşünüyorsunuz?”

“Deney. Muhtemelen senin gibi titrek biri yapacaklar,” dedi Shay. “Onu zamanında bulamazsak, yani.”

Zane başını iki yana salladı. “Rıza almadan deney yapmazlar.”

“Rıza mı? ‘Kaçırıldı’ lafının neresini anlamadın Zane-la?” dedi Shay. “Bunlar eski sümsük Dumanlılar değil. Askeri donanımları ve buz-gibi yeni bir tavırları var. Şok-sopalarıyla pusu kurdular bize.”

“Neredeyse Shay’i boğuyorlardı,” dedi Tally. “Onu baygın halde ırmağa attılar.”

“Baygın mı?” Zane’in yüzündeki gülümseme genişledi. “Görev başında uyuyor musun Shay-la?”

Shay’in kashları gerildi ve Tally bir an onun yataktan fırlayıp saldıracağını düşündü. Zane’in savunmasız bedenine karşı onun elmas kadar sert tırnakları.

Ama Shay kakhaha attı ve kıvrılarak dövüş pozisyonu almış olan elleri açılıp Tally’nin saçlarını okşadı. “Öyle bir şey. Ama şimdi iyice uyanığım.”

Zane, Shay’in, gırtlığını paralamaya ne kadar yaklaştığını fark etmemiş gibi omuzlarını silkti “Eh, Yeni Duman’ın nerede olduğunu bilmiyorum. Size yardım edemem.”

“Evet, edebilirsin,” dedi Shay.

“Nasıl?”

“Kaçabilirsin.”

“Kaçmak mı?” Zane’in parmakları boğazına gitti. Boy-nunda, donuk gümüşsü halkalardan örülmüş metal bir zincir vardı. “Korkarım bu zor olur.”

Tally bir anlığına gözlerini yumdu. Demek Zane’i bu şe-kilde izliyorlardı. Zane yalnızca sakat ve sıradan değildi, aynı zamanda köpek gibi tasmlanmıştı. Tally ayağa fırlayıp pencereden dışarı atlamamak için kendini zor tutuyordu. Odanın kokusu, geri dönüştürülmüş giysiler, küflü kitap, şampanyanın yapış yapış tatlılığı, hepsi midelerini bulandırıyordu.

“O şeyi kesmek için bir şey getirebiliriz sana,” dedi Shay.

Zane başını iki yana salladı. “Bundan kuşkuluyum. Bunu atölye barakasında denedim; yörünge araçları ile aynı alaşımdan yapılmış.”

“Güven bana,” dedi Shay. “Tally ve ben her istediğimizi yapabiliriz.”

Tally Shay’e baktı. Yörünge alaşımlarını kesmek? O kadar ciddi bir teknoloji için Dr. Cable’dan yardım istemeleri gerekirdi.

Zane zinciri okşadı. “Ve bu küçük iyilik karşılığında, Duman’a ihanet etmemi istiyorsunuz.”

“Kendi özgürlüğün için yapmazdın bunu Zane,” dedi Shay ve ellerini Tally’nin omuzlarına koydu. “Ama onun için yaparsın.”

Tally iki çift gözü üzerinde hissetti: Shay'ın siyah, derin ve özel gözleri ile Zane'in yaşlı ve sıradan gözleri.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Zane, yavaşça.

Shay orada sessizce durdu, ama Tally ten-anten aracılığıyla onun dudaklarının birkaç kelime şekillendirdiğini ve bir nefes havayla taşındığını hissetti.

"Onu özel yapacaklar..."

Tally, doğru sözleri arayarak başını salladı. Zane başka kimseyi dinlemezdi.

Boğazını temizledi. "Zane, sen kaçarsan, onlara senin hâlâ canlı olduğunu kanıtlamış olacaksın. Ve seni yakaladıklarında, bizim gibi yapacaklar. Ne kadar güzel, ne kadar buz-gibi bir duygu olduğunu bilemezsin. Hem, yine birlikte olabiliriz."

"Şimdi neden birlikte olamıyoruz?" diye sordu Zane alçak sesle.

Tally onun çocuksu dudaklarını öptüğünü, titrek ellerini okşadığını hayal etti ve bu düşünce onu tiksindirdi. Başını iki yana salladı. "Üzgünüm... bu halinle olmaz."

Zane, bir çocukla konuşmuş gibi, yumuşak bir sesle konuştu. "Kendini değiştirebilirsin Tally..."

"Sen de kaçabilirsin Zane," diye sözünü kesti Shay. "Yabana gider, Dumanlıların seni bulmasına izin verirsin." Köşeye işaret etti. "Hatta, istiyorsan o hap torbasını alıko-yar, birkaç Suçlu dostunu canlandırırısın."

Zane bakışlarını Tally'den ayırmadı. "Ve sonra onlara ihanet ederim, öyle mi?"

“Hiçbir şey yapman gerekmiyor Zane. Kesici aletle birlikte, sana bir iz sürücü verimiz,” dedi Shay. “Yeni Duman’a vardığında, gelip seni alırız ve şehir seni güçlü, hızlı ve kusursuz yapar. Sonsuza dek canlı.”

“Ben zaten canlıyım,” dedi Zane, soğuk soğuk.

“Evet ama güçlü, hızlı ya da kusursuz değilsin,” dedi Shay. “*Ortalama* bile değilsin.”

“Duman’a ihanet edeceğimi düşünüyor musun gerçekten?” dedi Zane.

Shay Tally’nin omuzlarını sıktı. “Onun için, edersin.”

Zane, gerçekten kararsızmış gibi, bir anlığına yüzünde dalgın bir ifadeyle Tally’ye baktı. Sonra bakışlarını ellerine indirdi, içini çekti ve yavaşça başını salladı.

Ama Tally, Zane’in yüzünden geçen ifadeleri açık seçik okuyabiliyordu. Öneriyi kabul edecek, kaçtıktan sonra onları kandırmaya çalışacaktı. Gerçekten de ikisini birden kandırabileceğini, sonra da bir şekilde Tally’yi kurtarıp, onu sıradanlığa geri getirebileceğini düşünüyordu.

Zane’in düşüncelerini okumak çok kolaydı, Bahar Partisi’nde çirkinlerin zavallı rekabetlerini okumak kadar kolay. Sakat bedeni, sıcak bir günde gelişigüzel terlemek gibi, düşüncelerini dışarı sızdırıyordu.

Tally bakışlarını kaçırdı.

“Tamam,” dedi Zane. “Senin için Tally.”

“Yarın gece yarısı, ırmağın bölündüğü yerde bizimle buluş,” dedi Shay. “Dumanlılar kaçaklardan kuşkulananacaktır,

bu yüzden uzun bir bekleyişe yetecek kadar erzak getir. Ama sonunda *senin* için geleceklerdir Zane.”

Zane başını salladı. “Ne yapacağımı biliyorum.”

“Dilediğin kadar arkadaş da getirebilirsin. Ne kadar çok getirirsen o kadar iyi. Orada yardıma ihtiyacın olabilir.”

Zane hakarete itiraz etmedi, Tally ile göz göze gelmeye çalışarak başını sallamakla yetindi. Tally bakışlarını kaçırdı, ama yüzüne zayıf bir gülümseme oturtmaya çalıştı. “Özel olduğunda daha mutlu olacaksın Zane-la. Ne kadar iyi olduğunu anlamıyorsun.” Ellerini gererek, dövmelelerin dönmesini izledi. “Her saniye öylesine buz-gibi, öylesine güzel ki.”

Shay ayağa kalktı ve Tally’yi de peşinden sürükleyerek pencereye gitti. Bir ayağını pencere pervazına dayadı.

Zane Tally’ye bakmakla yetindi. “Yakında birlikte olacağız.”

Tally’nin elinden, başını sallamaktan başka şey gelmedi.

KESİK

“Haklıymışsın. Korkunçtu.”

“Zavallı Tally-wa...” Shay tahtasını yanaştırdı. Aşağıdaki suda, ayın yansıması onlara ayak uyduruyor, akıntının dalgalarıyla birlikte çılgınca çarpılıyordu. “Gerçekten üzgünüm.”

“Neden bu kadar farklı görünüyor? Aynı kişi değil sanki.”

“Sen aynı kişi değilsin Tally. Artık sen özelsin ama o sıradan.”

Tally, güzel günlerinde tanıdığı Zane’i hatırlamaya çalışarak başını iki yana salladı. Ne kadar canlı olduğunu, konuşurken yüzünün heyecanla nasıl parladığını, bunun Tally’yi ne kadar heyecanlandırıldığını ve nasıl ona dokunmak istediğini... Sinir bozucu olduğu zaman bile, Zane’in sıradanlıkla yakından uzaktan alakası olmazdı. Ama bu gece önemli bir şeyden yoksunmuş gibi gelmişti, tıpkı gazı kaçmış şampanya gibi.

Tally’nin beyninde ikiye bölünmüş bir ekran vardı: Hatırladığı haliyle Zane ve gördüğü haliyle Zane, iki resim

çarpışıyordu. Onunla geçirdiği bitmek tükenmek bilmeyen dakikaların sonucunda, kafası ikiye bölünecekmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Bunu istemiyorum,” dedi usulca. Midesi huzursuzdu ve suya vuran ay ışığı fazla parlaktı, hatları Tally’nin kuzursuz gözleri için fazla keskindi. “Ben böyle olmak istemiyorum.”

Shay tahtasını yana çevirdi ve doğrudan Tally’nin önüne çıktı, tehlikeli bir biçimde dönerek aniden durdu. Tally arkaya eğildi ve iki uçan-tahta elektrikli testere gibi ciyaklayarak, birkaç santimetre uzakta durdular.

“Nasıl? Sinir bozucu mu? *Zavallı mı?*” diye bağırdı Shay, usturlar ve cam parçaları ile doluymuş gibi gelen bir sesle. “Sana gelmemeni söyledim!”

Çarpışmalarına ramak kalmasından dolayı Tally’nin yüreği güm güm atıyordu ve içinde sel gibi bir öfke akıyordu. “Onu görmenin beni bu hale getireceğini *biliyordun!*”

“Her şeyi bildiğimi mi sanıyorsun?” dedi Shay, soğuk soğuk. “Aşık olan *ben* değilim. Sen David’i benden çaldığından beri aşık olmadım. Ama belki aşkın bir fark yaratabileceğini düşünmüşümdür. Eh Tally-wa, aşk Zane’i senin için özel kıldı mı?”

Tally irkilerek geri çekildi. Kusacakmış gibi hissederrek aşağıdaki siyah sulara baktı. Buz-gibi kalmaya, güzel günlerinde Zane’in yanında neler hissettiğini hatırlamaya çalıştı. “Dr. Cable bize ne yaptı Shay? Beyinlerimizde özel

lezyonlar mı var? Herkesin zavallı görünmesine sebep olan lezyonlar; sanki biz onlardan daha üstünmüşüz gibi.”

“Biz onlardan *üstünüz* Tally-wa!” Shay’in gözleri madeni paralar gibi parlıyor, Yeni–Güzel Şehri’nin ışıklarını yansıtıyordu. “Ameliyat bize bunu görecek zihin berraklığını verdi. Bu yüzden herkes bize şaşkın ve zavallı geliyor, çünkü çoğu insan gerçekten *öyle*.”

“Zane değil,” dedi Tally. “O asla zavallı olmadı.”

“O da değişti Tally-wa.”

“Ama bu onun hatası değildi...” Tally sırtını döndü. “Bu şekilde *görmek* istemiyorum! Bizim çetemize ait olmayan herkesten tiksirmek istemiyorum Shay!”

Shay gülümsedi. “Budala köpükkafalar gibi mutlu ve sevgi dolu olmak istiyorsun, öyle mi? Ya da Duman’da yaşıyıp deliklere sıçmak, ölü tavşan yemek ve bütün bunlardan dolayı kendini pek erdemli hissetmek? Özel olmanın hangi kısmı hoşuna gitmiyor?”

Tally’nin parmakları kıvrılıp dövüş pozisyonu aldı. “Zane’in bana *yanlış* görüldüğü kısmı...”

“Başka *herhangi* birine doğru görüldüğünü mü sanıyorsun Tally? Adamın beyni bir harabe!”

Tally içini yakan gözyaşlarını hissetti, ama hararet gözlerine dolmadı. Bir Özel’in ağladığını hiç görmemişti, ağlayabileceğinden emin bile değildi. “Bana yanıt ver: Kafamın içinde, onun yanlış görünmesine sebep olan bir şey var mı? Cable bize ne yaptı?”

Shay kızgınlıkla iç çekti. “Tally, her çatışmada iki taraf da insanların beynine bir şeyler yapar. En azından bizim taraf doğru şeyi yapıyor. Şehir, köpükkafalar mutlu, gezen güvenli olsun diye öyle yapıyor onları. Biz Özellerin dünyayı öylesine berrak görmesini sağlıyor ki, güzellik *canımızı acıtıyor* neredeyse, böylece insanlığın onu bir kez daha yok etmesine izin vermiyoruz.” Shay tahtasını yavaştırdı ve uzanıp Tally’nin omuzlarını tuttu. “Ama Dumanlılar amatör. İnsanlar üzerinde deney yapıyorlar, onları Zane gibi ucubelere çeviriyorlar.”

“O ucube de...” diye başladı Tally, ama bitiremedi. İçindeki, Zane’in zayıflığını küçümseyen parça çok güçlüydü. Zane’in midelerini bulandırdığını, onu yaşamasına izin verilmemesi gereken bir şey gibi gördüğünü inkâr edemezdi.

Ama bu onun suçu değildi. Onu özel yapmadığı için, Dr. Cable’in suçuydu. Kendi aptal kurallarına göre hareket ettiği için.

“Buz–gibi kal,” dedi Shay, yumuşak sesle.

Tally derin bir nefes aldı ve öfkesini, hayal kırıklığını kontrol altına almaya çalıştı. Duyularının yayılmasına izin verdi ve çam iğnelerinin arasında oynayan rüzgârın sesini duydu. Sudan kokular yükseliyordu; yüzeyindeki algler, dibindeki eski mineraller. Nabızı biraz yavaşladı.

“Söyle bana Tally; Zane’e gerçekten aşık olduğundan emin misin? Yalnızca ondan kalan bir anı olmadığından?..”

Tally irkildi ve gözlerini kapattı. İçinde, Zane'e ait imgeler hâlâ çatışyordu. İki imge arasında kısılmıştı ve berraklık gelmiyordu.

"Ona bakmak midemi bulandırıyor," diye fısıldadı. "Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Geri dönmek istiyorum... eski hislerime."

Shay sesini alçalttı. "O zaman dinle Tally. Bir planım var, o kolyeyi çıkarmanın bir yolunu biliyorum."

Tally gözlerini açtı ve Zane'in boynundaki tasmayı düşününce dişlerini gıcırdattı. "Ne olursa olsun yaparım, Shay."

"Ama Zane kendi başına kaçmış gibi görünmeli, yoksa Cable onu istemez. Bu da Özel Durumlar'ı kandırmak anlamına geliyor."

Tally yutkundu. "Bunu gerçekten yapabilir miyiz?"

"Beyinlerimiz izin verir mi, demek istiyorsun." Shay hıhladı. "Elbette. Biz köpükkafa değiliz. Ama sahip olduğumuz her şeyi tehlikeye atıyoruz. Anlıyor musun?"

"Ve sen Zane için bunu yaparsın, öyle mi?"

"Senin için Tally-wa." Shay çakmak çakmak gözlerle sırtıttı. "Ve eğlencesine. Ama tamamen buz-gibi kalmanı istiyorum."

Shay bıçağını çekti.

Tally başını sallayarak gözlerini yumdu yine. Berraklık hissini *o kadar* istiyordu ki! Uzanıp Shay'in bıçağının çeliğini kavradı.

“Dur biraz, elin olmaz...”

Ama Tally sertçe sıktı ve ustura kadar keskin kenarı derisine sapladı. Avucuna dokunmuş, sıradan birinin sinirlerinden yüz kat daha duyarlı, narin, iyi ayarlı sinirler haykırarak kesildi. Tally kendi haykırışını da duydu.

O özel an vahşi bir berraklıkla geldi ve Tally sonunda kendi dolaşık düşüncelerini açık seçik görebildi. İçinde bir yerde, derinliklerde, bir süreklilik ağı vardı, çirkin, güzelken ve özelken değişmeyen şeyler... ve aşk, onlardan biriydi. Yine Zane’le birlikte olmayı, onunla birlikteyken hissettiği şeyleri özlüyordu, ama yeni duyuları özlemine bin kat arttırmıştı. Zane’in Özel olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesini, dünyayı olanca buz-gibi berraklığıyla görmesini istiyordu.

“Tamam.” Nefesleri kesik kesikti. Gözlerini açtı. “Seninleyim.”

Shay’in yüzü parlıyordu. “Aferin kızıma. Ama kolları kullanmak gelenektir.”

Tally elini açtı, avucunun derisi bıçaktan kurtuldu ve yeni bir acı dalgası yarattı. Tally nefesini içine çekti.

“Acıttığını biliyorum Tally-wa.” Shay şimdi, kanla kayganlaşmış bıçağa büyülenmiş gibi bakarak fısıldıyordu. “Zane’i o halde görmek benim de midemi bulandırdı. Bu kadar berbat olduğunu bilmiyordum, *gerçekten*.” Tahtası biraz daha yaklaştı ve Shay elini hafifçe Tally’nin yaralı avucuna koydu. “Ama bunun seni yıkmasına izin veremeyeceğim Tally-wa. Püreye dönüşmeni, ortalama olmanı

istemiyorum. Onu bizden biri yapacağız ve bu arada şehri de kurtaracağız; her şeyi biz halledeceğiz.” Kamuflej kıyafetinin cebinden ilk yardım takımını çıkardı. “Tıpkı, şimdi benim senin yararı halledeceğim gibi.”

“Ama Dumanlıları ele vermeyecektir.”

“Ele vermek zorunda değil.” Shay yaraya sprey sıktı ve acı hızla yok olup, uzak bir karıncalanma hissine dönüştü. “Canlı olduğunu kanıtlaması yeterli. Geri kalan işi biz yapacağız. Onu ve Fausto’yu geri alacağız, sonra David’le geri kalanları yakalayacağız. Olanları durdurmanın tek yolu bu. Zane’in dediği gibi, bir avuç güzeli tutuklamak bir işe yaramaz. Bu sorunu kaynağından kesmemiz gerek. Yeni Duman’ı bulmalıyız.”

“Biliyorum.” Tally, buz-gibi bir zihinle başını salladı. “Ama Zane öyle sakat ki, Dumanlılar onun kaçmasına izin verdiğimizizi anlayacaklar. Yanında götürdüğü her şeyi paraparça edecekler, vücudundaki her kemiği tarayacaklar.”

Shay gülümsedi. “Elbette öyle yapacaklar. Ama o temiz olacak.”

“O zaman biz onu nasıl izleyeceğiz?” diye sordu Tally.

“Eski moda yöntemle.” Shay tahtasını çevirdi ve uzanıp Tally’nin kanlı elini tuttu. Tırmandılar, Shay onları daha, daha yükseğe götürünce kaldırıcı pervaneler ayaklarının altında canlandı, sonunda şehir karanlıkla kuşatılmış büyük bir ışık çanağı gibi önlerine serildi.

Tally eline baktı. Acı solmuş, yerini nabızıyla birlikte zonklayan donuk bir basınç hissi almıştı. Tıbbi sprey akan kanını pıhtılaştırıyor, onu toza çeviriyor, iki Özel yükselirken toz dağılıyordu. Yara çoktan kapanmış, geriye kabarıklık bir çizgi dışında bir şey kalmamıştı. Yara Tally'nin çakan-dövmelerini çaprazlamasına kesmiş, onların dans etmesini sağlayan deri devresini koparmıştı. Tally'nin avucu, ciddi bir arızadan sonra bilgisayar ekranında görülen titrek çizgi yığınları ile kaplıydı.

Ama Tally'nin düşünceleri hâlâ berraktı. Parmaklarını gerdi ve koluna küçük acı dalgaları yolladı.

“Orada, dışarıdaki karanlığı görüyor musun Tally-wa?” Shay şehrin en yakın kenarını gösteriyordu. “Orası *bizim* yerimiz, gelişigüzellerin değil. Biz yaban hayatı için tasarlandık ve yolun her adımında Zane-la ve arkadaşlarını izliyor olacağız.”

“Ama sanmıştım ki sen...”

“*Elektronik* yöntemlerle değil Tally-wa. Gözlerimizi ve burunlarımızı ve ormanda kullanılan tüm diğer eski yolları kullanacağız.” Gözleri çakmak çakmaktı. “Tıpkı Paslı-öncesi insanların yaptığı gibi.”

Tally fabrikaların turuncu parıltısına, karanlığın Dışarı'yı işaretlediği yere baktı. “Paslı-öncesi insanlar mı? Demek istediğin, *ezilmiş otlar, kırılmış dallar* falan mı arayacağız? Uçan-tahta sürenler geride ayak izi bırakmaz Shay-la.”

“Doğru. İşte bu yüzden, birinin onları izlediğinden hiç şüphelenmeyecekler, çünkü en az üç yüz senedir kimse bu türden takip yapmadı.” Shay’in gözleri parlıyordu. “Ama sen ve ben yıkanmamış insan kokusunu bir kilometre, sönmüş kamp ateşini on kilometre uzaktan alabiliriz. Karanlıkta görebilir, yarasalardan daha iyi duyabiliriz.” Kamufaj kıyafeti titreşip gece karası oldu. “Görünmez olabilir, ses çıkarmadan hareket edebiliriz. Bir düşün Tally.”

Tally yavaşça başını salladı. Dumanlılar birinin karanlıkta izlediğini, her adımlarını dinlediğini, her kamp ateşinin ve kimyasal yolla pişmiş her yemeğin kokusunu alabildiğini asla hayal edemezdi.

“Biz yanındayken,” dedi Tally, “kaybolsa ya da yaralan-sa bile Zane’e bir şey olmaz.”

“Kesinlikle. Ve biz Yeni Duman’ı bulduktan sonra, siz ikiniz birlikte olabilirsiniz.”

“Dr. Cable’m onu özel yapacağından emin misin?”

Shay, Tally’den uzaklaştı ve gülerek alçaldı. “Planladığım şeyden sonra, muhtemelen ona *benim* işimi verecek.”

Tally karıncalanmaya devam eden eline baktı. Sonra o elle uzanıp Shay’in yanağına dokundu. “Teşekkür ederim.”

Shay başını iki yana salladı. “Teşekküre gerek yok Tally-wa. Zane’in odasında o hale geldikten sonra olmaz. Seni öyle perişan görmekten nefret ediyorum. Hiç özel bir şey değil.”

“Üzgünüm şef.”

Shay güldü ve yine onu çekiştirerek harekete geçti. Irmağa, fabrika kuşağına yöneldiler ve normal uçuş yüksekliğine indiler. “Dediğin gibi, dün gece sen beni bırakmadın Tally-wa. Biz de Zane’i bırakmayacağız.”

“Fausto’yu da geri alacağız.”

Shay döndü ve sırtıttı. “Ah, evet, zavallı Fausto’yu unutmayalım. Bir de şu diğer küçük ikramiye var... neydi o?”

Tally derin bir nefes aldı. “Yeni Duman’ın sonu.”

“Aferin kızıma. Başka sorun var mı?”

“Evet, bir tane: Yörünge alaşımını kesen bir şeyi nereden bulacağız?”

Shay bir parmağını dudaklarına dayayarak tahtasıyla bir tam daire çizdi.

“Çok özel bir yerden Tally-wa,” diye fısıldadı. “Beni izle, her şeyi anlayacaksın.”

SİLAH DEPOSU

“Tehlike konusunda şaka yapmıyordun, değil mi şef?”

Shay güldü. “Şimdiden vaz mı geçiyorsun Tally-wa?”

“Hiç de değil,” diye fısıldadı Tally. Kendi kendini kesmesinin ardından huzursuz ve harcanmak isteyen bir enerjiyle doluymuş gibi hissediyordu.

“Aferin kızıma.” Shay uzun otların arasından sıırıttı ona. Şehir kayıtları bu gece burada olduklarını gösteremesin diye ten-antenlerini kapatmışlardı ve Shay’in sesi tenekemsi ve uzak geliyordu. “Zane’in böyle bir numara planladığını düşünürlerse, Zane mega-canlılık puanları kazanacak.”

“Orası kesin,” diye fısıldadı Tally, önlerindeki ürkünç binaya bakarak.

Tally minikken, diğer çirkinler zaman zaman Silah Deposu’na girmek konusunda şakalar yaparlardı. Ama kimse bunu deneme aptallığını göstermemişti.

Tally söylentileri hatırlıyordu. Silah Deposu şehrin sahip olduğu bütün kayıtlı donanımları barındırıyordu: Tabancalar, zırhlı araçlar, casus-teknolojisi, eski el aletleri ve teknolojiler, hatta stratejik, şehir yıkan silahlar. İçeriye

yalnızca birkaç seçkin kişi girebilirdi; savunma sistemlerinin büyük kısmı otomatikti.

Karanlık, penceresiz bina, uçuşa yasak alanları işaretleyen kırmızı flaşörlerle çevrilmişti ve çevresi açıklıktı. Yere alıcı halkaları dizilmişti ve dört otomatik top, deponun köşelerinde hazır bekliyordu. Şehirler arasında akla gelmesi imkânsız bir savaş patlak vermesi olasılığına karşı, ciddi bir savunma hattı.

Burası izinsiz girenleri uyaracak bir yer değildi. Onları öldürmek için tasarlanmıştı.

“Biraz eğlenmeye hazır mısın Tally-wa?”

Tally, Shay’in yüzündeki yoğun ifadeye baktı ve kendi yüreğinin de daha hızlı çarptığını hissetti. Yaralı elini gerdi. “Her zaman şef.”

Otların arasında, dev, otomatik bir fabrikanın arkasında bekleyen uçan-tahtalarına doğru süründüler. Fabrikanın çatısına tırmanırlarken Tally kamuflaj kıyafetinin fermuarını kapattı ve kıyafetin pullarının, çalışmaya başlarken kıpırdandığını hissetti. Kolları karardı ve bulanıklaştı, pullar radar dalgalarını saptıracak şekilde açıldı.

Tally kaşlarını çatı. “Bunu her kim yaptıysa, kamuflaj kıyafeti olduğunu anlayacaklar, değil mi?”

“Dr. Cable’a kovaladığımız Dumanlıların görünmez olduğunu söyledim bile. Bu yüzden, oyuncaklarının bazılarını Suçlulara ödünç vermiş olabilirler.” Shay ustura gibi bir gülümseme çaktı, sonra başlığını başına çekti ve kendini yüz­süz bir silüete dönüştürdü. Tally de onu taklit etti.

“Uçmaya hazır mısınız?” diye sordu Shay, eldivenlerini takarak. Maske sesini değiştirmişti ve ufukta insan şeklinde bir leke gibi görünüyordu, pulların gelişigüzel açları silüetini bozuyordu.

Tally yutkundu. Ağzının üzerindeki başlık, nefesinin sıcak sıcak yüzüne vurmasına ve Tally’nin boğulacakmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

“Sen hazırsan ben de hazırım şef.”

Shay parmaklarını şıklattı ve Tally dizlerini kırıp içinden ağır ağır ona kadar saydı. Tahtalar yavaşça manyetik güç yüklenirken uğuldadılar, pervaneler havalanma hızının hemen altında dönüyorlardı...

Saymayı bitirdiğinde, Tally’nin tahtası havaya fırladı ve onu çöelmeye zorladı. Pervaneler gürültüyle maksimum hıza çıktı ve yay çizen bir havai fişek gibi Silah Deposu’na yöneldi. Birkaç saniye sonra kapandılar ve Tally kendini sessizlik içinde karanlık gökyüzünde süzülürken buldu. Bir kez daha içinden heyecan dalgaları geçiyordu.

Bu planın delice olduğunu biliyordu, ama tehlike zihnini buz hissi ile dolduruyordu. Ve kısa süre sonra Zane de böyle hissedebilecekti...

Yolun yarısında, Tally tahtayı kavradı ve kendine doğru çekip yüzeyini kendi radar saptıran kıyafetinin arkasına sakladı. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Uçuşa yasak alanı işaretleyen engelin üzerinden süzülüyorlardı. Yerdeki hareket alıcılara yakalanmayacak kadar yüksekteydiler.

Onlar sınırın üzerinden geçerken ve sessizce Silah Deposu'nun çatısına düşerken alarm çalmadı.

Belki de bu iş kolay olacaktı. Şehirler arasında ciddi bir çatışma çıkmayalı iki yüzyıl olmuştu. Kimse insanlığın bir daha savaş başlatacağına ciddi ciddi inanmıyordu. Dahası, Silah Deposu'nun otomatik savunma sistemi büyük saldırıları püskürtmek için tasarlanmıştı, bir el aleti ödünç almak isteyen iki hırsıza karşı değil...

Tally yüzüne bir gülümseme daha yayıldığını hissetti. Kesiciler ilk kez şehre karşı numara çevirmeye kalkışıyorlardı. Eski çirkin günleri geri gelmişti sanki.

Çatı hızla ona doğru geliyordu. Tally tahtasını başının üzerine kaldırdı ve paraşüt gibi sarktı ondan. Yere çarpmadan birkaç saniye önce, kaldırıcı pervaneler canlandı ve Tally'yi aniden durdurdu. Tally, kayar-yoldan iner gibi, hafifçe kondu.

Tahta sustu ve ellerine indi. Tally onu nazikçe yere bıraktı. Bundan sonra ses çıkarmamaları gerekiyordu, yalnızca işaret diliyle ve kıyafet bağlantılarıyla iletişim kuracaklardı.

Birkaç metre uzakta, Shay iki başparmağını kaldırdı.

İkisi hafif, dikkatli adımlarla çatının ortasındaki, uçan-araçların girip çıkmak için kullandığı kapılara yöneldiler. Tally, kapı kanatlarının birleştiği yerdeki çizgiyi gördü.

Parmak uçlarını Shay'inkilere dokundurdu ve kıyafetlerin fısıltısını taşımasına izin verdi. "Bunu kesebilir miyiz?"

Shay başını iki yana salladı. “Bina tamamen yörünge alaşımından yapılmış, Tally. Onu kesebilecek olsak, Zane’i kendimiz serbest bıraktırdık.”

Tally çatıyı taradı, ama giriş kapısı göremedi. “Sanırım senin planını uygulamamız gerekecek.”

Shay bıçağını çekti. “Yere yat!”

Tally çatıya uzandı ve kıyafetinin pullarının, çatının dokusuna uyacak şekilde değiştiğini hissetti.

Shay bıçağı hızla fırlattı ve sonra o da kendini yere attı. Bıçak yay çizerek binanın duvarını aştı ve döne döne karanlığa, alıcılarla dolu çimenlere doğru düştü.

Birkaç saniye sonra her yönden kulak paralayıcı sirenler gelmeye başladı. Altlarındaki metal yüzey sarsıldı, kapılar paslı bir inleme ile aralandı. Aralıktan bir toz ve kir fırtınası fırladı ve fırtınanın ortasında canavar gibi bir makine belirdi.

Birbirine bağlanmış iki uçan–tahtadan biraz daha büyüktü, ama ağır görünüyordu. Dört kaldırıcı pervane, aracı havalandırma çabasıyla gürliyordu. Araç dışarı çıkarken büyüdü sanki, sarsak uzaylı hareketleriyle kanatlarını ve pençelerini açtı. Sanki dev, metal bir böcek doğuyordu. Böceğin yuvarlak bedeni silahlar ve alıcılarla diken dikendi.

Tally robotlara alıştı: temizlik ve bahçe robotları Yeni-Güzel Şehri’nde her yerdeydi. Ama onlar sevimli oyuncaklara benziyordu. Buna karşın tepesindeki mekanizma ile ilgili her şey –sarsak hareketleri, siyah zırhı, ciyaklayan pervaneleri– insanlık dışı, tehlikeli ve zalim görünüyordu.

Makine sinir bozucu bir an boyunca orada bekledi ve Tally makinenin kendilerini gördüğünü sandı, ama sonra pervaneler keskin bir açıyla kıvrıldı, Shay'in bıçağı fırlatıldığı yöne doğru uçup gitti.

Tally döndüğünde, Shay'in açık uçan-araç kapısına doğru yuvarlandığını gördü. O da peşinden gitti, tam kanatlar kapanmaya başladığında karanlığa daldılar...

Ve kendilerini teker meker ışıksız bir kuyuya düşerken buldular. Tally'nin kızılötesi görüşü, karanlığı, hızla kayıp geçen, anlaşılmasız bir şekiller ve renkler karmaşasına dönüştürebilmişti yalnızca.

Ayaklarını ve ellerini pürüzsüz metal duvara sürterek yavaşlamaya çalıştı, ama aşağı kaymaya devam etti. Sonunda kavrayışlı ayakkabısı bir çatlağa sıkıştı. Tally bir anlığına durdu.

Tutunacak yer aradı, ancak kaygan metalden başka bir şey bulamadı. Geriye doğru devrildi, ayağı takıldığı yerden kurtuldu...

Kuyu, boyundan fazla geniş değildi. Tally kollarını başının üzerine kaldırdı ve iki elinin parmaklarını açarak karşı duvara yapıştı. Tırmanma eldivenlerinin çekme gücü düşüşünü durdurdu ve gergin kaslarla sırtüstü kalakaldı.

Sırtı yay gibi bükülmüştü, bedeni kuyu enince, iki parmak arasında bükülen iskambil kağıdı gibi sıkışmıştı. Darbe, yaralı elinin donuk bir acıyla zonklamasına sebep olmuştu.

Shay'in nereye düştüğünü görmek için başını çevirdi.

Aşağıda karanlıktan başka bir şey yoktu. Kuyu bayat hava ve pas kokuyordu.

Tally daha iyi görmeye çalıştı. Shay yakında olmalıydı; kuyu *sonsuz* dek gidiyor olamazdı ne de olsa ve Tally bir şeyin yere düştüğünü duymamıştı. Ama perspektif duygusu yoktu; çevresi anlamsız kızılötesi şekillerle doluydu.

Bel kemiği bir tavuk kemiğiymiş ve kırılmak üzereymiş gibi geliyordu...

Aniden sırtına parmak uçları dokundu.

“Sakin ol,” dedi Shay’in, temas eden kıyafetlerin taşıdığı fısıltısı. “*Gürültü* yapıyorsun.”

Tally içini çekti. Shay karanlıkta, hemen altındaydı, kamuflaj kıyafeti sayesinde görünmez olmuştu. “Tamam. Ben sağlamım. Bırak kendini.”

Tally duraksadı.

“*Hadi* ama, korkak kedi. Seni yakalarım.”

Tally bir nefes aldı, gözlerini sıkı sıkı yumdu, sonra sallıverdi. Bir anlık serbest düşüşten sonra, kendini Shay’in kollarında buldu.

Shay güldü. “Amma ağır bir bebekmişsin Tally-wa.”

“Neyin üzerinde duruyorsun? Aşağıda hiçbir şey göremiyorum.”

“Bunu dene.” Shay kıyafet temasıyla bir görüntü perdesi yolladı ve Tally’nin çevresindeki her şey kaydı, kızılötesi frekanslar gözlerinin önünde yeniden dengelendi. Çevresindeki parlayan silüetler yavaş yavaş anlam kazandı.

Kuyunun duvarlarına, park yerlerine tutunmuş uçan-araçlar dizilmişti. Bunların silüetleri de, yukarıdakiler gibi diken dikendi. Düzinelerce şekil ve boy vardı, ölümcül makinelerden bir sürü gibi görünüyorlardı. Tally hepsinin aynı anda canlandığını ve onu paramparça ettiğini hayal etti.

Ayağını çekinerek makinelerden birine dayadı, sonra Shay'in kollarından sıyrıldı ve elleriyle aracın otomatik topunun namlusuna tutundu.

Shay uzanıp omzuna dokundu ve fısıldadı. "Bunca ateş gücüne baksana! Buz-gibi, ha?"

"Evet, harika! Umarım onları uyandırmayız."

"Eh, kızılötesi görüşümüz sonuna dek çalışıyor ve yine de görmek güç, bu yüzden her şey yolunda olmalı. Bazıları *paslanmış* bile." Tally, o karışıklıkta Shay'in başının yukarı döndüğünü gördü. "Ama dışarıdaki bayağı uyanıktı. O geri dönmeden harekete geçmeliyiz."

"Tamam şef. Ne tarafa?"

"Aşağı değil. Uçan-tahtalarımızdan uzaklaşmamalıyız." Shay tırmanma duvarındaymış gibi, silahlara, konma bacaklarına ve hava çıkışlarına tutuna tutuna kendini yukarı çekti.

Tırmanmak Tally'ye uyardı. Artık görebildiğinden, uyuyan uçan-araçların diken diken şekilleri kolayca tırmanmasını sağlıyordu. Ama silah namlularına tutunmak insanı huzursuz ediyordu, uyuyan yırtıcı bir hayvanın bedenine, ustura kadar keskin dişlerle dolu ağzından girmek gibi bir

şeydi. Pençelerden, pervanelerden ve keskin görünen diğer her şeyden kaçmıyordu. Kıyafetindeki en ufak yırtık geride ölü deri hücreleri bırakır, Tally'nin kimliğini taze bir parmak izi gibi ortaya çıkarırdı.

Yolun yarısında, Shay aşağı uzanıp Tally'nin omzuna dokundu. "Giriş kapağı."

Tally metalik bir *ça-çank* sesi duydu ve kör edici bir ışık kuyuyu doldurdu, iki uçan-aracın üzerine çarptı. Araçlar aydınlıkta o kadar tehditkâr görünmüyordu. Paslı ve bakımsızdılar, tıpkı eski bir doğa müzesindeki içi doldurulmuş yırtıcı hayvanlar gibiydiler.

Shay delikten içeri kaydı ve Tally de onun peşinden gitti, dar bir koridora indi. Gözleri tepedeki turuncu çalışma ışıklarına alıştı, kıyafeti değişerek duvarların solgun rengine uyum sağladı.

Koridor insanlar için çok dardı, Tally'nin omuzlarından daha geniş değildi ve zemin makineler için barkotlar ve seyir işaretleriyle kaplıydı. Tally, bu koridorlarda ne tür pis aletlerin dolanarak davetsiz misafir aradığını merak etti.

Shay koridorda ilerlemeye başladı ve parmağıyla işaret ederek Tally'yi de çağırdı.

Kısa süre sonra koridor *dev* gibi bir futbol sahasından daha geniş bir odaya açıldı. Çevreleri, donmuş dinozorlar gibi duran, kısırtısız araçlarla doluydu. Araçların tekerlekleri Tally'nin boyuna geliyordu ve eğilmiş vinçleri yüksek tavana sürtünüyordu. Turuncu ışıkta pençeleri ve dev kesimleri donuk donuk parlıyordu.

Tally, şehrin, bir avuç Pahlılara ait inşaat aracını neden sakladığını merak etti. Bu eski makineler, ancak şehrin manyetik ağının dışındaki inşaatlarda, uçan-gergilerin ve kaldırıncıların işe yaramadığı yerde kullanılabilirdi. Çevresindeki pençeler ve kıpırtısız kepçeler doğaya saldırmak için kullanılan araçlardı, şehrin bakımını yapmak için değil.

Kapı yoktu, ama Shay duvara kakılmış bir dizi merdiven basamağını gösterdi; yukarı ve aşağı giden bir merdiven.

Bir kat yukarıda, kendilerini küçük, tıklım tıklım bir odada buldular. Tabandan tavana kadar dizilmiş raflar çılgın bir araç koleksiyonu ile doluydu: skuba solungaçları ve gece görüş gözlükleri, yangın söndürücüler, beden zırhları... ve Tally'nin tanımadığı bir sürü şey.

Shay çoktan aletleri karıştırmaya, kamuflaj kıyafetinin ceplerini doldurmaya başlamıştı. Dönüp, Tally'ye bir şey fırlattı. Cadılar Bayramı maskesine benziyordu, kocaman, fırlak gözleri ve fil hortumuna benzeyen bir burnu vardı. Tally gözlerini kısarak minik etiketini okudu.

21.YY.

Bir an kısaltmaları çözmeye çalıştı, sonra eski tarihleme yöntemini hatırladı. Bu maske Pahlıların yirmi birinci yüzyılından, üç yüz seneden biraz daha öncesinden kalmıştı.

Silah Deposu'nun bu kısmı bir depo değildi. Müzeydi.

Ama bu şey neydi? Etiketini çevirdi.

BIYOLOJİK SAVAŞ FİLTRELEME MASKESİ, KULLANILMIŞ.

Biyolojik savaş mı? *Kullanılmış mı?* Tally maskeyi hemen yanındaki rafa bıraktı. Shay'in izlediğini ve kamuflaj kıyafetinin omuzlarının sarsıldığını gördü.

Çok komik, Shay-la, diye düşündü.

Biyolojik savaş, (bakteri ve virüsleri değiştirip birbirlerini öldürmek için kullanmak) Pashların parlak fikirlerinden biriydi. Yapabileceğiniz en aptalca silahtı, çünkü bakteri ve virüsler düşmanlarınızın işini bitirdikten sonra size saldırıyordu. Aslında, koca Pash kültürü tek bir yapay yağ yiyen bakteri yüzünden yok olmuştu.

Tally, bu müzeyi her kim işletiyorsa, ortalarda uygarlık yok eden bakterilerden bırakmadığını umuyordu.

Gidip Shay'in omzuna dokundu ve "Çok şeker," dedi.

"Evet, yüzünün aldığı şekli görmeliydin. Aslında, *ben* senin yüzünün aldığı şekli görmeliydim. Aptal kamuflaj kıyafetleri."

"Bir şey buldun mu?"

Shay parlak, silindire benzeyen bir nesne buldu. "Bu iş görmeli. Etiket çalışır durumda olduğunu söylüyor." Silindiri kamuflaj kıyafetinin ceplerinden birine soktu.

"Ee, o diğer şeyler ne için?"

"İzimizi kaybettirmek için. Tek bir şey çalarsak, onu ne için istediğimizi tahmin edebilirler."

"Ah," diye fısıldadı Tally. Shay aptalca şakalar yapıyor olabilirdi, ama zihni hâlâ buz-gibi idi.

"Şunları al." Shay, Tally'ye bir kucak dolusu eşya verdi ve dönüp rafları incelemeye devam etti.

Tally alet kalabalığına bakarak, aralarından herhangi biri Tally-yiyen bakteriler taşıyor olabilir mi diye merak etti. Kamuflej kıyafetinin ceplerine sığan birkaç tanesini ceplerine soktu.

En büyüğü, bir tür tüfeğe benziyordu, kalın bir namlusu ve uzun menzil dürbünleri vardı. Tally dürbünden baktı ve Shay'in minyatür silüetini gördü, tetiği çekerse mermilerin nereyi vuracağını gösteren hedef çizgileri vardı. Anlık bir tiksinti hissetti. Silah sıradan birini bir ölüm makinesine dönüştürmek için tasarlanmıştı. Yaşam ve ölüm, gelişigüzel birinin parmağına bırakılmayacak kadar büyük bir risk gibi geliyordu ona.

Sinirleri ayaktaydı. Shay ihtiyaç duyduğu şeyi bulmuştu bile. Artık buradan çıkma zamanı gelmişti.

Sonra Tally onu sinirlendiren şeyin ne olduğunu anladı. Kamuflej kıyafetinin filtresinden bir koku alıyordu, insansı bir koku. Shay'e doğru bir adım attı...

Tepedeki ışıklar titreşmeye başladı, parlak beyazlık oda-daki turuncu parıltıyı kovaladı ve merdiven basamaklarından tangirtılar geldi. Biri müzeye tırmanıyordu.

Shay çömeldi, yanındaki en alçak rafa yuvarlandı ve dağınık duran malzemelerin üzerine uzandı. Tally çılgınca bakınarak saklanacak yer aradı, sonra iki rafın tam olarak birleşmediği bir köşeye sıkıştı ve tüfeği arkasına sakladı. Kamuflej kıyafetinin pulları kıvrınarak gölgelerde kaybolmaya çalıştı.

Odanın karşı tarafında, Shay'in kıyafeti silüetini bozacak çentik çentik çizgiler çıkarıyordu. Tepedeki ışık durduğunda, Shay hemen hemen görünmezdi.

Ama Tally değildi. Kendine baktı. Kamuflaj kıyafetleri, ormanlarda, koruluklarda, savaşın harap ettiği şehirler gibi karmaşık ortamlarda saklanmak için tasarlanmıştı; iyice aydınlatılmış odaların köşelerinde değil.

Ama başka yer bulmak için çok geçti.

Bir adam merdivenden iniyordu.

KAÇIŞ

Adam çok korkunç değildi.

Ortalama bir geçkin güzel gibi görünüyordu, Tally'nin büyük dedeleri ile aynı gri saçlara ve kırıxık ellere sahipti. Yüzü ömür uzatma tedavilerinin olağan işaretlerini taşıyordu: Gözlerinin çevresinde kırıxık deri ve damarlı eller...

Ama adam Tally'ye, Özel olmadan önce diğer geçkinlerin görüldüğü gibi sakın ya da bilge biri gibi gelmedi; yalnızca yaşlıydı. Gerekirse herhangi bir üzüntü hissetmeden adama vurup bayıltabileceğini fark etti.

Adamdan daha sinir bozucu olan, başının üzerinde süzülen üç küçük uçan-kameraydı. Adam Tally'yi görmeden raflardan birine yöneldiğinde kameralar da onu takip etti. Adam uzanıp bir şeyi indirdi ve kameralar havada yer değiştirdi, bir büyücünün her hareketini izleyen coşkulu seyirciler gibi yanaşılar. Kameralar devamlı adamın ellerine odaklanıyordu. Adam, onların ilgisine alışmış gibi, kameraları görmezden geliyordu.

Elbette, diye düşündü Tally. Uçan-kameralar binanın güvenlik sisteminin bir parçasıydılar, ama içeri gizlice girmiş

birilerini beklemiyorlardı. Personeli izlemek, kimsenin burada depolanmış eski korkunç silahlardan birini çalmadığından emin olmak için tasarlanmışlardı. Kameralar rahatça Tally'nin başının üzerinden süzülüp, bu tarihçinin –ya da müze müdürü, ya da görevi her ne ise onun– Silah Deposu'nda ne yaptığını izlemeye devam ettiler.

Tally biraz gevşedi. Kendisi de gözetim altında olan geçkin bir bilgin, Tally'nin beklediği Özel ekibinden çok daha az tehditkardı.

Adam nesnelere dikkatle dokunuyordu ve adamın gösterdiği özen Tally'nin midelerini bulandırdı biraz, sanki adam onları ölüm makineleri gibi değil, sanat eserleri gibi görüyordu.

Sonra aniden, kaşlarını çatarak yerinde dondu. Elindeki parlak avuç içi bilgisayara baktı, sonra aletleri teker teker elden geçirmeye başladı...

Bir şeyin eksik olduğunu fark etmişti.

Tally adamın aradığı şeyin arkasında ucu görünen tüfek olup olmadığını merak etti. Ama o olamazdı: Shay silahı müzenin diğer yanından almıştı.

Ama sonra biyo-savaş filtre maskesini aldı. Tally yutkundu, onu yanlış yere koymuştu.

Adamın bakışları yavaşça odada dolaştı.

Bir şekilde, köşeye sıkışmış olan Tally'yi görmedi. Kamuflaj kıyafeti onu, tıpkı ağaç dalındaki böcek gibi, duvarın gölgesine karıştırmış olmalıydı.

Adam maskeyi Shay'in saklandığı yere götürdü. Dizleri Shay'in yüzünden birkaç santimetre uzaktaydı. Tally, ödünç aldıkları her şeyi adamın fark edeceğinden emindi, ama maskeyi olması gereken yere koyduktan sonra başını salladı ve yüzünde tatmin dolu bir ifadeyle döndü.

Tally rahatlayarak, yavaşça nefes verdi.

Sonra ona bakan uçan-kamerayı gördü.

Kamera hâlâ adamın başının hemen üzerinde uçuyordu, ama küçük merceği, artık adamı izlemiyordu. Ya Tally halüsinasyon görüyordu ya da kamera ona doğrulmuş, ağır ağır odaklanıyordu.

Adam başladığı yere döndü, ancak artık onunla ilgilenmeyen kamera olduğu yerde kaldı. İleri geri uçarak Tally'ye yaklaştı. Bu haliyle, konacağı çiçekten emin olmayan bir arı kuşuna benziyordu. Yaşlı adam kameranın küçük sinirli dansını fark etmedi. Tally'nin nabızı hızlanmıştı, nefes almaya çalışırken görüş alanı bulanıyordu.

Kamera biraz daha yaklaştı ve onun oynak gözünün arkasında Tally, Shay'in kıpırdandığını gördü. Küçük uçan-kamerayı o da görmüştü, işler karışmaya başlıyordu.

Kamera hâlâ kararsızca Tally'ye bakıyordu. Kamuflej kıyafetlerini tanıyacak kadar akıllı mıydı acaba? Yoksa onu yalnızca merceğindeki bir leke mi sanacaktı.

Görünüşe göre, Shay kameranın karar vermesini beklemeyecekti. Kıyafeti parlak siyah zırha dönüştü. Kendini sessizce açıklığa çekti, kamerayı gösterdi ve parmağını gırılağından geçirdi.

Tally ne yapması gerektiğini biliyordu.

Tek bir hamleyle tüfeği savurdu. Tüfek çat diye kame-
raya çarptı ve onu müzenin diğer ucuna fırlattı. Kamera
şaşkın adamın yanından geçip duvara çarptı. Taş gibi yere
düştü. Kamera ölmüştü.

Oda bir anda alarm çılgınlıkları ile doldu.

Shay yerinden fırladı, koşarak merdivene gitti. Tally sı-
kıştığı köşeden çıktı, şaşkın geçkinin haykırışlarını duy-
mazdan gelerek onu izledi. Ama Shay merdivene atlarken
metal bir kılıf merdivenin üzerine kapandı. Shay boş bir
kılank sesiyle metalden sekti, darbenin etkisiyle kıyafeti bir
dizi gelişigüzel renkle değişti.

Tally müzeye göz gezdirdi, başka çıkış yolu yoktu.

Kalan iki uçan-kameranin biri yüzüne doğru uçu. Tally
tüfeğin dipçığıyla onu da kıldı. Tüfeği diğerine de savurdu,
ama kamera ezilmemeye çalışan sinirli bir karasinek gibi
tavanın köşesine kaçtı.

“Burada ne işiniz var?” diye bağırdı geçkin.

Shay onu duymazdan gelerek son kamerayı gösterdi.
“Öldür onu!” diye emretti, kamuflaj kıyafetinin maskesiyle
çarpılmış bir sesle, sonra hızla raflara döndü ve mümkün
olduğunca hızlı bir şekilde elden geçirmeye başladı.

Tally bulabildiği en ağır görünümlü nesneyi kaptı –bir
tür elektrikli çekice benziyordu– ve nişan aldı. Kamera pa-
nik içinde ileri geri uçuşuyor, merceğini bir o yana, bir bu
yana çevirerek hem onu, hem Shay’i izlemeye çalışıyordu.

Tally bir an, makinenin hareketlerini izleyerek derin bir nefes aldı, zihni hızla hesap yaptı...

Uçan-kameranm merceği bir daha onu bırakıp Shay'e döndüğünde fırlattı.

Çekiç kameranın tam ortasına çarptı ve makine yere düşüp ölmek üzere olan bir kuş gibi çırpındı. Geçkin, yaralı uçan-kamera bu dehşet müzesindeki en korkunç şeymiş gibi geriye sıçradı.

"Dikkatli olun!" diye haykırdı. "Nerede olduğunuzu bilmiyor musunuz? Burası *ölümcül* bir yerdir!"

"Yapma ya," dedi Tally, tüfeğe bakarak. Metali kesecek kadar güçlü müydü acaba? Merdiveni örten kılıfa nişan aldı, hazırlandı ve tetiği çekti...

Tüfek tıkırdadı.

Köpükkafa, diye düşündü Tally. Kimse bir müzede *dolu* tüfek bulundurmaz. Merdivenin açılıp kuyudaki *ölümcül* makinelerden birini, tamamen açık ve öldürmeye hazır bir tanesini sergilemesine ne kadar zaman olduğunu merak etti.

Shay müzenin ortasında diz çökmüştü, elinde küçük seramik bir şişe vardı. Onu yere koydu, tüfeği Tally'nin elinden kaptı ve başının üzerine kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırды geçkin, tüfeğin dipçığı yere savrulup, donuk bir gümlemeyle şişeye çarparken. Shay bir daha vurmak için tüfeği kaldırdı.

"Sen deli misin?" diye bağırды geçkin. "Onun ne olduğunu biliyor musun?"

“Aslında biliyorum,” dedi Shay, Tally onun sesindeki alayı duyabiliyordu. Şişe kendi kendine bipliyor, üzerindeki küçük kırmızı uyarı ışıkları deli gibi çakıyordu.

Geçkin dönüp arkasındaki raflara urmanmaya başladı. Elllerine yer açmak için eski silahları kenara fırlatıyordu.

Tally, gerçek adını kullanmaması gerektiğini hatırlayarak Shay’e döndü. “Neden o, duvara tırmanıyor?”

Shay yanıt vermedi, ama tüfeği bir daha savurduğunda Tally yanıtını aldı.

Şişe kırılıp açıldı ve gümüşsü bir sıvı akıp yere yayıldı. Sıvı bölündü, uzun bir uykudan uyanan yüz bacaklı örümcek gibi gerindi.

Shay geriye sıçradı ve Tally de birkaç adım geriye çekildi. Gözlerini büyüleyici manzaradan alamıyordu.

Geçkin aşağıya baktı ve korkunç bir uluma çıkardı. “Döktün mü onu? Sen *deli misin*?”

Sıvı cızırdamaya başladı ve müze yanık plastik kokusuyla doldu.

Alarm ton değiştirdi ve odanın bir köşesinde açılan minik kapıdan iki küçük uçan-robot fırladı. Shay onlara doğru atıldı, tüfeğinin dipçigiyle bir tanesine vurup duvara yapıştırdı. İkincisi onun çevresinden dolandı ve gümüş sıvının üzerine siyah bir köpük serpti.

Shay’in bir sonraki darbesi serpintiyi boğdu. Shay yerde gittikçe büyüyen gümüş örümceğin üzerinden sıçradı. “Atlamaya hazır ol.”

“Nereye?”

“Aşağıya.”

Tally yine yere baktı ve dökülen sıvının *battığını* gördü. Gümüşsü örümcek seramik zemini eritip geçiyordu.

Kamuflej kıyafetinin serinliğine rağmen, Tally çılgın kimyasal tepkimenin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yanık plastik ve kararmış seramik kokusu boğucu olmuştu.

Tally bir adım daha geriledi. “Bu şey de ne?”

“Nano biçiminde açlık. Hemen hemen her şeyi yiyor ve çoğalıyor.”

Tally bir adım daha geriledi. “Onu ne *durduruyor*?”

“Neyim ben, tarihçi mi?” Shay ayaklarını siyah köpüklerden bir parçaya sürdü. “Bu madde işe yarıyor olmalı. Burayı her kim idare ediyorsa, muhtemelen bir acil durum planı vardır.”

Tally en üst rafa ulaşmış, gözleri korkuyla irileşmiş geçkine baktı. *Tek* planın, duvarlara tırmanmak ve paniğe kapılmaktan ibaret olmadığını umdu.

Yer, altlarında inledi, sonra çatladı ve gümüşsü ağın ortası düşüp gözden kayboldu. Tally bir an alık alık baktı. Nanoların bir dakikadan az süre içinde yeri yiyip bitirdiğini fark etmişti. Geride gümüş kollar kalmıştı ve hâlâ aç aç her yöne yayılıyordu.

“Gidiyoruz,” diye bağırdı Shay. Dikkatle deliğin kenarına adım attı, aşağı baktı, sonra top mermisi gibi aşağıya atladı.

Tally bir adım ilerledi.

“Dur!” diye bağırdı geçkin. “Beni bırakma!”

Tally arkasına baktı, sıvının kollarından biri adamın ya-pıştığı rafa ulaşmıştı ve hızla silah ve alet öbeğine yayılı-yordu.

Tally içini çekti ve rafa, adamın yanma sıçradı. Adamın kulağına fısıldadı, “Seni kurtarıyorum. Ama benimle uğra-şırsan seni o şeye yediririm!”

Kimliğini saklayan ses çarpıtma sistemi sözlerini ca-navarca bir hırlamaya dönüştürdü ve adam inlemekle ye-tindi. Tally adamın parmaklarını raftan kopardı, ağırlığını omuzlarında dengeledi ve müze zeminindeki sağlam bir yere atladı.

Oda şimdi dumanla doluydu ve geçkin şiddetle öksü-rüyordu. Sauna kadar sıcak olmuştu ve Tally’nin kamuflaj kıyafetinin içi sıırıslıklamdı, Tally özel olduğundan beri ilk defa terliyordu.

Zeminin bir başka kısmı çatırdayarak düştü ve aşağı-daki odayı gösteren kocaman bir delik açıldı. Makinelerle dolu futbol sahası gümüş kollarla kaplıydı ve dev araçlar-dan birinin yarısı yenmişti bile.

Silah Deposu şimdi aç nanolarla ciddi ciddi savaşıyor-du. Her yer küçük uçan araçlarla dolmuştu ve çılgınca kö-pük fışkırtıyorlardı. Shay makineden makineye sıçrayarak tüfeğiyle onlara vuruyor, nanolarm yayılmasına yardım ediyordu.

Çok yüksekteydiler, ama Tally’nin fazla seçeneği yoktu. Nanolar raf desteklerini yedikçe raflar eğilmeye başlamıştı.

Tally derin bir nefes alıp atladı. Omuzlarındaki yaşlı adam yere inene kadar haykırdı.

Makinelerden birinin üzerine konduğunda, Tally geçkinin ağırlığı altında homurdandı, sonra zeminde sağlam bir yere atladı. Aç gümüşsü sıvı yakındaydı, ama Tally kavrayışlı ayakkabılarını paniğe kapılmış fareler gibi gıcırdatacak ve dans ederek durmayı başladı.

Shay köpük fişkirtan robotlarla savaşma bir an ara verdi ve Tally'nin başının üzerine işaret etti. "Dikkat et!"

Tally başını kaldırma fırsatı bulamadan, bir şeyin gıcırdayarak yıkıldığını duydu. Sekerek uzaklaştı ve gümüş kollarla kaygan görünümlü siyah köpük lekelerinden kaçındı. Miniklerin oynadığı seksek oyunu gibiydi, ama hata yaparsa sonuçları ölümcül olurdu.

Diğer odanın sonuna geldiğinde, arkasında tavanın biraz daha yıkıldığını duydu. Müze raflarındaki eşyalar inşaat makinelerinin üzerine yağıyordu. Makinelerin ikisi kaynayan gümüş yığınınına dönüşmüştü. Köpük fişkirtan robotlar onları siyah köpükle kaplamaya çalışıyordu.

Tally, adamı bir yığın halinde yere bıraktı ve tam tepesindeki tavanı kontrol etti. Artık müzenin altında değildiler, ama gümüş madde duvarlarda bile yayılmaya devam edecekti. Koca binayı yiyecek miydi?

Belki de Shay'in planı buydu. Köpük işe yarıyor gibiydi, ama Shay kahkahalar atarak bir güvenli noktadan diğerine sıçırıyor, köpük makinelerine vuruyor, salgını kontrol altına almalarını engelliyordu.

Alarm yine ton değiştirdi ve tahliye uyarısı vermeye başladı.

Bu Tally'ye göre de iyi bir fikirdi.

Geçkine döndü. "Buradan nasıl çıkarız?"

Adam yumruğunu ağzına bastırarak öksürdü. Duman bu dev odayı bile doldurmaya başlamıştı. "Trenler."

"Trenler mi?"

Adam aşağıyı gösterdi. "Metro. Yer in hemen altında. Siz buraya nasıl girdiniz? Hem, siz kimsiniz?"

Tally inledi. *Metro trenleri* mi? Tahtalarını çatıda bırakmışlardı, yukarı çıkmanın tek yolu uçan-araç parkından geçmektir ve şimdi orası ölümcül makinelerle doluydu...

Kapana kısılmışlardı.

Aniden, dev araçlardan biri hareket etti.

Eski bir çiftlik aracına benziyordu, önüne dizilmiş keskin, metal harman dövücüler yavaşça dönmeye başlamıştı. Makine park ettiği sıkışık yerde manevra yapmaya çalıştı.

"Şef!" diye seslendi Tally. "Buradan çıkmamız lazım!"

Shay yanıt veremeden koca bina gürledi. İnşaat makinelerinden birisi tamamen gümüş sıvıya dönüşmüştü ve yere batmaya başlamıştı.

"Aşağıya bak," dedi Tally, alçak sesle.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Shay, şamata yüzünden zar zor işitilebilen bir sesle.

Tally geçkini almak için döndü.

"Dokunma bana!" diye bağırdı adam. "Siz benden uzak durursanız beni kurtarırlar!"

Tally duraksadı, sonra iki küçük köpük makinesinin, adamı korumak istercesine başının üzerinde süzölmekte olduğunu gördü.

Tally yerin çökmek üzere olmadığını umarak fırladı. Shay duvara yayılan gümüş ağı korumak için tüfeğini savurarak onu bekliyordu. “Buradan geçebiliriz. Sonra bir sonraki duvardan. Eninde sonunda dışarıya çıkarız herhalde, değil mi?”

“Evet...” dedi Tally. “Şu şey bizi ezmezse.” Çiftlik makinesi hâlâ park ettiği yerden kurtulmaya çalışıyordu. Onlar izlerken makinenin yanında duran buldozer de çalıştı ve yerinden çıktı. Ondan daha büyük olan diğer makine kendini kurtardı ve onlara doğru yuvarlandı.

Shay arkasındaki duvara baktı. “Yeterince büyük oldu gibi!”

Delik şimdi hızla genişliyordu ve gümüş kenarlar ısıyla parlıyordu. Shay kamuflaj kıyafetinin bir cebinden bir şey çıkardı ve delikten fırlattı.

“Eğil!”

“O neydi?” diye bağırdı Tally, çömelerek.

“Eski bir el bombası. Umarım hâlâ...”

Bir ışık çakması oldu ve delikten sağır eden bir patlama geldi.

“... çalışıyor. Hadi gel!” Shay sallana sallana hareket eden çiftlik makinesine doğru birkaç adım koştu, kayarak durdu, sonra deliğe döndü.

“Ama yeterince büyük değil...”

Shay onu duymazdan geldi ve delikten daldı. Tally yutkundu. Shay'in üzerine o gümüş maddeden tek bir damla bulaşmışsa...

Şimdi onun arkasından gitmesini mi bekliyordu?

Çiftlik makinesinin gürlemesi Tally'ye fazla seçeneği olmadığını hatırlattı. Makine, nano bulaşmış araçların çevresinden dolaşmış, düzlüğe çıkmıştı ve giderek daha da hızlanıyordu. Tekerleklerden birine çepeçevre gümüş maddeden bulaşmıştı, ama Tally'yi dümdüz ettikten sonra bile, yenip bitmesi uzun sürerdi.

Tally iki adım geriledi, suya dalan biri gibi avuçlarını birbirine bastırdı ve kendini delikten içeri fırlattı.

Diğer tarafta yuvarlanarak durdu ve ayağa fırladı. Çiftlik makinesi duvara çarptığında yer sarsıldı ve parlayan delik aniden iyice büyüdü.

Tally delikten dev makinenin yeni bir saldırı için gerilemekte olduğunu gördü.

"Hadi gel," dedi Shay. "O şey buraya epey çabuk gelecek."

"Ama ben..." Tally dönmeye ve kendi sırtına, omuzlarına, ayak tabanlarına bakmaya çalıştı.

"Sakin ol. Üzerinde gümüş şeyden yok. Bende de yok." Shay tüfeğinin namlusunu bir damla gümüş maddeye sürdü, sonra Tally'yi odada sürüklemeye başladı. Zemin, Shay'in el bombasının yok ettiği, köpük makinelerinin ve güvenlik robotlarının kömürleşmiş kalıntılarıyla kaplanmıştı.

Karşı duvara vardıklarında Shay, “Bina bundan daha büyük *olamaz*,” dedi. Yarıyı yenmiş tüfeği duvara dayadı. “En azından ben öyle umuyorum.”

Gümüş bir yumru duvara yapıştı ve büyümeye başladı...

Yer yine büyük bir gümleme ile sarsıldı ve Tally hızla arkasına döndüğünde harman makinesinin önünün delikten çekilmekte olduğunu gördü. Delik şimdi çok daha büyüktü, içinden yürüyerek geçilecek kadar genişlemişti. Aç sıvı ve yediği darbeler yüzünden, duvar daha fazla dayanamazdı.

Nanolar çiftlik makinesinin her yerine bulaşmıştı. Parlayan kollar dövücülerin üzerinde döner şimşekler gibi ilerliyordu. Tally makinenin delikten geçmeden önce tükenip tükenmeyeceğini merak etti. Ama iki köpük makinesi hızla görüş alanına girdi ve harman makinesini kara köpüklerle kaplamaya başladı.

“Bu mekân bizi gerçekten de öldürmek istiyor, değil mi?” dedi Tally.

“Benim tahminim de o yönde,” dedi Shay. “Elbette, istersen teslim olmayı deneyebilirsin.”

“Hmm.” Yer sarsıldı ve Tally duvarın bir parçasının daha yere yıkılmasını izledi. Delik şimdi dev makinenin geçmesine yetecek kadar genişlemişti neredeyse. “Başka el bomban var mı?”

“Evet, ama saklıyorum.”

“Ne için?”

“Onlar için.”

Tally yayılan gümüş ağa döndü. Ağın ortasında yıldızlı gökyüzü görünüyordu. Dışarıda uçan-araçların farlarını gördü.

“İşimiz bitti,” dedi alçak sesle.

“Henüz değil.” Shay bir el bombasını gümüş nanolara dokundurdu, bir an yayılmalarını izledi, sonra kolunun altından deliğe fırlattı ve Tally’yi yere yattırdı.

Patlama kulaklarını dövdü.

Odanın karşısında, harman makinesi son bir kez takıldı ve duvar tamamen yıkılarak parlak gümüşsü enkaza dönüştü. Makine şimdi ağır ağır ilerliyor, siyah köpüklerle ya da parlak gümüşle kaplı yarı yenmiş tekerleklerin üzerinde zorlanıyordu.

Tally arkasındaki delikte sayamayacağı kadar çok uçan-aracın şeklini gördü.

“Oraya çıkarsan bizi öldürürler!” dedi Tally.

“Eğil!” diye bağırdı Shay. “O madde her an kaldırıcı pervanelerden birine çarpabilir.”

“Neye?”

O anda dışarıdan, yanlış geçmiş bisiklet vitesi gibi gıcırtilı, korkunç bir ses geldi. Shay, Tally’yi yere yatırırken yeni bir patlama çınladı. Delikten gümüş serpintiler geldi.

“Ah,” dedi Tally alçak sesle. Shay’in el bombasının saçtığı nanolar talihsiz bir uçan-aracın kaldırıcı pervanelerine bulaşmıştı ve yenilen pervaneler ölümcül bir yağmur başlatmıştı. Dışarıda onları bekleyen makinelerin tamamına nano bulaşmış olmalıydı.

“Uçan-tahtanı çağır!”

Tally bileziğini salladı. Shay odayı kaplayan gümüş damlaların arasında seke seke atlamaya hazırlanıyordu. Dikkatle üç adım attı ve sonra kendini delikten dışarı bıraktı.

Tally delikten bir adım uzaklaştı, daha fazla yer yoktu. Sallana sallana ilerleyen harman makinesi öyle yakındaydı ki, nanolar tarafından yenirken yaydığı ısıyı hissedebiliyordu.

Tally bir nefes aldı ve deliğe doğru daldı...

UÇUŞ

Tally karanlığa yuvarlandı.

Gece sessizliği onu sardı ve kendini düşmeye bıraktı. Delikten geçerken ölümcül gümüş sıvı bulaşmış olabilirdi, belki havaya uçacaktı, belki ölümüne düşüyordu, ama en azından burası serin ve *sessizdi*.

Sonra bir şey bileğini çekiştirdi ve karanlıktan uçan-tahtasının tanıdık şekli fırladı. Tally havada döndü ve kursesiz biniş pozisyonunda tahtasına indi.

Shay çoktan şehrin en yakın kıyısına doğru yola çıkmıştı. Tally onu izlemek için tahtasını çevirdi, kaldırıcı pervaneleri çalıştırdı ve ayaklarının altındaki uğultu hızla yükseldi.

Çevrelerindeki gökyüzü parlak şekillerle doluydu ve hepsi Tally'den uzaklaşıyordu. Bütün uçan-araçlar diğer makinelerle arasına mesafe koymaya çalışıyordu; gümüş maddenin hangi makinelere bulaştığını, hangilerinin temiz olduğunu hiçbiri bilmiyordu. Üzerine nano bulaştığı belli olanlar uçuşa yasak bölgede yere konuyor, diğer makinelere bulaştırmamak için pervanelerini durduruyordu.

Filo yeniden düzen alana kadar Tally ile Shay'in birkaç dakikası vardı.

Tally kollarında ve ellerinde iğne gibi batan sıcak noktalar hayal ederek bakışlarını indirdi ve üzerinde gümüş nokta aradı. İçerideki köpük fişkırtıcıların aç nanoları kontrol altına almayı başarıp başarmadığını, yoksa koca binanın yerle bir mi olacağını merak etti.

Gümüş madde, Silah Deposu'nun müzede sakladığı türden bir şeyse, yerin derinliklerinde saklanan 'ciddi' silahlar neye benziyordu acaba? Elbette, bir binayı yok etmek Paslı standartlarına göre önemli bir başarı değildi. Onlar tek bir bombayla koca şehirleri yıkmış, nesilleri radyoaktivite ve zehirlerle hasta etmişti.

Arkasında, şehirden gelen yangın uçan-araçları olay yerine varıyor, Silah Deposu'nun üzerine siyah köpükten büyük bulutlar fişkırtıyordu

Tally kaos sahnesine sırtını döndü ve karanlık gökyüzünde Shay'in peşinden fırladı. Shay'in gece karası kamuflaj kıyafetinde parlayan damla göremeyince sevindi. "Temizsin," diye seslendi.

Shay çabucak Tally'nin çevresinde döndü. "Sen de. Sana özellerin şanslı doğduğunu söylemiştim!"

Tally omzunun üzerinden arkaya bakarak yutkundu. Sağlam kalan birkaç uçan-araç Silah Deposu'nun çevresindeki kargaşadan sıyrılmış, onları kovalıyordu. Tally ve Shay kamuflaj kıyafetleri içinde görünmez olabilir-di, ama uçan-tahtaları yine de parlak ısı dilimleri olarak

görünüyor olmalıydı. “Henüz buna şans demezdim,” diye bağırdı boşluğun üzerinden.

“Endişelenme Tally-wa! Oyun oynamak istiyorlarsa, bende daha fazla el bombası var.” İkisi Geçinköy’ün kıyısına geldiklerinde, Shay metal ağdan faydalanmak için çatı düzeyine indi.

Tally yavaşça nefes alarak onun ardından alçaldı. Shay’de el bombası olmasının *içini rahatlatması*, bu gecenin ne hale geldiğini gösteriyordu.

Şimdi, gittikçe artan uçan–araç kükremeleri duyabiliyordu. Görünüşe göre nanolar hepsine bulaşmamıştı. “Yaklaşıyorlar.”

“Bizden daha hızlılar, ama şehrin üzerinde bulaşmazlar bize. Masum insanları öldürmek istemezler.”

Ki *buna biz dâhil değiliz*, diye düşündü Tally. “Ee, nasıl kaçacağız?”

“Şehrin dışında ırmak bulabilirsek atlayabiliriz.”

“Atlamak mı?”

“Bizi göremiyorlar Tally, yalnızca tahtalarımızı görebiliyorlar. Kamuflej kıyafetleri içinde gökten düşerken tamamen görünmez olacağız.” El bombalarından biriyle oynuyordu. “Sen bana bir ırmak bul, yeter.”

Tally görüş alanının üzerine bir harita perdesi çağırdı.

“Onca ateş gücü uçan–tahtalarımızı paramparça edecek,” dedi Shay. “Yeterince büyük bir parça kalmayacak...” Shay’in sesi soldu. Uçan–araçlar bir anda görünmez olmuştu ve gökyüzü bomboş kalmıştı.

Tally birkaç çeşit kızılötesi perde denedi, ama hiçbir şey göremiyordu. “Shay?”

“Kaldırıcı pervaneleri kapatmış olmalılar. Manyetik güç kullanarak çalışıyorlar. Tamamen kamufle oldular.”

“Ama neden? Bizi izlediklerini *biliyoruz*.”

“Belki geçkinleri korkutmak istemiyorlardır,” dedi Shay. “Peşimizden geliyorlar, bizi kuşatıyorlar. Şehirden çıkmamızı bekliyorlar. Sonra ateş etmeye başlayacaklar.”

Tally yutkundu. Bir anlık sessizlik içinde, adrenalin düzeyi düşmeye başlamıştı ve yaptıkları işin büyüklüğü sonunda aklına dank etmişti. Onlar yüzünden askeri kuvvetler ayakta idi, muhtemelen şehrin saldırıya uğradığını sanıyorlardı. Bir an için, özel olmanın buz-gibi ihtişamı solup gitti. “Shay, işler yolunda gitmezse, Zane’e yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler.”

“Şşş, Tally-wa,” diye tısladı Shay. “Sen şu ırmağı bulma yardım et.”

Tally saniyeleri sayıyordu. Şehir sınırına bir dakikadan az kalmıştı.

Geçen geceyi ve Dumanlıları yabanın kıyısına kadar kovalamanın heyecanını hatırladı. Ama şimdi kovalanan; sayıca azınlıkta, silahça zayıf olan kendisiydi...

“İşte başlıyoruz,” diye uyardı Shay.

Şehrin karanlık sınırının üzerinden geçerken, çevrelerinde parlak şekiller belirdi. Tally ilk önce dönerek canlanan kaldırıcı pervanelerin kükremesini duydu. Sonra gökyüzünde parlak ısı mızrakları akmaya başladı.

“İşlerini kolaylaştırma!” diye bağırdı Shay.

Tally zikzaklar çizmeye, havayı dolduran alev alev mermilerin çevresinden dolanmaya başladı. Çöl rüzgârı gibi sıcak bir esinti eşliğinde, yanından bir top seli akıp geçti, aşağıdaki ağaçları kibrit çöpü gibi parçaladı. Tally dönerek tırmandı ve karşı yönden gelen yeni bir yaylım ateşinden son anda kurtuldu.

Shay bir el bombasını doğrudan havaya fırlattı. Birkaç saniye sonra el bombası arkalarında patladı ve yarattığı şok dalgası Tally’ye yumruk gibi çarptı, tahtasını şiddetle salladı. Tally çarpılan kaldırıcı pervanelerin yakarı dolu ciyaklamasını duydu. Shay nişan bile almadan uçan–araçlardan birini vurmuştu!

Elbette bu, orada ne kadar çok uçan–araç olduğunu kanıtlıyordu...

İki top ateşi çizgisi yay çizerek Tally’nin yolunu taradı, havayı kavurdu ve Tally onlardan kaçınmak için sertçe döndü. Tahtasının üzerinde zor tutunmuştu.

İleride, ay ışığını yansıtan bir şerit ışıldadı.

“İrmak!”

“Görüyorum,” diye seslendi Shay. “Atlarken tahtanı dümdüz uçacak şekilde ayarla.”

Tally eğildi ve yeni bir yaylımdan kıl payı kurtuldu. Düşüş bileziğinin kontrolleriyle oynayarak, tahtayı onsuz dümdüz uçacak şekilde ayarladı.

“Su sıçratmamaya çalış!” diye bağırdı Shay. “Üç... iki...”

Tally atladi.

Düşerken, karanlık ırmak altında parlıyor, dolambaçlı siyah bir ayna gibi gökyüzündeki kargaşayı yansıtıyordu. Tally derin nefesler çekerek oksijen depoladı ve suyu temizce yarmak için ellerini birbirine bastırdı.

Irmağın yüzeyi tokat gibi çarptı, sonra ıslak kükremesi ateşlerin ve pervanelerin gürültüsünü boğdu. Tally karanlığın derinliklerine daldı, soğuk ve sessizlik onu kuşattı.

Yüzeye fazla erken çıkmamak için kollarıyla halkalar çizdi ve ciğerleri dayanamaz olana kadar suyun altında kaldı. Sonunda yüzeye çıktığında gökyüzünü taradı. Karanlık ufukta, kilometrelerce uzakta ışık benekleri görebildi yalnızca. İrmaktaki akıntı hızlı ve pürüzsüzdü.

Kaçmayı başarmışlardı.

“Tally?” diye bir bağırış sekti suyun yüzeyinde.

“Buradayım,” diye yanıt verdi alçak sesle, sese doğru dönerek.

Shay birkaç güçlü kulaçla yanma vardı. “Sen iyi misin Tally-wa?”

“Evet.” Tally çabucak kemiklerini ve kaslarını gözden geçirdi. “Kırık bir şey yok.”

“Bende de.” Shay yorgun yorgun gülümsedi. “Kıyıya gidelim. Bizi bekleyen uzun bir yürüyüş var.”

Yavaş yavaş kıyıya yüzerlerken, Tally endişeyle gökyüzünü izliyordu. Bu gece şehrin silahlı güçleriyle bu kadar savaşmak yetmişti.

“Bu gerçekten buz-gibiydi, Tally-wa,” dedi Shay, kendilerini çamurlu kıyıya çekerlerken. Müzede bulduğu aleti

çekip çıkardı. “Yarın gece bu saatlerde, Zane yabana doğru yola koyulmuş olacak. Ve biz de hemen peşinde olacağız.”

Tally, bir parmaktan küçük bir alet için ölmelerine ramak kaldığına inanamayarak, alaşım kesiciye baktı. “Ama orada yaptığımız onca şeyden sonra, bunu yapanın bir avuç Suçlu olduğuna inanacaklar mı gerçekten?”

“Belki inanmazlar.” Shay omuzlarını silkti, sonra kıkırdadı. “Ama onlar o gümüş sıvıyı durdurana kadar, geride pek fazla kanıt kalmayacak. Kimin yaptığını düşünürlerse düşünsünler –Suçluların, Dumanlıların ya da bir başka şehirden gelen bir grup Özel’in– Zane’in ne belalı dostları olduğunu anlayacaklar.”

Tally kaşlarını çatı. Onlar yalnızca Zane’i canlı göstermeyi hedeflemişlerdi, onu büyük bir saldırıyla ilişkilendirmeyi değil.

Elbette, şehir bu şekilde tehdit edilirken, Dr. Cable muhtemelen en kısa zamanda birkaç Özel daha almayı düşünecekti. Ve Zane de akla yakın bir aday olacaktı.

Tally gülümsedi. “Gerçekten de belalı dostları var Shay-la. Sen ve ben varız.”

Shay kakhaha attı. Ormana daldılar ve kamuflej kıyafetleri değişerek ay ışığının düşürdüğü benek benek gölgelere uyum sağladı. “Bir de bana sor Tally-wa. O çocuk ne kadar şanslı olduğunu hiç bilmiyor.”

İkinci Kısım

ZANE'İ İZLERKEN

“Dünyanın tüm insanları güzelliği tanıdığında,
Çirkinlik fark edilir.
Hepsi iyiliği tanıdığında,
Kötülük fark edilir.”

Lao Tzu

(*Tao Te Ching*'ten alıntı)

KESİP KURTARMAK

Ertesi gece, Zane ile küçük bir grup Suçluyu onları beklerken buldular. Yeni-Güzel Şehri'ne ulaşmadan önce ırmağı sakinleştiren barajın gölgesinde birbirlerine sokulmuşlardı. Akan suyun gürültüsü ve Suçluların sinirli kokuları Tally'nin duyularını ayağa kaldırdı ve kollarındaki çakan-dövmeler, fırladık gibi dönmeye başladı.

Eski sıradan bedeni olsa, dün geceki maceralardan sonra bitkin olurdu. O ve Shay ta şehir merkezine kadar yürümüş, sonra yeni tahtalar getirsin diye Tachs'i aramışlardı. O kadar yürümek sıradan bir insanı yatağa düşürür, günlerce de çıkarmazdı. Ama birkaç saatlik uyku Tally'nin bedenini eski haline getirmişti ve şimdi Silah Deposu macerası bir eşek şakası gibi görünüyordu; belki biraz kontrolden çıkmış bir eşek şakası...

Tally'nin ten-anteni şehrin uyarı sistemi ile çıtırdıyordu. Güvenlik görevlileri ve Düzenli Özeller devriye geziyordu ve haberlerde, şehrin savaşa mı girdiği açık açık soruluyordu. Geçkinköy'ün yarısı ufuktaki cehennemi görmüştü ve eskiden Silah Deposu'nun durduğu yere yığılmış dev siyah

köpük yığınım sıradan gerekçelerle açıklamak zordu. Şehir merkezinin üzerinde, şehir hükümetini yeni saldırılardan korumak için konuşlanmış askeri uçan-araçlar görülebiliyordu. Gece düzenlenen havai fişek gösterileri bir sonraki emre kadar yasaklanmıştı ve gökyüzü alışılmadık bir biçimde kararmıştı.

Kesiciler bile görev başına çağrılmış, Dumanlılarla Silah Deposu'nun yok edilmesi arasında bir bağlantı aramaları emredilmişti, ki Tally ile Shay bunu oldukça komik buluyordu.

Aciliyet hissi Tally'ye enerji veriyordu; tüm bu olayı buz-gibi buluyordu, bir tipi ya da yangın yüzünden okulun tatil edildiği günler gibiydi. Tutulmuş kaslarına rağmen, Zane'in peşinden yabanda haftalarca, aylarca, ne kadar gerekirse yolculuk yapabileceğini hissediyordu.

Ama tahtası yere değdiğinde Tally, Zane'in yaşlı gözlerine bakmamaya çalıştı. Bu buz-gibi hissi kaybetmek, Zane'in sakatlığı yüzünden sıradan hissetmek istemiyordu. Bu yüzden bakışlarını diğer Suçlulara dikti.

Toplam sekiz kişiydiler. Peris de aralarındaydı. Tally'nin yeni yüzüne bakarken iri gözleri daha da irileşiyordu. Elinde tuttuğu oyuncak balon demetiyle, bir miniğin doğum gününe katılan animatör gibi görünüyordu.

"Senin de gideceğini söyleme bana," diye hıhladı Tally.

Peris gözünü kırpmadan Tally'nin bakışlarına karşılık verdi. "Korkup seni yalnız bıraktığımı biliyorum Tally. Ama şimdi daha canlıyım."

Tally, Peris'in dolgun dudaklarına, meydan okumaya çalışan yüzündeki yumuşaklığa baktı ve bu yeni tavrın Maddy'nin haplarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. "Ee, o balonlar ne için? Belki uçan-tahtandan düşersin diye mi?"

"Göreceksin," diye yanıt verdi Peris, gülümsemeyi başararak.

"Siz köpükkafalar uzun bir yolculuğa hazırsınızdır umarım," dedi Shay. "Dumanlılar sizi almaya gelmeden önce bir süre beklemek isteyebilirler. Umarım o çantalar-daki şampanya değil de doğa malzemeleridir."

"Hazırız," diye yanıt verdi Zane. "Su arındırıcıları ve kişi başı altmış günlük kendi kendini ısıtan yemek. Bol bol SpagBol."

Tally irkildi. Yabana yaptığı ilk yolculuktan beri, Spag-Bol düşünmek bile midesine taklalar attırıyordu. Neyse ki Özeller kendi yiyeceklerini topluyordu; yeniden inşa edilmiş mideleri, doğada yetişen hemen her şeyden besin maddesi çıkarabiliyordu. Birkaç Kesici ava çıkıyordu, ama Tally yabani bitkilerle yetiniyordu; Dumanlı günlerinde yeterince ölü hayvan yemişti.

Suçlular ağırbaşlı ifadelerle, ciddi görünmeye çalışarak çantalarını sırtlamaya başladılar. Tally, onların, yabanın ortasında korkuya kapılıp Zane'i yalnız bırakmayacaklarını umuyordu. Zane, tahtası henüz yerde olmasına rağmen, şimdiden biraz titrek görünüyordu.

Diğer Suçluların birkaçı Tally'ye ve Shay'e bakıyordu. Daha önce, değil yara izleri ve çılgın dövmelemlerle kaplı bir Kesici, bir Özel bile görmemiş olmalıydılar. Ama normal köpükkafalar gibi korkmuş görünmüyorlardı, yalnızca meraklıydılar.

Elbette, Maddy'nin nanoları bir süredir ortalarda dolaşıyordu. Ve Suçlular canlanabilmek için her şeyi denerlerdi.

Herkesin Suçlu olduğu bir şehir nasıl yönetilirdi acaba? Çoğunluk kurallara uymak yerine durmaksızın hırsızlık yapar, numaralar çevirirdi. Sonunda, tıpkı Paslı günlerinde olduğu gibi, elinizde *gerçek* suçlular olmaz mıydı, gelişigüzel şiddet uygulayan, hatta cinayet işleyen suçlular?

"Tamam," dedi Shay. "Harekete geçmeye hazır olun." Alaşım kesiciyi çıkardı.

Suçlular arabirim yüzüklerini parmaklarından çıkardı ve Peris, her birine birer balon uzattı. Yüzüklerini balonların iplerine bağladılar.

"Akıllıca," dedi Tally ve Peris mutlu bir ifade ile gülümsedi ona. Yüzükleri bağlayıp balonları salıverdiklerinde, şehir arabirimi Suçluların hep beraber yavaş bir ucan-tahta gezisine çıktıklarını, tipik köpükkafa âdetiyle rüzgârın onları itmelerine izin verdiklerini sanacaktı.

Shay Zane'e doğru bir adım attı, ama Zane elini kaldırdı. "Hayır, beni Tally'nin özgür bırakmasını istiyorum."

Shay havlarcasına, kısa bir kahkaha attı ve aleti Tally'ye fırlattı.

"Senin oğlan seni istiyor."

Tally, Zane'in durduğu yere yaklaşırken yavaşça nefes aldı ve kendi kendine, Zane'in onun beynini sıradanlaştırmasına izin vermeyeceğine dair yemin etti. Ama uzanıp metal zinciri tuttuğunda parmakları onun çıplak boğazına süründü ve Tally'nin içinden bir ürperti geçti. Bakışlarını kolyeden ayırmadı, ama bu kadar yakında dururken, parmak uçları Zane'in teninden birkaç milimetre uzaktayken, eski, baş döndürücü anılar kafasına doluştu.

Ama sonra Zane'in ellerinin nasıl titrediğini gördü ve bir kez daha içinde tiksinti kabardı. Zane Özel olana, bedeni Tally'ninki kadar kusursuz olana dek Tally'nin beynindeki savaş bitmeyecekti.

"Kıpırdama," dedi Tally. "Bu sıcak."

Alet kıvılcımlar saçarak hareketlenirken Tally görüş alanını loşlaştırdı. Karanlıkta mavi beyaz bir gökkuşağı gibi görünüyordu. Açık fırının önünde duruyormuş gibi bir sıcak vurdu yüzüne ve hava yanık plastik kokusuna benzeyen bir kokuyla doldu.

Tally'nin elleri de titriyordu.

"Endişelenme Tally. Sana güveniyorum."

Tally, Zane'in gözlerine bakmaktan kaçınarak yutkundu. O gözlerin sulu rengini, Zane'in yüzüne açıkça vuran düşüncelerini görmek istemiyordu. Yalnızca onu yoluna göndermek, Dumanlılar tarafından bulunacağı, yeniden yakalanacağı ve sonunda baştan yapılacağı yolculuğa başlatmak istiyordu.

Parlak yay metale dokunduğunda, Tally bir uyarı mesajının içinden geçtiğini hissetti. Standart şehir prosedürü:

Kolye zarar görürse sinyal göndermek üzere ayarlanmıştı. Mesajı yakınlarda bulunan her güvenlik görevlisi almış olmalıydı.

“Şu balonları salsanız daha iyi,” dedi Shay. “Yakında bakmaya gelirler.”

Yay zincirin son birkaç milimetresini kesti ve Tally parlayan uçları derisine dokundurmamaya çalışarak, zinciri iki eliyle Zane’in boynundan kaldırdı.

Kolları Zane’in iki yanındayken, Zane onu bileklerinden yakaladı. “Beynini değiştirmeye çalış, Tally.”

Tally geriledi. Zane’in kavrayışı bir örümcek ağındaki ipliklerden daha kuvvetli değildi. “Beynim bu haliyle iyi.”

Zane parmak uçlarını Tally’nin kolunda aşağı kaydırarak, kesik izlerinin üzerinde gezdirdi. “O zaman bunu neden yapıyorsun?”

Tally, onunla göz göze gelmeye korkarak Zane’in ellerine baktı. “Bizi buz-gibi kılıyor. Bu, canlı olmak gibi, ama çok daha iyi.”

“Hissetmediğin ne var ki bunu yapmak zorunda hissediyorsun?”

Tally soruya bir yanıt bulamadı ve kaşlarını çattı. Zane kesme işini anlamıyordu, çünkü kendisi hiç *yapmamıştı*. Üstüne üstlük, Tally’nin ten-anteni onun söylediği her kelimeyi Shay’e taşıyordu...

“Bağlantılarını yeniden kurabilirsin Tally,” dedi Zane. “Seni Özel yapmış olmaları, *değişebileceğin* anlamına geliyor.”

Tally hâlâ parlayan kesici alete baktı ve onu elde etmek için neler yaşadıklarını hatırladı. “Sandığından çok daha fazlasını yaptım.”

“Güzel. O zaman olmak istediğin tarafı seçebilirsin Tally.”

Tally sonunda başını kaldırıp Zane’in gözlerine baktı. “Bunun hangi tarafta olduğumla ilgisi yok Zane. Ben bunu yalnızca bizim için yapıyorum.”

Zane gülümsedi. “Ben de öyle. Bunu hatırla Tally.”

“Ne demek...” Tally bakışlarını indirdi ve başını iki yana salladı. “Harekete geçmelisiniz Zane. Sen daha bir adım atamadan güvenlik görevlileri sizi burada yakalarsa, çok da canlı görünmezsin.”

“Yakalanmaktan bahsetmişken,” diye fısıldadı Shay, iz sürücüyü Zane’e uzatarak. “Duman’ı bulduğunda bunu döndür. Biz koşa koşa geliriz. Ateşe atarsan da çalışır, değil mi Tally-wa?”

Zane iz sürücüyü baktı, sonra onu cebine tıktı. Zane’in onu kullanmayacağını üçü de biliyordu.

Tally, Zane’in gözlerine bir kez daha bakmaya cesaret edebildi. Özel olmayabilirdi, ama yüzündeki vahşi ifade bir köpükkafaya aitmiş gibi de görünmüyordu.

“Değişmeye çalış Tally,” dedi Zane, usulca.

“Git artık!” Tally döndü ve birkaç adım uzaklaştı. Peris’te kalan son birkaç balonu kapı ve iplerini hâlâ parlayan kolyeye bağladı. Onları salıverdiğinde balonlar başta kolyenin ağırlığı ile mücadele etti, ama sonra bir esintiyle uçup gittiler.

Tally dönüp Zane'e baktığında, Zane'in tahtası yükseliyordu. Zane titrek kollarını açmış, denge direğinde yürüyen bir minik gibi görünüyordu. İki Suçlu onun iki yanında uçuyor, yardım etmek üzere hazır bekliyordu.

Shay bir nefes verdi. "Bu çok kolay olacak."

Tally yanıt vermedi. Zane karanlıkta kaybolana dek gözleriyle onu izledi.

"Biz de harekete geçsek iyi olacak," dedi Shay. Tally başını salladı. Güvenlik görevlileri aramaya geldiğinde, Zane'in son görüldüğü yerde iki Özel bulmaları biraz gelişigüzel olurdu.

Tally'nin kamuflaj kıyafetinin pulları ürpererek çalıştı. Tally eldivenlerini sıyrıp, başlığı yüzüne çekti.

Birkaç saniye içinde Tally ve Shay gece yarısında, gökyüzü kadar kara olmuşlardı.

"Hadi gel şef," dedi Tally. "Gidip Duman'ı bulalım."

DIŞARISI

Zane'in kaçışı Tally'nin sandığından çok daha kolay olmuştu.

Suçluların geri kalanı ve onların güzel müttefikleri numaradan haberdar olmalıydı. Yüzlercesi aynı anda yüzüklerini oyuncak balonlara bağlayıp salıvermiş, havayı sahate sinyallerle doldurmuştu. Yüz kadar çirkin de aynı şeyi yapmıştı. Şehri dolaşıp düzinelerce yüzük toplayan ve eşek şakasına bir son veren güvenlik görevlilerinin haberleşme kanalı öfkeli gevezeliklerle doluydu. Dün geceki saldırıdan sonra, yetkililer şaka kaldıracak durumda değildi.

Shay ve Tally sonunda kanalı kapatıp güvenlik görevlilerinin gevezeliklerini kesti.

"Şimdiye dek oldukça buz-gibi!" dedi Shay. "Erkek arkadaşın iyi bir Kesici olacak."

Tally gülümsedi. Zane'in titrek hali gözden kaybolunca rahatlamıştı. Kovalamaca heyecanı başlıyordu.

Küçük Suçlu grubunu bir kilometre arkadan izliyorlardı. Kızılötesi görüş alanında sekiz şekil o kadar açık seçik görülebiliyordu ki Tally, Zane'in parlak silüetini diğerlerinden ayırt edebiliyordu. En az bir tanesinin her zaman

onun yanında uçup, gerekirse yardım etmeye hazır beklediğini fark etti.

Kaçaklar hızla ırmak yukarı, Paslı Yıkıntıları'na doğru gitmiyordu. Telaş etmeden şehrin güney ucuna yönelmişlerdi. Metal ağ sona erdiği zaman ormana indiler ve yürüdüler, uçan-tahtalarını dün gece Tally ile Shay'in içine atladığı ırmağa taşıdılar.

"Çok canlı bir seçim," dedi Shay. "Her zamanki kaçış yolunu kullanmıyorlar."

"Ama Zane için zor olmalı," dedi Tally. Altlarında metal ağ yokken, ağır uçan-tahtaları taşımak zordu.

"Koca yolculuk boyunca onun için endişe edeceksen Tally-wa, *son derece* sıkıcı bir yolculuk olacak."

"Pardon şef."

"Gevşe Tally. Erkek arkadaşına bir şey olmasına izin vermeyeceğiz." Shay çam ağaçlarının arasına indi. Tally bir dakika daha havada kaldı ve küçük grubun ağır ağır ilerleyişini izledi. Irmağa ulaşp tahtalara binmeleri bir saat sürerdi, ama Tally kaçakları burada, yabanda gözden kaybetmeye gönülsüzdü.

"Pervaneleri yakmak için biraz erken, sence de öyle değil mi?" dedi Shay'in sesi aşağıdan, ten-anten ağı sayesinde mahremlik ölçüsünde yakından.

Tally hafifçe içini çekti, sonra yere indi.

Bir saat sonra, ırmak kıyısında oturmuş, Suçluların yetişmesini bekliyorlardı.

“On bir,” dedi Shay, bir taş daha atarak. Taş çılgınca dönerek suyun üzerinde sekerken Shay yüksek sesle saydı. Taş sonunda, on birinci sekmesinin ardından battı.

“Hah yine kazandım!” dedi Shay.

“Başka oyuncu yok Shay-la.”

“Doğaya karşı ben. On iki.” Shay yine bir taş fırlattı ve taş mutlu mutlu ırmağın ortasına doğru sekti, tam on iki kez sektikten sonra suya battı. “Zafer benim! Hadi, sen de dene.”

“Hayır, teşekkürler şef. Onları yine kontrol etsek daha iyi değil mi?”

Shay inledi. “Yakında burada olurlar Tally. Son kontrol ettiğinde ırmağa varmalarına az kalmıştı, ki bu beş dakika önceydi.”

“O zaman neden hâlâ gelmediler?”

“Çünkü *dinleniyorlar* Tally. İğrenç tahtaları orman boyunca taşıdıktan sonra iyice yorulmuşlar.” Shay gülümsedi. “Ya da belki lezzetli SpagBollardan yemek yapıyorlardır kendilerine.”

Tally yüzünü buruşturdu. İkisinin önden uçmamış olmasını diliyordu. Bu numaranın asıl amacı kaçaklara yakın kalmaktı. “Ya diğer yöne gitmişlerse? Irmaklar iki yönlüdür, biliyorsun değil mi?”

“Bu kadar sıradan olma, Tally. Neden okyanustan uzağa gitsinler ki? Dağları aştıktan sonra, yüzlerce kilometre uzanan bir çölden başka bir şey yok. Daha yabani otlar orayı ele geçirmeden önce, Paslılar oraya Ölüm Vadisi diyordu.”

“Ama ya Dumanlılarla orada buluşma ayarlamışlarsa? Suçluların dışarıdakilerle ne kadar iletişim halinde olduğunu bilmiyoruz.”

Shay içini çekti. “Tamam. Git, kontrol et.” Ayaklarının arasındaki toprağı tekmeleyerek yeni bir yassı taş bulmaya çalıştı. “Fazla oyalanma ama. Kızılötesi görüşleri olabilir.”

“Sağol şef.” Tally ayağa kalktı ve parmaklarını şıklatarak tahtasını çağırdı.

“On üç,” diye yanıt verdi Shay ve taşı fırlattı.

Tally yüksekten kaçakları seçebiliyordu. Shay’in tahmin ettiği gibi ırmak kıyısında ydılar ve hareket etmiyorlardı, muhtemelen ayaklarını dinlendiriyorlardı. Ama hangisinin Zane olduğunu anlamaya çalıştığıında, Tally kaşlarını çatı.

Sonra onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı: Sekiz değil *dokuz* parlak ısı lekesi vardı. Ateş mi yakmışlardı? Kendi kendine ısınan yemekler Tally’nin kızılötesi görüşünü mü aldatıyordu?

Görüş alanını ayarlayarak grubu odağı getirdi. Silüetler keskinleşti ve Tally hepsinin insan boyutlarında olduğundan emin oldu.

“Shay-la,” diye fısıldadı, “biriyle buluşmuşlar.”

“Şimdiden mi?” diye yanıt verdi Shay aşağıdan. “Hah! Dumanlıların işi bu kadar kolaylaştıracagım düşünmemiştim.”

“Yeni bir pusu değilse,” dedi Tally, usulca.

“Denesinler bakalım. Yukarı geliyorum.”

“Dur bir dakika, hareket ediyorlar.” Parlak şekiller ırmağa çıkıyor, uçan-tahta hızında Tally ile Shay’e doğru geliyordu. Ama bir tanesi geride kaldı ve ormana girdi. “Buraya geliyorlar Shay. Sekiz tanesi. Biri aksi yönde gidiyor.”

“Tamam, sen onu takip et. Ben Suçluların yakınında kalırım.”

“Ama...”

“Bana itiraz etme Tally. Erkek arkadaşını kaybetmem. Sen işine bak ve seni görmelerine izin verme.”

“Tamam şef.” Tally uçan-tahtasının pervanelerini soğutmak için ırmağa indi. Ona doğru gelen Suçlulara yaklaşırken kamuflej kıyafetini çalıştırdı ve başlığını yüzüne çekti. Tally ırmak kıyısına yaklaşıp sarkık bitkilerin altına saklandı ve iyice yavaşladı.

Bir dakika sonra Suçlular onu hiç fark etmeden geçip gittiler. Tally Zane’in titrek bedenini diğerlerinden ayırt etmeyi başardı.

“Gördüm onları,” dedi Shay, bir an sonra. Sesi şimdiden soluyordu. “İrmaktan sapacak olursan, senin için bir ten-anten işareti bırakırım.”

“Tamam şef.” Tally öne eğildi ve gizemli dokuzuncu kişiye doğru gitti.

“Dikkatli ol, Tally-wa. Bir hafta içinde ikinci bir Kesiciyi kaybetmek istemiyorum.”

“Sorun yok,” dedi Tally. Geri dönüp Zane’i izlemek istiyordu, yakalanmak değil. “Yakında görüşürüz.”

“Seni şimdiden özledim...” dedi Shay, sinyali solarken.

Tally duyularıyla ırmağın iki yanındaki ormanı taradı. Kıyıları dolmuş karanlık ağaçlar, kızılötesi hayaletlerle doluydu; küçük hayvanlar, gelişigüzel ısı titreşimleri gibi uçup geçen, yuvalarında oturan kuşlar... Ama insan boyunda hiçbir şey yoktu.

Tally Suçluların gizemli dostları ile buluştuğu yere yaklaşırken yavaşladı ve tahtasında iyice çömeldi. Buz-gibi ve heyecanlı hissetmeye başlayarak gülümsedi. Bu yeni bir pusuyorsa, Dumanlılar görünmez olmayı başarabilen yegâne kişiler olmadıklarını göreceklerdi.

Çamurlu ırmak kıyısında kayarak durdu, tahtasından indi ve onu beklemek üzere gökyüzüne yolladı.

Suçluların mola verdiği yer ayak izleriyle doluydu. Havada yıkanmamış insan bedeni kokusu vardı, günlerdir, hatta daha uzun süredir banyo yapmamış birinin kokusu. Bu Suçlulardan biri olamazdı. Onlar geri dönüşümlü giysi ve endişe kokardı.

Tally ağaçların arasında dikkatle ilerleyerek kokuyu takip etti.

Takip ettiği her kimse, ormancılık konusunda bir şeyler biliyordu. Beceriksiz bir geçişi işaret eden kırık dallar yoktu, otların üzerinde ayak izi yoktu. Ama Tally ilerledikçe koku güçlendi, öyle ki Tally burnunu kırıştırdı. Konutlarında su olmasa da Dumanlılar bile *bu kadar* kötü kokmazdı.

Ağaçların arasında bir kızılötesi parıltı titreşti. İleride bir insan şekli vardı. Tally bir an durup dinledi, ama ormanda

hemen hemen hiç ses gelmiyordu. Her kimse, David kadar sessiz yürüyebiliyordu.

Tally yavaş yavaş ilerledi ve gözleriyle yeri tarayarak belli belirsiz patika izleri aradı. Birkaç saniye sonra, yoğun ağaçların arasında hemen hemen görünmez bir yolu, şeklin izlediği patikayı buldu.

Shay dikkatli olmasını söylemişti ve bu kişi her kimse –Dumanlı ya da değil– gizlice yaklaşmak kolay olmayacaktı. Ama belki bir pusu, bir başkasını hak ediyordu...

Tally patikadan ayrıldı ve ormanın derinliklerine koştu. Yumuşak otların arasında sessizce ve hafif adımlarla ilerleyerek, avının çevresinde geniş bir yay çizip, patikayı yine buldu. Sonra, avının önünden yürüyerek patikanın hemen kenarında uzanan yüksek bir ağaç dalı buldu.

Kusursuz bir yer.

Ağaca tırmanırken, kıyafetinin pulları ağaç kabuğunun kaba dokusunu taklit etti, renk değiştirerek ayın düşürdüğü benekli gölgelere uyum sağladı. Tally görünmez halde dala tutundu ve nabızı hızlanarak bekledi.

Parlayan şekil mutlak sessizlik içinde ağaçların arasından çıktı. Yıkanmamış insan kokuları arasında sentetik koku yoktu: Güneşe karşı koruma bandı yok, böcek kovucu yok, sabun ya da şampuan kokusu bile yok. Tally görsel tarayıcı ile aranırken; elektronik cihaz, ısıtmalı ceket işareti bulamadı, kulakları gece görüş gözlüklerinin hafif uğultusunu yakalamadı.

Cihazların avına faydası olacağından değil; Tally kamuflaj kıyafeti içinde tamamen kıpırtısız, neredeyse nefes almadan beklerken, en yeni teknoloji ürünleri için bile görünmezdi...

Ama şekil altından geçerken yavaşladı ve bir şey dinlermiş gibi başını yana eğdi.

Tally nefesini tuttu. Görünmez olduğunu *biliyordu*, ama yüreği daha hızlı atıyordu ve duyuları çevresindeki ormanın seslerini yükseltiyordu. Orada bir başkası mı vardı? Onu ağaca tırmanırken gören biri? Görüş alanının kıyısında hayalet şekiller titreşti. Bedeni, burada, dalların ve yaprakların arasında saklanmak yerine harekete geçmek istiyordu.

Şekil uzun süre kıpırdamadı. Sonra, yavaşça başını arkaya atıp yukarıya baktı.

Tally duraksamadı, kendini yere bıraktı, pullarını yatırmak için gece karası zırhlı moda geçti, iki kolunu şekle doladı ve kollarını iki yanına yapıştırarak yere yıktı. Bu kadar yakından, yıkanmamış beden kokusu boğucuydu.

“Seni incitmek istemiyorum,” diye tısladı, kıyafetin maskesinin ardından. “Ama gerekirse incitirim.”

Genç adam bir an çabaladı ve Tally, adamın elindeki metal bıçağın parladığını gördü. Şiddetle sıktı, adamın kurgularını çatırdatarak ciğerlerindeki havayı boşalttı ve sonunda bıçak adamın parmaklarının arasından kaydı.

“Uzel,” diye fısıldadı adam.

Aksanı, Tally'nin içinden bir aşinalık ürpertisinin geçmesine sebep oldu. *Uzel* mi? Bu tuhaf sözcüğü bir yerden hatırlıyordu. Kızılötesi görüşü kapattı, adamı ayağa kaldırdı ve geri itip, ay ışığında adamın yüzüne baktı

Sakallı ve pis suratlıydı, giysileri kabaca dikilerek tutturulmuş hayvan derilerinden ibaretti.

“Seni tanıyorum...” dedi Tally usulca.

Adam yanıt vermeyince Tally başlığını çıkardı ve adamın yüzünü görmesine izin verdi.

“Genç Kan,” dedi adam, gülümseyerek. “Değişmişsin.”

BARBAR

Adı Andrew Simpson Smith'di ve Tally onunla daha önce de karşılaşmıştı.

'Güzel' günlerinde şehirden kaçtığında, şehirli bilim adamlarının bir tür koruma alanında sürdürdüğü bir deneye rastlamıştı. Alanın içindeki insanlar Pash—öncesi çağındaymış gibi yaşıyor, deriden giysiler giyiyor, yalnızca Taş Devri aletleri kullanıyordu: sopalar, değnekler ve ateş. Kendi aralarında durmaksızın savaşılan küçük köylerde yaşıyorlardı. Bilim adamları o bitmek tükenmek bilmez kan davalarını, tıpkı iki deney kabı arasına sıkıştırılarak başka etkenlerden yalıtılmış bir parça insan vahşeti gibi inceliyordu.

Köylüler dünyanın geri kalanından habersizdi, karşılarına çıkan her tür sorunun —hastalık, açlık, kan davaları— insanlık tarafından yüzyıllar önce çözüldüğünün de farkında değillerdi. Yani, Tally ava çıkan bir gruba rastlayana, tanrı sanılana ve her şeyi Andrew Simpson Smith adlı kutsal adamlarına anlatana kadar bilmiyorlardı.

“Dışarı nasıl çıktın?” diye sordu Tally.

Adam gururla gülümsedi. “Dünyanın kıyısını aştım, Genç Kan.”

Tally tek kaşını kaldırdı. Koruma alanı, ağaçlara asılmış ‘küçük adam’ bebekleri ile kuşatılmıştı. Bu bebekler, fazla yaklaşan insanlarda korkunç acı duygusu yaratan sinirsel karıştırıcı cihazlarla silahlanmıştı. Köylüler, gerçek yaban hayatına sokulmayacak kadar tehlikeliydiler, bu yüzden şehir onların dünyasına aşılmaz sınırlar çizmişti.

“Bunu nasıl başardın?”

Andrew Simpson Smith gülerek eğilip bıçağını aldı ve Tally bıçağı tekmeleyip adamın elinden düşürme dürtüsü hissetti. Andrew ona *Uzel* demişti, nefretlik Özellere köylülerin verdiği isim. Elbette, Tally’nin yüzünü görmüştü ve onu bir dost olarak hatırlıyordu, şehir tanrılarına karşı bir müttefik. Tally’nin yeni, dantelsi çakan-dövmelerinin anlamını bilmiyordu, tanrıların korkunç kanun koruyucularından biri olduğunu anlamıyordu.

“Sen bana dünyanın kıyısının ötesinde ne kadar çok şey olduğunu söyledikten sonra Genç Kan, küçük adamların korktuğu herhangi bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım.”

“Korkmak mı?”

“Evet. Onları korkutmak için çok şey denedim. Şarkılar, büyüler, ayı kafatasları...”

“Mm, onlar gerçek adam değil Andrew. Yalnızca makine onlar. Korktukları pek söylenemez.”

Andrew'un yüzündeki ifade ciddileşti. "Ama ateş, Genç Kan. Ateşten korktuklarını öğrendim."

"Ateş mi?" Tally yutkundu. "Mm, Andrew, tesadüf eseri, bu gerçekten büyük bir ateş olabilir mi?"

Andrew yine gülümsedi. "Pek çok ağaç yaktı. Bittiği zaman küçük adamlar kaçmıştı."

Tally homurdandı. "Sanırım küçük adamlar yandı Andrew. Bana orman yangını başlattığını mı söylüyorsun?"

"Orman yangını." Andrew bir an bunu düşündü. "Olanları tarif etmek için güzel sözcükler."

"Aslında Andrew, bunlar kötü sözcükler. Mevsimlerden yaz olmadığı için şanslısın, yoksa o yangın senin... dünyanın tamamını yok edebilirdi."

Andrew gülümsedi. "Artık dünyam çok daha geniş Genç Kan."

"Evet, ama yine de... aklımdaki bu değildi."

Tally içini çekti. Andrew'a gerçek dünyayı açıklama teşebbüsü aydınlanma yerine büyük yıkımla sonuçlanmıştı ve muhtemelen çıkardığı yangın, tehlikeli barbarlarla dolu bir sürü köylüyü yabana salıvermişti. Burada Dumanlılar, kaçaklar, hatta şehirden gelmiş kampçılar vardı. "Bunu yapalı ne kadar zaman oldu?"

"Yirmi yedi gün." Andrew başını iki yana salladı. "Ama küçük adamlar geri döndü. Ateşten korkmayan yeni küçük adamlar. O zamandan beri eski dünyamın dışındayım."

"Yeni dostlar edindin, değil mi? Şehirli dostlar."

Andrew bir an kuşkuyla Tally'ye baktı. Tally onu Suçlularla görmüşse, onları izliyor olması gerektiğini fark etmiş olmalıydı. “Genç Kan,” dedi ihtiyatla. “Nasıl bir talih eseri karşılaştık?”

Tally hemen yanıt vermedi. Yalan kavramı Andrew’un köyünde yok gibiydi, en azından Tally hepsinin nasıl bir yalanın içinde yaşadığını açıklayana kadar. Ama şimdiye dek şehir insanlarına karşı daha dikkatli olmayı öğrenmiş olmalıydı kuşkusuz. Tally sözcüklerini dikkatle seçmeye karar verdi. “Karşılaştığın tanrıların bazıları benim arkadaşım.”

“Onlar tanrı değil Tally. Bunu bana sen öğretmiştin.”

“Doğru. Aferin sana Andrew.” Andrew’un bugünlerde başka neler öğrendiğini merak etti. Şehir dilini daha rahat kullanır olmuştu. Bol bol kullanıyormuş gibi. “Ama geleceklerini nereden biliyordun? Tesadüfen karşılaştığınız, değil mi?”

Andrew bir an dikkatle baktı ona, sonra başını iki yana salladı. “Hayır. Uzellerden kaçıyorlardı, ben de yardım önerdim. Onlar senin arkadaşın mı?”

Tally dudaklarını çığnedi. “Bir tanesi öyleydi... demek istediğim, biri benim erkek arkadaşım.”

Andrew’un olayı anladığı yüzündeki ifadeye yansıdı ve alçak sesle güldü. Bir elini uzatarak, kabaca Tally’nin omzunu okşadı. “Şimdi anlıyorum. Bu yüzden onları izliyorsun ve Uzel gibi görünmez oluyorsun. Bir *erkek* arkadaş.”

Tally gözlerini devirmemeye çalıştı. Andrew Simpson Smith onu kaçakların peşine düşen terk edilmiş bir aşık olarak görmek istiyorsa, bu durum gerçeği açıklamaktan çok daha kolay olurdu. “Ee, onları burada bulacağını nereden biliyordun?”

“Eve dönemeyeceğimi anladığımda, seni bulmak için yola koyuldum, Genç Kan.”

“Beni mi?” diye sordu Tally.

“Paslı Yıkıntılar’na gitmeye çalışıyordun. Bana ne yönde ve ne kadar uzakta olduğunu söylemiştin.”

“Sen de oraya gitmeyi başardın, öyle mi?”

Andrew başını sallarken gözleri irileşti ve bedeninden bir ürperti geçti. “Ölülerle dolu devasa bir köy.”

“Ve orada Dumanlılarla karşılaştın, değil mi?”

“Yeni Duman Yaşıyor,” dedi Andrew ciddi ciddi.

“Evet, yaşıyor elbette. Ve artık sen onlar adına kaçaklara yardım ediyorsun, değil mi?”

“Yalnızca ben değil. Dumanlılar küçük adamların üzerinden nasıl uçabileceklerini biliyorlar. Bize köyümden başkaları da katıldı. Bir gün, hepimiz özgür olacağız.”

“Eh, bu harika bir haber!” dedi Tally. Dumanlılar şimdi gerçekten çıldırmıştı, bir avuç acımasız vahşiyi yabana salıvermişlerdi. Elbette köylüler faydalı müttefikler olurdu. Ormancılığı şehirli çocukların öğrenebileceğinden çok daha iyi biliyorlardı, muhtemelen en yaşlı Dumanlılardan bile daha iyiydiler. Yolda odun toplamayı, doğal malzemelerden giysi yapmayı, şehirlilerin unuttuğu her tür beceriyi

biliyorlardı. Ve nesiller süren kabile savaşlarından sonra, pusu kurma sanatında da uzman olmalıydılar.

Andrew Simpson Smith bir şekilde tepesinde duran Tally'yi sezmişti. Hem de kamuflaj kıyafetine rağmen. Bu tür içgüdülerin bileylenmesi için yabanda bir ömür geçirmek gerekirdi.

"Biraz önce buluştuğun kaçaklara nasıl yardım ettin?"

Andrew gururla gülümsedi. "Onlara Yeni Duman'ın yolunu söyledim."

"Harika. Çünkü ben grubun dışında kaldım. Ve bana da aynı şekilde yardımcı olacağını umuyorum."

Andrew başını salladı. "Elbette, Genç Kan. Büyülü sözcüğün söylemen yeterli."

Tally gözlerini kırptırdı. "Büyülü sözcük mü? Andrew, karşıdaki benim. Büyülü sözcüğü bilmiyor olabilirim, ama seninle tanıştığımdan beri Duman'a ulaşmaya çalışıyorum."

"Doğru, ama bir söz verdim." Andrew huzursuzca ayak değıştirdi. "Sen gittikten sonra sana neler oldu, Genç Kan? Ben yıkıntılara ulaştığımda, Dumanlılara senin aramızda belirdeğini anlattım. Şehrin seni geri götürdüğünü söylediler. Sana bir şeyler yaptığını." Tally'nin yüzüne işaret etti. "Bu da bir başka moda akımı mı?"

Tally içini çekerek Andrew'un gözlerinin içine baktı. O yalnızca gelişigüzel biriydi, hem de düzensiz dişleri, asla yıkanmamış lekeli derisiyle, tam anlamıyla gelişigüzel bir gelişigüzel. Ama bir sebepten, Andrew Simpson Smith'e

yalan söylemek istemiyordu. Her şeyden önce, okumayı bile bilmeyen, son birkaç haftaya kadar hayatının tamamını bir deneyin içinde geçirmiş birini kandırmak aşırı kolay geliyordu.

“Kalbin çok hızlı atıyor, Genç Kan.”

Tally'nin eli, kuşkusuz hızla dönmekte olan yüz dövme-lerine gitti. Andrew çakan-dövmelerin, heyecanı ve sıkıntıyı yüze vurduğunu unutmamıştı. Belki ona yalan söylemek anlamsızdı. Kamuflej kıyafeti giymiş birini sezmesini sağlayan içgüdüler hafife alınmamalıydı.

Tally gerçeği söylemeye karar verdi. En azından onun için önemli olan kısmını.

“Sana bir şey göstereyim Andrew,” dedi, sağ elindeki eldiveni çıkararak. Avucunu açtı. Kısa devre olmuş çakan-dövmeler ay ışığı altında nabzına uyarak titreşiyordu. “Şu iki yara izini görüyor musun? Onlar benim... Zane'e olan aşkımın işaretleri.”

Andrew iri iri açılmış gözlerle Tally'nin avucuna baktı ve yavaşça başını salladı. “Daha önce sizlerde hiç yara izi görmemiştim. Sizin deriniz her zaman... kusursuz.”

“Evet. Ancak istiyorsak yara izimiz oluyor, bu yüzden yara izlerimizin her zaman bir *anlamı* var. Bunlar, Zane'i sevdiğimi anlatıyor. İyi görünmeyen, titreyen çocuk Zane'di. Burada başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmak için peşinden gitmem gerek.”

Andrew yavaşça başını salladı. “Ve bir kadının yardımını kabul edemeyecek kadar gururlu, değil mi?”

Tally omuzlarını silkti. Köylüler cinsiyet meselesi konusunda da Taş Devri'ni yaşıyordu. "Eh, şu anda *benim* yardımımı istemediğini söyleyebiliriz."

"Sen dünyayı bana öğretirken ben aşırı gururlu davranmadım." Andrew gülümsedi. "Belki de ben Zane'den daha akıllıyım."

"Belki öylesin." Tally çıplak elini yumruk yaptı. Avucundaki kabarık yara izleri hâlâ gergin geliyordu. "Senden verdiğin sözü bozmanı istiyorum Andrew. Bana nereye gittiklerini söyle. Zane'in titremelerini tedavi edebileceğimi düşünüyorum. Ve burada, bir avuç şehirli çocukla birlikte olması beni endişelendiriyor. Onlar yabancı senin ve benim kadar bilmezler."

Andrew, Tally'nin eline bakarak derin derin düşündü. Sonra bakışlarını kaldırıp Tally ile göz göze geldi. "Sen olmasan, hâlâ sahte bir dünyada kısıtlı kalmış olurdum. Sana güvenmek istiyorum, Genç Kan."

Tally kendini gülümsemeye zorladı. "Ee, Yeni Duman'ın nerede olduğunu söyleyecek misin bana?"

"Bilmiyorum. Benim için fazla büyük bir sır. Ama sana bir yol gösterebilirim." Kemerindeki keseye uzandı ve bir avuç minik çip çıkardı.

"Konum-bulucular..." dedi Tally, alçak sesle. "Programlanmış bir rota mı taşıyorlar?"

"Evet. Bu beni genç kaçaklarla buluşmak üzere buraya getirdi. Bu da seni Yeni Duman'a götürecektir. Nasıl çalıştığını biliyor musun?" Andrew'un pis, nasırlı işaret parmağı

buluculardan birinin üzerindeki alıştırma düğmesinin üzerinde durdu. Yüzünde hevesli bir ifade vardı.

“Evet, sorun değil. Onları daha önce de kullandım.” Tally, Andrew’a gülümseyerek alete uzandı.

Andrew aleti geri çekti. Tally, onu zorla almak zorunda kalmayacağını umarak başını kaldırıp Andrew’a baktı.

Andrew yumruğunu sıkmıştı. “Hâlâ tanrılara meydan okuyor musun, Genç Kan?”

Tally kaşlarını çattı. Andrew onun değiştiğini biliyordu, ama ne kadar?

“Bana yanıt ver,” dedi Andrew, ay ışığında parlayan gözlerle.

Tally yanıt vermeden önce biraz düşündü. Andrew Simpson Smith şehirdeki özel olmayan insanlar gibi, boş bakışlı çirkin ve güzel yığınları gibi değildi. Yabanda yaşamak onu Tally gibi yapmıştı; bir avcı, bir savaşçı, hayatta kalma yeteneklerine sahip biri. Taşıdığı, bir düzine savaş ve kazadan kalma izlerle, neredeyse bir Kesici gibi görünüyordu.

Tally bir şekilde Andrew’u duvar kâğıdı gibi görmüyordu. Onu aldatmayı başarır mıydı, başaramaz mıydı, bilmiyordu, ama şimdi bunu yapmak istemediğini fark etmişti.

“Hâlâ tanrılara meydan okuyor muyum?” Tally bir önceki gece Shay’le birlikte yaptıklarını, şehrin en iyi korunan binasına girmelerini ve onu neredeyse yok etmelerini düşündü. Dr. Cable’a gerçek planlarını açıklamadan, kendi başlarına hareket etmişlerdi. Ve bu yolculuk, en azından

Tally için, şehrin Duman'a karşı savaşım kazanmaktan çok, Zane'in tedavi olması ile ilgiliydi.

Kesiciler Özel olabilirdi, ama son birkaç gün içinde Tally Youngblood kendi doğasına geri dönmüştü: tamamen Suçluydu.

"Evet. Onlara hâlâ meydan okuyorum," dedi usulca, bunun doğru olduğunu fark ederek.

"Güzel." Andrew rahatlayarak gülümsedi ve Tally'ye konum-bulucuyu uzattı. "Git madem, erkek arkadaşını izle. Ve Yeni Duman'a, Andrew Simpson Smith'in çok yarıdımca olduğunu söyle."

AYRILIK

Tally ırmak boyuna geri d6nerken, konum-bulucuyu elinde sıkı sıkı tutarak d6ş6n6yordu.

Shay'e Andrew Simpson Smith ile karşılaştığını söyler söylemez planları deęiőecekti. Konum-bulucu sayesinde yavaş yolculuk eden kaçakların 6n6nden gidebilir, Yeni Duman'a Zane'den 6ok daha erken varabilirdi. Suçlular geldiğinde, hedeflerini bir 6zel Durumlar kampına d6n6őm6ő halde ve hapsedilmiş Dumanlılarla, yakalanmış kaçaklarla dolu bulurdu. İsyan bastırıldıktan sonra ortada Zane'i pek canlı g6steren bir şey olmazdı.

Daha da k6t6ő6, yolculuğun geri kalanında yalnız kalardı ve ciddi bir sorun baş g6sterirse Suçlu dostlarından başka yardım edecek kimsesi olmazdı. Tahtasından k6t6 bir şekilde d6őecek olsa, Yeni Duman'ı g6recek kadar yaőamayabilirdi.

Ama Shay b6t6n bunlara aldırır mıydı acaba? Onun asıl istediği Yeni Duman'ı bulmak, Fausto'yu kurtarmak ve David ile geri kalanlardan intikamını almaktı. Onun 6nemli bir hedeften anladığı, Zane'e bebek bakıcılığı yapmak değildi.

Tally, aniden Andrew Simpson Smith'e hiç rastlamamış olmayı dileyerek, yavaşlayıp durdu.

Elbette, Shay'in henüz konum-bulucudan haberi yoktu. Belki de bilmesi gerekmiyordu. İlk plana sadık kalırlarsa, Suçluları eski moda yöntemlerle takip ederlerse, Tally konum-bulucuyu yollarını kaybetmeleri ihtimaline karşı yedek plan olarak saklayabilirdi...

Elini açtı, konum-bulucuya ve yara izlerine baktı, ve önceki gece hissettiği berraklık hissinin en azından bir parçasını hissedebilmeyi diledi. Bıçağını çekmeyi düşündü, ama yara izlerine bakarken Zane'in yüzünde beliren ifadeyi hatırladı.

Kendini kesmeye ihtiyacı yoktu, aslında.

Tally gözlerini yumdu ve kendini açık seçik düşünmeye zorladı.

Tally 'Çirkin' günlerinde, bu tür kararlar vermekten korkardı. Gerçeği söylemekten her zaman kaçınırdı. İşte bu yüzden, kaza eseri Eski Duman'a ihanet etmişti, iz sürücü taşıdığını birilerine söylemeye korkmuştu. Ve casus olduğunu ona hiç söylemeyerek David'i kaybetmişti.

Şimdi de Shay'e yalan söylemek, eski Tally'nin yapacağı türden bir şeydi.

Derin bir nefes aldı. O artık özeldi; berraklık ve güç sahibiydi. Bu sefer Shay'e gerçeği söyleyecekti.

Tally yumruğunu sıkarak tahtasını yine hızlandırdı.

Irmağın on kilometre yukarısında, ten-anteni Shay'in ten-antenini algılayarak tınladı.

"Senin için endişelenmeye başlamıştım Tally-wa."

"Pardon şef. Eski bir dosta rastladım."

“Gerçekten mi? Bildiğim biri mi?”

“Sen onunla tanışmadın. Kamp ateşi başında anlattığım, Sınırlı Deneyisel Bölge ile ilgili hikâyelerimi hatırlıyor musun? Dumanlılar, köylüleri serbest bırakmaya ve kaçaklara yardım etmek üzere eğitmeye başlamışlar.”

“Bu delilik!” Shay duraksadı. “Ama, bir saniye. Onu *tanıyor muydun*? Rastladığın köyden biri mi?”

“Evet ve korkarım tesadüf değildi, Shay-la. Bana yardım eden kutsal adam, hatırlıyor musun? Ona Paslı Yıkmıtları’nın nerede olduğunu söylemiştim. İlk kaçan o olmuş ve şimdi Duman’ın şeref vatandaşı sayılıyor.”

Shay hayretle ısıklık çaldı. “Çok gelişigüzel bir durum Tally. Ee, Suçlulara nasıl yardım ediyormuş? Tavşan postu yüzmeyi mi öğretiyor?”

“Bir tür rehber. Kaçaklar ona parolayı söylüyor, o da onlara, Duman’a götürün konum–bulucular veriyor.” Derin bir nefes aldı. “Ve eski zamanların hatırına, bana da bir tane verdi.”

Tally Shay’e yetiştiğinde, Suçlular kamp kurmuştu.

Tally karanlıktan, onların teker teker ırmağın kıyısına gitmelerini, arındırıcılarını çamurlu suya daldırmalarını izledi. O ve Shay rüzgâr yönünde saklanmışlardı ve kaçakların kampından, kendi kendine ısınan yemek paketlerinin kokuları süzülüyordu. Tally rüzgârın getirdiği baharatlı makarna, Tayland eriştesi ve nefretlik SpagBol kokularını aldığında, yabanda geçirdiği günlerin lezzetlerini ve

dokularını hatırladı. O günlük yatmaya hazırlanan Suçluların heyecanlı gevezelikleri kulağına çalınıyordu.

“Bu şeyi hazırlarken iyi iş çıkarmışlar, bana nihai hedefi söylemiyor.” Shay konum-bulucuyla oynuyordu. “Her seferinde tek bir yol işareti veriyor; bir sonrakini vermeden önce oraya ulaşmanı bekliyor. Nereye gittiğini öğrenmek için tüm yolu izlememiz gerekecek.” Hıhladı. “Muhtemelen manzaralı yoldan götürüyordur bizi.”

Tally boğazını temizledi. “Biz değil Shay-la.”

Shay başını kaldırdı. “Ne dedin Tally?”

“Ben Suçlularla kalıyorum. Zane’le...”

“Tally... zaman israfı bu. Onlardan iki kat hızlı yolculuk edebiliriz.”

“Biliyorum.” Tally dönüp Shay’le yüz yüze geldi. “Ama Zane’i burada, bir avuç şehirli çocukla baş başa bırakmaya-çağım. O bu durumdayken olmaz.”

Shay homurdandı. “Tally-wa, ne kadar zavallısın! Ona hiç mi inanmıyorsun? Bana onun ne kadar özel olduğunu söyleyip durmuyor musun?”

“Bunun özel olmakla ilgisi yok. Burası yaban Shay-la. Her şey olabilir: kazalar olabilir, tehlikeli hayvanlar saldırabilir, Zane’in durumu kötüleşebilir. Sen yalnız git. Ya da diğer Kesicileri çağır, ne de olsa, görülmekten korkmana gerek yok. Ama ben Zane’in yakınında kalacağım.”

Shay’in gözleri kısıldı. “Tally... bu seçim sana düşmez! Sana emrediyorum.”

“Dün gece yaptıklarımızdan sonra mı?” Tally boğuk bir kakhaha attı. “Emir komuta zinciri konusunda söylev çekmek için biraz geç Shay-la.”

“Bunun emir komuta zinciriyle ilgisi yok Tally!” diye bağırdı Shay. “Bu Kesiciler hakkında. Fausto hakkında. Bizim yerimize o köpükkafaları mı seçiyorsun?”

Tally başını iki yana salladı. “Zane’i seçiyorum.”

“Ama benimle gelmek zorundasın. Sorun çıkarmayı bırakacağına söz vermiştin!”

“Shay, Zane’i özel yaparlarsa, bir şeyleri değiştirmeye çalışmayı bırakacağıma söz verdim. Ve Zane Kesici olduğunda sözümü tutacağım. Ama o zamana dek...” Tally gülümsemeye çalıştı. “Ne yapacaksın? Beni Dr. Cable’a şikâyet mi edeceksin?”

Shay uzun bir tıslama çıkardı. Ellerini kıvrıp dövüş pozisyonu almıştı, dişlerini çıkarmış, sivri uçlarını sergiliyordu. Çenesiyle kaçakları gösterdi. “Yapacağım şey Tally-wa, oraya gidip, Zane’e kendisinin gülünç olduğunu, safdil olduğunu, senin onu kandırdığını, ona *güldüğünü* söylemek. Biz Duman’ı sonsuza dek yok ederken, bırak o korkup eve kaçsın. Bak bakalım o zaman Özel oluyor mu?”

Tally, Shay’in gözlerinin içine bakarak yumruklarını sıkıttı. Tally’nin korkaklığının bedelini Zane yeterince ödemişti; bu sefer inancını savunmak zorundaydı. Zihni hızla çalışıyor, Shay’in tehdidine verecek yanıt arıyordu.

Sonra yanıtı buldu ve başını iki yana salladı. “Bunu yapamazsın Shay-la. O bulucunun nereye gittiğini bilmiyorsun.

Seni bir başka sınava götürebilir; bir barbara değil, senin ne olduğunu anlayacak, sana bir sonraki yol tarifini vermeyecek bir Dumanlı'ya." Tally kaçaklara işaret etti. "Birimizin onlarla kalması gerek. Ne olur ne olmaz diye."

Shay tükürdü. "Fausto umurunda bile değil, değil mi? Şu anda muhtemelen üzerinde deney yapıyorlar ve sen zamanını bu köpükkafaları izlemek için harcamak istiyorsun!"

"Fausto'nun sana ihtiyacı olduğunu biliyorum Shay. Benimle kalmanı istemiyorum senden." Ellerini açtı. "Birimizin önden gitmesi, diğerinin Suçlularla kalması gerekiyor. Tek yol bu."

Shay bir tıslama daha çıkardı, sonra hınçla ırmak kıyısına yürüdü. Çamurdan yassı bir taş çıkardı ve suya fırlatmaya hazırlanarak elini kaldırdı.

"Shay-la, görebilirler," diye fısıldadı Tally. Shay kolunu indirmeden duraksadı. "Bak, bunun için üzgünüm, ama tamamen gelişigüzel davranmıyorum, değil mi?"

Shay'in yanıtı, bir an taş bakmak, sonra onu çamura bırakıp bıçağını çekmek oldu. Kamuflej kıyafetinin kolunu kıvırmaya başladı.

Tally, zihni berraklaştığında Shay'in onu anlayacağını umarak sırtını döndü.

Herkesin, görünüşe göre kendi kendine ısınan yemeklerin dillerini yakabileceğini anlamış, dikkatle yemek yediği kaçak kampına baktı. Yabanda öğrenilen ilk ders bu olurdu: Hiçbir şeye güvenemezsiniz, kendi yemeğinize bile. Burası, bütün keskin köşelerin yuvarlatıldığı, her balkonun

düşmeniz ihtimaline karşı direnç alanları ile donatıldığı, yemegin asla kaynar halde gelmediği şehir gibi değildi.

Zane'i burada yalnız bırakamazdı, onunla kalması Shay'in ondan nefret etmesi ile sonuçlanacak olsa bile.

Tally bir an sonra Shay'in ayağa kalktığını ve ona döndüğünü işitti. Shay'in kolu kanıyordu ve çakan-dövmeleri baş döndürücü bir hızla dönüyordu. O yaklaşırken, Tally onun bakışlarındaki anlamlı keskinliği fark etti.

"Tamam. Ayrılız," dedi Shay. Tally gülümsemeye çalıştı, ama Shay başını iki yana salladı. "Buna sevineyim deme Tally-wa! Özel olmanın seni değiştireceğini sanmıştım. Dünyayı açık seçik görebilirsen, *kendini* biraz daha az düşüneceğini sanmıştım. Yalnızca sen ve en son erkek arkadaşını düşünmeyecektin; arada bir başkalarını da önemseyeceğini sanmıştım."

"Kesicileri gerçekten önemsiyorum. Seni önemsiyorum."

"Zane yeniden ortaya çıkana kadar önemsiyordun. Şimdi, başka hiçbir şeyin önemi yok." Başını tiksintiyle salladı. "Ben de seni memnun etmek için, bu planı sana beğendirmek için uğraşıp duruyorum. Ama hiç anlamı yok."

"Ama ayrılmak zorundayız; konum-bulucunun işe yarayacağından emin olmanın tek güvenli yolu bu."

"Bunu biliyorum Tally-wa. *Mantığını* görebiliyorum." Shay kaçaklara baktığında, çılgınca çakan yüzünde tiksinti vardı. "Ama bana şunu söyle: Önce enine boyuna düşünüp *sonra* mı ayrılmamız gerektiğini mi fark ettin? Yoksa ne olursa olsun Zane'in yanından ayrılmamaya mı karar vermiştin?"

Tally ağzını açtı, sonra kapattı.

“Yalan söylemeye zahmet etme Tally-wa. Yanıtı ikimiz de biliyoruz.” Shay hıhladı, sırtını döndü ve parmaklarını sıklatıp uçan-tahtasını çağırdı. “Gerçekten değiştiğini sanmışım. Ama sen hâlâ her zamanki bencil, küçük çirkinsin. Sende *hayret verici* olan bu Tally. Senin egon karşısında Dr. Cable ve cerrahlarının bile hiç şansı yok.”

Tally ellerinin titremeye başladığını hissetti. Tartışma bekliyordu, ama bunu değil. “Shay...”

“Bir Özel olarak bile başarısızsın, her şey seni endişelendiriyor. Neden yalnızca *buz-gibi* olamıyorsun?”

“Senin yaptığın gibi yapmayı hep denedim...”

“Eh, artık denemeyi bırakabilirsin.” Shay tahtasının saklama bölmesine uzandı ve bir tıbbi sprey çıkarıp koluna uzun uzun sıktı. Sonra birkaç kapalı paket daha çıkardı ve Tally’nin ayaklarının dibine, çamura fırlattı. “Kılık değiştirmen gerekirse diye al sana bir paket akıllı plastik. İki ten-anten sinyal cihazı ve bir uydu sinyali güçlendiricisi.” Hâlâ horgörüyle titreyen bir sesle, acı bir kakhaha attı. “Sana kalan el bombalarından birini bile vereceğim. Ne olur ne olmaz, seninle titrek oğlanın arasına büyük bir şey girer diye.”

El bombası *güm* diye yere düştü ve Tally irkildi.

“Shay, neden böyle...”

“Benimle *konuşmayı* kes!” Emir Tally’yi susturdu. Kamuflej kıyafetinin kolunu indirip, başlığını yüzüne çeken Shay’in öfkeli ifadesinin yerini, maskenin gece yarısı karanlığının almasını izlemekten başka şey gelmedi elinden.

Maske Shay'in sesini boğdu. "Ben daha fazla oyalanmayacağım. Benim sorumluluğum Fausto, bir grup köpükkafa değil."

Tally yutkundu. "Umarım o iyidir."

"Eminim umuyorsundur!" Shay tahtasına atladı. "Ama senin umutların ve düşüncelerin artık umurumda değil Tally-wa. Sonsuza dek..."

Tally konuşmaya çalıştı, ama Shay'in son sözleri o kadar soğuk çıkmıştı ki konuşamadı.

Shay gökyüzüne yükseldi. Diğer kıyıdaki karanlık ağaçların arasında, silüeti zar zor seçilebiliyordu. Irmağın üzerine süzüldü, sonra karanlıkta fırladı, sönen bir ışık gibi aniden gözden kayboldu.

Ama Tally ten-anten bağlantısından onun nefeslerini duyabiliyordu hâlâ. Solmaya başladığında, haşin ve öfkeli geliyorlardı, sanki Shay nefret ve tiksintiyle dişlerini sıkmıştı. Tally söyleyecek, neden bunu yapmak zorunda olduğunu açıklayacak bir şey düşünmeye çalıştı. Zane'le kalmak Kesici olmaktan daha önemliydi, verdiği her tür sözden daha önemli.

Bu karar, Tally Youngblood'ın içten içe kim olduğu ile ilgiliydi. Çirkin de, güzel ya da özel de olsa...

Bir süre sonra Shay menzilden çıktı ve Tally hâlâ tek kelime edememişti. Kendini yapayalnız, Suçluların uykuya dalmasını bekleyerek saklanırken buldu.

BECERİKSİZLİK

Suçlular ateş yakmaya çalışmış, ama başaramamışlardı.

Tek becerdikleri birkaç ıslak dalın tûtmeye başlamasını sağlamaktı. Öfkeli cızırtı o kadar yüksekti ki, Tally saklandığı yerden bile duyabiliyordu. Gerçek bir ateş tutuştu-ramamışlardı ve şafak sökmeye başladığında odun yığını hâlâ kasvetli kasvetli cızırdıyordu. İşte o zaman Suçlular, aydınlanmaya yüz tutmuş gökyüzündeki kara duman bulutlarını fark ettiler ve ateşi söndürmeye çalıştılar. Yarı canlı ateşin üzerine avuç avuç çamur attılar. Ateşi kontrol altına aldıklarında, bir haftadır şehir giysilerinin içinde uyuyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Tally içini çekti ve en basit şeyler için bile çabalarlarken Shay'in nasıl güldüğünü hatırladı. En azından gündüz uyuyup gece yolculuk etmenin daha akıllıca olduğunu fark etmişlerdi.

Kaçaklar uyku tulumlarına girmeye çalışırken, Tally kediler gibi uyuklamaya başladı. Özellere fazla uykuya ihtiyacı olmazdı, ama Tally Silah Deposu'na girmelerinin ve daha sonraki uzun yürüyüşün etkisini hâlâ kaslarında

hissediyordu. Suçlular yabanda geçirdikleri ilk geceden sonra, kendilerini iliklerine dek bitkin hissediyor olmalıydılar, bu yüzden şimdi dinlenmesi en iyisi olacaktı. Shay yanında olmadığı ve sırayla nöbet tutamayacakları için, Tally günlerce kesintisizce tetikte kalmak zorunda kalabilirdi.

Kaçak kampına dönerek bağdaş kurup oturdu ve içsel yazılımını her on dakikada bir tınlayacak şekilde ayarladı. Ama uykusu hemen gelmedi. Shay'le ettiği kavgada dökmediği gözyaşları gözlerini yakıyordu. Suçlamaları hâlâ zihninde yankılanıyor, dünyayı bulanık ve uzak bir yere dönüştürüyordu. Tally ağır, derin nefesler aldı ve sonunda gözleri kapandı...

Tın. On dakika geçmişti bile.

Tally Suçluları kontrol etti. Kıpırdamamışlardı. Yine uykuya dalmaya çalıştı.

Özeller bu şekilde uyumak üzere tasarlanmıştı, ama her on dakikada bir uyanmak zaman kavramına tuhaf şeyler yapıyordu yine de. Gün videoya alınmış ve hızla sarılıyormuş gibi, güneş çabucak gökyüzünde yükseldi ve gölgeler Tally'nin çevresinde canlı varlıklar gibi kaydı. Irmaktan gelen yumuşak sesler birbirine karışarak tek bir uğultuya dönüştü. Tally'nin huzursuz zihni Zane için duyduğu endişeyle kavganın sebep olduğu moral bozukluğu arasında gidip geliyordu. Ne olursa olsun, Shay ondan nefret etmeye yazgılıymış gibi hissediyordu. Ya da belki de Shay haklıydı ve Tally Youngblood'ın arkadaşlarına ihanet etmek gibi bir yeteneği vardı...

Güneş zirvesine yaklaştığında Tally uyandı, ama tın sesiyle değil, gözlerine vuran parlak bir ışık çakması yüzünden. Hızla doğruldu ve ellerini kavrarak dövüş pozisyonu aldı.

Işık Suçluların kampından geliyordu. Tally doğrulurken ışık söndü.

Tally gevşedi. Kaçakların şarj olsun diye ırmak kıyısına açtıkları, güneş enerjisi ile çalışan tahtalarıydı yalnızca. Güneş gökyüzünde ilerlerken, belli bir açıyla yansıtıcı hücrelere çarpmış, yansıma Tally'nin gözlerine girmişti.

Tally tahtaların parlamasını izlerken huzursuzluk hissetti. Uçan-tahtaları yalnızca birkaç saat kullandıktan sonra, kaçakların onları şarj etmesi henüz gerekmiyordu. Görünmemek konusunda çok daha fazla endişeleniyor olmaları gerekirdi.

Tally gözlerini perdeleyerek bakışlarını kaldırdı. Oradan geçen bir uçan-araç için, açılmış tahtalar yardım sinyali cihazları gibi parlayacaktı. Suçlular şehrin ne kadar yakınında olduklarını bilmiyorlar mıydı? Birkaç saatlik uçan-araç yolculuğu onlara sonsuzluk gibi gelmişti muhtemelen, ama hâlâ uygarlığın eşliğinde sayılırlardı.

Tally yeni bir utanç dalgası hissetti. Bu *köpükkafalara* bebek bakıcılığı yapmak için mi Shay'e itaatsizlik, Fausto'ya ihanet etmişti?

Ten-antenini şehrin resmi kanallarına açtı ve hemen ırmağın üzerinde ağır ağır devriye gezen bir güvenlik aracının gevezeliğini yakaladı. Şehir dün geceki eşek şakasının

yeni bir kaçışı perdelemek için yapıldığını fark etmişti bile. Şehirden kaçmak için kullanılan bilinen yolların hepsi –ırmaklar ve eski tren yolları– gözetim altında olmalıydı. Güvenlik görevlileri açık tahtaları görürse, Zane'in kaçışı yüz kızartıcı bir biçimde sona erecekti ve Tally, boş yere Shay'e karşı çıkmış olacaktı.

Kendini göstermeden Suçluların dikkatini nasıl çekebileceğini düşündü. Birkaç taş atıp ikna edici ölçüde gelişigüzel seslerle uyandırabilirdi onları, ama muhtemelen şehir-kanallarını alan radyoları yoktu yanlarında. Kaçaklar nasıl bir tehlike içinde olduklarını anlamaz, yeniden yatar uyurlardı.

Tally içini çekti. Bu işi kendi başına halletmek zorundaydı.

Başlığını indirerek ırmak kıyısına doğru birkaç adım attı ve suya daldı. O yüzerken kamuflaj kıyafetinin pullarını dalgalanmaya, çevresindeki dalgaları taklit etmeye, ağır akan camsı su kadar yansıtıcı olmaya başladı.

Tally kampa yaklaştığında, sönmüş ateşin ve atılmış yemek paketlerinin kokuları geldi burnuna. Birkaç derin nefes aldı ve suyun altına aldı, ırmak kıyısına kadar su altından yüzdü.

Karnının üzerinde emekleyerek sudan çıktı, başını yavaşça kaldırdı ve kıyafetinin çevresine uyum sağlamasını bekledi. Kamuflaj kıyafeti kahverengiye döndü ve yumuşadı, pullar çamura daldı ve Tally'yi iterek sümüklüböcek gibi ilerlemesini sağladı.

Suçlular uyuyordu, ama vızıldayan sinekler ve zaman zaman esen rüzgâr hafifçe mırıldanmalarına sebep oluyordu. Yeni-güzeller öğlene kadar uyumak konusunda epey deneyimli olurdu, ama asla sert zeminde değil. En ufak ses hepsini birden uyandırabilirdi.

En azından kamuflaj benekli uyku tulumları havadan görünmezdi. Ama güneş tırmandıkça, ırmak kıyısına dizdikleri sekiz açık uçan-tahta daha da beter parlayacaktı. Rüzgâr, ağırlık olsun diye üzerine taşlar ve çamur kesekleri konmuş tahtaların köşelerini çekiştiriyor, ısıltı-bombaları gibi çakmalarına sebep oluyordu.

Bir uçan-tahtayı şarj etmek için, kâğıt bebek gibi açar-dınız onu ve mümkün olduğunca geniş bir yüzeyi güneşe sererdiniz. Tamamen açıldıkları zaman uçurtma kâğıdı kadar ince ve hafif oldukları için en ufak esinti onları ağaçlara uçurabilirdi; en azından, Suçlular uyanıp tahtalarını ormanın içinde bulunca, bunun olduğuna inanabilirlerdi.

Tally en yakındaki tahtaya süründü ve köşelerindeki taşları aldı. Yavaşça ayağa kalkarak, onu gölgeye taşıdı. Birkaç dakika çalıştıktan sonra, tahtayı gelişigüzel görüneceğini umduğu, ama rüzgârın alıp götürmeyeceği bir şekilde iki ağacın arasına sıkıştırmıştı.

Yedi tane kalmıştı.

İş, işkence gibi gelen bir ağırlıkla ilerliyordu. Tally'nin uyuyan bedenlerin arasında attığı her adımı düşünmesi gerekiyordu ve kaza eseri çıkardığı her ses nabzını hızlandırıyordu. Bir yandan da, ten-anten sinyallerinden yaklaşan

herhangi bir güvenlik aracı olup olmadığına kulak kabartıyordu.

Sonunda, uçan-araçların sonuncusunu da dikkatle gölgeye sürüklemişti. Hepsi birbirine dolaşmış, rüzgâr fırtınasına tutulmuş şemsiyeler gibi birbirine girmişti ve parlak güneş hücreleri aşağı, çalılara bakıyordu.

Tally ırmağa dalmadan önce bir an durup Zane'e baktı. Uyurken eski haline daha çok benziyordu; kendinde değilken gelişigüzel titremelerle sarsılmıyordu. Düşünceleri yüzüne yansımazken daha akıllı, neredeyse özel görünüyordu. Tally onun gözlerini zalim-güzel açılarla keskinleşmiş olarak hayal etti ve zihni onun yüzüne dantel gibi çakan-dövme ağı kazandırdı. Tally gülümseyerek döndü ve ırmağa doğru bir adım attı...

Sonra bir ses duydu ve yerinde dondu.

Yumuşak bir sestti, aniden içe çekilmiş bir nefes, bir şaşkınlık sesi. Tally, bir kâbustan kaynaklanmış olduğunu, nefesin yine uyuma düzenine döneceğini umarak kıpırtısız bekledi. Ama duyuları ona birinin uyanık olduğunu söylüyordu.

Sonunda, acı verici bir yavaşlıkla başını çevirdi ve omzunun üzerinden arkaya baktı.

Zane'di.

Gözleri açıldı, uykulu uykulu, güneş ışığında gözlerini kısarak bakıyordu. Tally'nin gerçek olduğundan emin değilmiş gibi, sersem sersem doğrudan ona bakıyordu.

Tally kıpırdamadan duruyordu, ama kamuflaj kıyafeti uyum sağlayacak bir şey bulamıyordu. Tally'nin arkasındaki

suyun bulanık bir versiyonunu yansıtıyordu, ama gündüz ışığında Zane yine de yarı yarıya ırmağa gömülmüş camdan bir heykele benzeyen saydam, insansı bir şekil görüyordu. Işın kötüsü, Tally'nin kıyafeti hâlâ çamurla kaplıydı ve arka planın üzerinde süzülen çamur kesekleri gibi görünüyordu.

Zane gözlerini ovaladı ve boş ırmak kıyısına bakındı, uçan-tahtaların yerinde olmadığını fark etti. Sonra yine Tally'ye döndü. Yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı.

Tally, Zane'in bunun tuhaf bir rüya olduğuna karar verdiğini umarak kıpırdamadan bekledi.

"Hey," dedi Zane usulca. Sesi gıklar gibi çıkmıştı. Daha yüksek sesle konuşabilmek için boğazını temizledi.

Tally ona fırsat tanımadı. Eldivenini çıkararak çamurda üç hızlı adım attı ve yüzüğündeki iğneyi çıkardı.

Minik iğne boğazına batarken Zane yumuşak, şaşkın bir feryat koparmayı başardı, ama sonra gözleri devrildi ve yine derin bir uykuya dalarak yere yıkıldı. Hafif hafif horlamaya başladı.

"Yalnızca bir rüyaydı," diye fısıldadı Tally, onun kulağına. Sonra yüzüstü uzandı ve ırmağa süründü.

Yarım saat sonra, bir güvenlik görevlisinin uçan-aracı üstlerinden geçti ve tembel bir yılan gibi bir o yana, bir bu yana süzüldü. Suçluları görmedi, gökyüzünde bir an bile duraksamadı.

Tally kamptan uzaklaşmadı. Zane'den on metre uzak-taki bir ağaca saklanmıştı ve kamuflaj kıyafeti diken diken olup, çam iğnelerini taklit etmişti.

Akşam ilerlerken Suçlular uyanmaya başladı. Rüzgârın uçurduğu tahtalar hiçbirini endişelendirmemiş gibiydi. Onları güneş ışığına geri sürüklediler ve kamplarını toplamaya devam ettiler.

Tally izlerken, kaçaklar işlemek için ormana girdiler, yemek pişirdiler ya da soğuk ırmakta kısa sürelerle yüzerek çamurdan ve terden, kötü bir yerde uyumanın getirdiği genel yağlılık hissinden arınmaya çalıştılar.

Zane dışında hepsi. O diğerlerinden daha uzun süre uyudu, uyuşturucu ilaçlar sisteminden yavaş yavaş atıldı. Güneş batmaya başlayana dek uyanmadı ve sonunda Peris eğilerek onu sarstı.

Zane başını iki eline alarak yavaşça doğruldu. Akşamdan kalmış bir güzelin kusursuz örneğiydi. Tally onun neler hatırladığını merak etti. Peris ve diğerleri şimdiye dek tahtalarını rüzgârın uçurduğuna inanmıştı, ama Zane'in küçük düşünüyünce dinledikten sonra fikir değiştirebilirlerdi.

Peris ve Zane bir süre birbirlerine sokularak konuştular. Tally yavaşça ağacının çevresinden dolandı ve dudaklarını okuyabileceği bir yer seçti. Peris Zane'e iyi olup olmadığını soruyor gibiydi. Yeni-güzeller nadiren hasta olurdu, ameliyat sıradan enfeksiyonları kapmalarına izin vermeyecek kadar sağlıklı kılardı onları, ama Zane'in durumunda...

Zane başını iki yana salladı ve ırmak kıyısına, uçan-tahtaların güneşin son ışınlarını soğurarak yattığı yere işaret etti. Peris, Tally'nin tahtaları koyduğu yeri gösterdi. İkisi o tarafa yürüdüler ve Tally'nin ağaca tutunmuş, izlemekte

olduğu yere korkutucu ölçüde yaklaştılar. Zane'in yüzünde, ikna olmamış gibi bir ifade vardı. Düşünün en azından bir kısmının –kayıp tahtaların– gerçek olduğunu biliyordu.

Birkaç uzun ve gergin dakikadan sonra, Peris kampı toplamak üzere geri döndü. Ama Zane yerinde kaldı ve yavaşça gözlerini ufukta gezdirdi. Kamuflaj kıyafeti içinde olmasına rağmen, bakışları saklandığı yerden geçerken Tally irkildi.

Zane hiçbir şeyden emin değildi, ama gördüğü şeyin bir düştten daha fazlası olduğundan kuşkulanıyordu.

Bundan sonra Tally çok dikkatli olmak zorundaydı.

GÖRÜNMEZ

Takip eden günlerde, Tally'nin Suçluları izlemesi değişmeyen bir düzene oturdu.

Kaçaklar her gece daha uzun süre uyanık kalıyordu. Geleşigüzel bedenleri karanlıkta yolculuk etmeye ve gündüz uyumaya alışlıyordu. Kısa süre sonra bütün gece yolculuk etmeyi ve şafağın ilk ışıkları ufukta belirdiğinde kamp kurmayı başardılar.

Andrew'un konum-bulucusu onları güneye götürüyordu. Irmağı izleyerek okyanusa doğru gittiler, sonra eski bir demiryolunun paslı raylarına geçtiler. Tally, birinin, manyetik alandaki tehlikeli boşlukları gidererek kıyı demiryolunu uçan-tahtalar için güvenli hale getirdiğini fark etti. Hattın kesildiği yerlerde, gömülmüş metal kablolar Suçluların düşmesini engelliyordu. Hiç yürümeleri gerekmiyordu.

Tally bu yolu başka kaç kaçağın kullandığını, David ve yandaşlarının kaç şehirden adam topladığını merak etti.

Yeni Duman beklediğinden daha uzaktaydı kesinlikle. David'in anne babası Tally'nin şehrindeydi ve David hep evinden en fazla birkaç günlük yolda saklanmıştı. Ama

Andrew'un konum-bulucusu onları güneye götürmüştü ve kıtanın yarısını aşmışlardı. Güneye gittikçe günler fark edilir şekilde uzuyordu ve geceler daha ılık geçiyordu.

Kıyı yükselerek yüksek uçurumlara dönüşmeye başladı. Dalgalar çok aşağıda donuk kükremlerle uçuşuma vuruyordu ve uzun otlar eski tren yolunu örtüyordu. Uzakta, beyaz otlarla dolu engin tarlalar güneş altında parlıyordu. Ot, bir Paslı bilim-insanın dünyaya salıverdiği mühendislik eseri bir orkide türüydü. Her yerde yetişiyor, topraktaki besleyici maddeleri sömürüyor, yoluna çıkan koca ormanları boğuyordu. Ama okyanusla ilgili bir şey, belki havadaki tuz, onu kıyıya yaklaştırmıyordu.

Suçlular yolculuk düzenine alışmış görünüyordu. Uçantahta yetenekleri gelişmişti, ama onları izlemek baştan beri zor olmamıştı zaten. Düzenli egzersiz Zane'in uyum yeteneğine faydalı oluyordu, ama diğerleri ile karşılaştırıldığında, tahtasının üzerinde hâlâ dengesizdi.

Shay her geçen saat daha da uzaklaşıyor olmalıydı. Tally kalan Kesicilerin ona katılıp katılmadığını merak etti. Yoksa ihtiyatlı davranıp yalnız mı yolculuk ediyordu? Destek kuvvet istemeden önce Yeni Duman'ı bulmayı mı bekleyecekti?

Suçlular hedeflerini bulamadıkça, Özel Durumlar'ın orayı bulması ya da Shay'in ima ettiği gibi tüm bu yolculuğun zalim bir şaka olması daha olası geliyordu.

Tally yalnız yolculuk yaparken düşünecek bol bol zaman bulmuş, zamanının çoğunu da Shay'in dediği gibi bencil bir canavar olup olmadığını merak ederek geçirmişti.

Haksızlıktı bu. Bencil olma *fırsatını* ne zaman bulmuştu ki? Dr. Cable onu işe aldığından beri, seçimlerinin büyük kısmını başkaları yapmıştı. Birileri durmaksızın onu Dumanlılarla şehir arasındaki çatışmada taraf seçmeye zorluyordu. Verdiği yegâne gerçek kararlar, Eski Duman'da çirkin kalma (bu hiç işe yaramamıştı), Zane'le birlikte Yeni-Güzel Şehri'nden kaçma (bu da aynı) ve Zane'i korumak için Shay'den ayrılma (şimdiye dek pek iyi gitmemişti) kararlarıydı. Başka her şey tehditler, kazalar, beynindeki lezyonlar ve ameliyatın beynini değiştirmesi yüzünden olmuştu.

Tam olarak onun suçu sayılmazdı.

Ama o ve Shay hep karşı taraflarda buluyorlardı kendilerini. Bu tesadüf müydü? Yoksa ikisinde, onları hep dosttan düşmana dönüştüren bir şey mi vardı? Belki de iki ayrı tür gibiydiler –örneğin şahinler ve tavşanlar– ve asla bir arada olamazlardı.

Ee, şahin kim o zaman, diye merak etti Tally.

Burada yapayalnızken, yine değiştiğini hissediyordu. Bir şekilde, yaban onu daha az özel hissettiriyordu. Hâlâ dünyayı buz-gibi bir güzellik içinde görüyordu, ama bir şey eksikti: çevresindeki diğer Kesicilerin sesleri, ten-anten ağındaki nefeslerinin mahremiyeti. Tally, özel olmanın yalnızca güç ve hızla ilgili olmadığını fark etti; bir grubun, bir çetenin parçası olmakla ilgiliydi. Tally kampta yaşarken diğerleri ile arasında bir bağ hissediyordu. Paylaştıkları güçler ve ayrıcalıklar, yalnızca onların insanüstü duyularının sezebildiği görüntüler ve kokular hiç aklından çıkmıyordu.

Tally Kesicilerin arasındayken daima özel hissediyordu. Ama şimdi yabanda yalnızken, kusursuz görüşü, kendini minicik hissetmesine sebep oluyordu. Doğal dünya, tüm detaylarıyla, Tally'yi yutacak kadar büyük görünüyordu.

Uzaktaki kaçaklar Tally'nin kurda benzeyen yüzünden ve ustura gibi tırnaklarından etkilenmemiş, korkmamışlardı. Onu hiç görmemişken nasıl etkilenebilirlerdi? Tally görünmezdi; görünmez olan bir kimsesiz...

Suçlular ikinci hatalarını yaptıklarında rahatladı neredeyse.

Yüksek bir kaya çıkıntısının bir tarafında, okyanustan gelen rüzgâra karşı korunaklı bir yerde kamp yapmak üzere mola vermişlerdi. Burada yabani otlar yakındaydı ve güneş yükselirken yumuşak renklerle parlıyor, kara tarafındaki tepeleri kum tepeleri gibi beyaza boyuyorlardı.

Suçlular tahtalarını açtılar ve üstlerine ağırlık koydular, pek de fena görünmeyen bir ateş yaktılar ve yemeklerini yediler. Tally, onların, uzun bir yolculuk gününden sonra bitkin düşmüş halde, her zamanki gibi çabucak uykuya dalmalarını izledi.

Şehirden bu kadar uzaktayken tahtaların görülmesi konusunda endişelenmesi gerekmiyordu artık. Ten-anteni gündür güvenlik görevlisi devriyelerinden sinyal almıyordu. Ama uzun bir nöbete hazırlanarak yerleşirken, tahtalardan birinin -Zane'inkinin- kayalığın çevresinde esen okyanus rüzgârının etkisi altında olduğunu fark etti.

Tahta çırpınıyordu ve bir köşesine konulmuş taş düşmüştü.

Tally içini çekti. Bir haftalık yolculuktan sonra, kaçaklar *hâlâ* bu işi doğru yapmayı öğrenememişti, ama içten içe bir heves tınlaması hissetti. Bu işi düzeltmek, en azından ona yapacak bir iş verecekti ve belki kendini daha az önemsiz hissetmesini sağlayacaktı. O birkaç dakika boyunca o kadar da yalnız hissetmeyecekti. Uyuyan Suçluların nefeslerini duyacak, Zane'e daha yakından bakacaktı. Onu titremeden, kıpırtısızca uyurken görmek Tally'ye neden bu seçimleri yaptığını hatırlatıyordu.

Sürünerek kampa yaklaştı, kamuflaj kıyafeti toprak rengine dönüştü. Arkasında güneş yükseliyordu, ama bu iş ırmak kıyısındakinden çok daha kolay olacaktı. Orada, sekiz tahtanın tamamının yerini değiştirmişti. Zane'in uçan-tahtası *hâlâ* çırpınıyordu, bir köşesi daha kurtulmuştu, ama henüz havaya fırlamamıştı. Belki de manyetik alanı yeraltında bir demir damarı bulmuştu ve görev bilirlikle tutunuyordu.

Tally tahtaya dokunduğunda, tahta yaralı bir kuş gibi çırpındı. Esen rüzgâr yosun ve tuz kokuyordu. Tuhaf bir biçimde, biri uçan-tahtanın yanma eski, deri ciltli bir kitabı açık bırakmıştı. Kitabın sayfaları rüzgârda gürültülü gürültülü çırpınıyordu.

Tally gözlerini kıstı. Hastaneden döndüğünde onu görmeye gittiği gece, Zane'in okuduğu kitaba benziyordu.

Tahtanın bir köşesi daha kurtuldu ve Tally rüzgâr onu alıp götürmeden yakalamak için elini kaldırdı.

Ama uçan-tahta yerinden kıpırdamadı.

Burada yanlış bir şey vardı...

Sonra Tally tahtanın neden kıpırdamadığını gördü. Dördüncü köşe bir kazığa bağlanmış, rüzgâra karşı güvene alınmıştı. Onu oraya her kim koyduysa, taş ağırlıkların düşeceğini biliyordu sanki.

Sonra kitap sayfalarının hisırtısının üzerinden bir şey duydu. Belli ki kitap, diğer aptal, gürültücü sesleri örtsün diye konulmuştu. Suçlulardan biri diğerlerinden daha az düzenli nefesler alıyordu... biri uyanıktı.

Döndü ve Zane'in onu izlediğini gördü.

Tally eldivenini çıkararak ayağa fırladı ve tek bir hamlede iğnesini çıkardı. Ama Zane bir elini kaldırdı. Elinde metal kazıklar ve ateş yakıcılar vardı. Tally bir şekilde beş metreyi aşır iğneyi batırsa bile, onca metal tangır tungur yere düşer, diğerlerini uyandırır.

Ama neden Zane bağlamakla yetinmemiştir? Tally onun alarm vermesini bekleyerek gerildi, ama Zane bunun yerine bir parmağını yavaşça dudaklarına götürdü.

Sinsi ifadesi, *sen söylemezsen ben de söylemem*, diyordu.

Tally karanlıkta diğer Suçlulara bakarak yutkundu. Gözlerini kısarak izleyen yoktu; hepsi derin uykudaydı. Zane onunla yalnız konuşmak istiyordu.

Tally, hızla çarpan bir yürekle başını salladı.

İkisi sessizce kamptan çıktı ve kayalığı dolandı, seslerinin, rüzgârın ve dalgaların düzenli kükremleriyle perdeleneceği bir yere gittiler. Zane hareket etmeye başladığında

titremeleri geri dönmüştü. Otların üzerine, Tally'nin yanına oturduğunda, Tally onun yüzüne bakmadı. İçinde yükselen tiksintiyi şimdiden hissedebiliyordu.

"Diğerlerinin benden haberi var mı?" diye sordu.

"Hayır. Ben de emin değildim. Hayal gördüğümü sandım." Tally'nin omzuna dokundu. "Hayal olmadığına sevindim."

"O aptal numaraya kandığıma *inanamıyorum*."

Zane güldü. "İyiliğinden faydalandığım için üzgünüm."

"*Neyimden?*"

Tally göz ucuyla onun gülümsediğini gördü. "O ilk gün bizi koruyordun, değil mi? Uçan-tahtaları gizliyordun."

"Evet. Bir güvenlik görevlisi sizi görmek üzereydi. Köpükafalar!"

"Ben de öyle düşünmüştüm. İşte bu yüzden, yine yardım edeceğini düşündüm. Özel, kişisel koruyucumuz."

Tally yutkundu. "Evet, harika. Takdir edilmek iyi bir şey."

"Ee, yalnız mısın?"

"Evet, yapayalnızım." Ne de olsa, şu anda doğruydı.

"Burada olmaman gerekiyordu, değil mi?"

"Emirlere itaatsizlik ettiğimi mi kastediyorsun? Korkarım öyle."

Zane başını salladı. "Beni serbest bırakırken sen ve Shay'in bir numara peşinde olduğunuzu biliyordum. Demek istediğim, o iz sürücüyü kullanacağımı gerçekten düşünmüş olamazsın." Uzanıp Tally'nin kolunu tuttu.

Kamuflaj kıyafetinin donuk gri renginin üzerinde parmakları solgun görünüyordu. “Ama sen bizi nasıl takip ediyorsun Tally? İçimde bir şey yok, değil mi?”

“Hayır Zane. Temizsin. Yalnızca yakında kalıyorum ve her dakika sizi izliyorum. Yabanda sekiz şehir çocuğunu görmek pek de zor değil.” Tally kıyıya vuran dalgalara bakarak omuzlarını silkti. “Kokunuzu da alabiliyorum.”

“Ah.” Zane güldü. “Henüz o kadar kötü değildir, umarım.”

Tally başını iki yana salladı. “Ben daha önce de yabanda bulundum Zane. Ben daha kötü kokuyordum. Ama neden sen...” Zane’e döndü, ama bakışlarını indirerek Zane’in ceketinin fermuarına odaklandı. “Bana tuzak kurdun, ama diğer Suçlulara bahsetmedin, değil mi?”

“Herkesin paniğe kapılmasını istemedim.” Zane omuzlarını silkti. “Bizi izleyen koca bir Özel grubu olsaydı, yapabilecekleri hiçbir şey olmazdı. Ve eğer sırf sen varsan, diğerlerinin bilmesini istemiyordum. Anlamazlardı.”

“Neyi anlamazlardı?” dedi Tally, usulca.

“Bu yolculuğun bir tuzak olmadığını,” diye devam etti Zane, “senin yalnız olduğunu. Bizi koruduğunu...”

Tally yutkundu; elbette *tuzaktı*. Ama şimdi ne olmuştu? Bir şaka mı? Anlamsız bir zaman israfı mı? Shay, Dr. Cable ve Özel Durumlar’m geri kalanı şimdiden Duman’da onları bekliyordu muhtemelen.

Zane onun kolunu sıktı. “Seni değiştiriyor, değil mi?”

“Ne?”

“Yaban. Hep böyle söylerdin. Duman’a ilk yolculuğunda, seni sen yapmanın yaban olduğunu?”

Tally dönüp okyanusa baktı, dilinde tuz tadını hissetti. Zane haklıydı, yaban onu yine değiştiriyordu. Yabanda tek başına yolculuk yaptığı her seferde, içine işlenmiş şehir kulları sarsılıyordu. Ama bu sefer Tally’nin farkındalığı onu pek mutlu etmiyordu. “Artık *ne* olduğumdan emin değilim Zane. Bazen başkalarının bana yaptıklarından ibaretmişim gibi geliyor: Büyük bir beyin yıkaması, ameliyat ve tedavi koleksiyonu.” Yaralı ellerine, avucunda kırık kırık titreşen dövmelelere baktı. “Bu, bir de yaptığım hatalar. Hayal kırıklığına uğrattığım insanlar.”

Zane titrek parmak ucunu yara izinin üzerinde gezdirdi; Tally elini kapattı ve bakışlarını kaçırdı. “Eğer bu doğru olsaydı Tally, şu anda burada olmazdın. Emirlerle itaatsizlik etmezdin.”

“Evet, eh, itaatsizlik konusunda bayağı iyiyimdir.”

“Bana bak Tally.”

“Zane, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.” Tally yutkundu. “Anlıyorsundur...”

“Biliyorum. O gece yüzünü gördüm. Bana bakmadığının farkındayım. Dr. Cable’ın böyle bir numara çevirmesi çok mantıklı geliyor. Özeller başka herkesin değersiz olduğunu düşünüyor, değil mi?”

Tally, Zane’in durumunun başka herkesinkinden daha kötü olduğunu açıklamak istemediğinden omuzlarını silkmekle yetindi. Bunun sebebi kısmen, önceden onun

hakkında hissettikleri ve şimdi ile o zaman arasındaki farktı. Kısmen de... diğer şey.

“Dene Tally,” dedi Zane.

Tally, bir anlığına özel olmadığını, gözlerinin Zane’in sakatlığına dair her detayı görecektik kadar kusursuz olmadığını dileyerek bakışlarını kaçırdı. Zihninin gelişigüzel, ortalama ve... sakat... olan her şeye tiksintiyle bakmadığını dileyerek.

“Yapamam Zane.”

“Evet, yapabilirsin.”

“Ne? Demek şimdi de Özeller hakkında mı uzman oldun?”

“Hayır. Ama David’i hatırlıyor musun?”

“David mi? Ona ne olmuş?”

“Sana güzel olduğunu söylemez miydi?”

Tally’nin içinden bir ürperti geçti. “Evet, çirkin günlerimde. Ama sen nasıl?..” Sonra Tally son kaçışlarını, Zane’in Paslı Yıkıntıları’na ondan bir hafta önce vardığını hatırladı. Tally gelene kadar o ve David birbirlerini tanımak için bol bol zaman bulmuştu. “Bunu sana o mı söyledi?”

Zane omuzlarını silkti. “Benim ne kadar güzel olduğumu görmüştü. Ve sanırım senin onu hâlâ eskiden, Eski Duman’da gördüğün gibi göreceğini umuyordu.”

Tally ürperdi, içinden eski anılar bir dalga gibi geçti: iki ameliyat önce, o gece, David’in onun çirkin yüzüne –ince dudaklarına, kabarık saçlarına ve ezik burnuna– bakması ve güzel olduğunu söylemesi. Tally ona bunun doğru

olamayacağını, biyolojinin bunun doğru olmasına izin vermediğini açıklamaya çalışmıştı...

Ama yine de, Tally'nin çirkin olmasına aldırmadan, David ona güzel demişti.

İşte o anda Tally'nin tüm dünyası dağılmaya başlamıştı. İşte o zaman, ilk defa taraf değiştirmişti.

Zavallı, gelişigüzel yüzlü David için beklenmedik bir merhamet hissetti. Duman'da yetiştiğinden hiç ameliyat olmamıştı, o zamanlar şehir güzellerini görmemişti bile. Elbette çirkin Tally Youngblood ona iyi görünürdü.

Ama Tally güzelleştikten sonra, sırf Zane'le birlikte kalabilmek için Dr. Cable'a teslim olmuş, David'i kendinden uzaklaştırmıştı.

"Seni seçmemin sebebi bu değildi Zane. Yüzün için değil. Seninle birlikte yaptıklarımız, kendi kendimizi özgürleştirmemiz yüzünden. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette. Ee, şimdi sorunun ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dinle Tally. David senin ne kadar güzel olduğunu gördüğünde, beş milyon senelik evrim süreciyle konuşuyordu. Kusurlu derinin, asimetrik yüzünün, genlerimizin tercih etmediği her şeyin ardını görüyordu." Zane elini uzattı. "Ve şimdi sen, sırf *biraz titriyorum* diye, bana bakamıyorsun bile, öyle mi?"

Tally onun mide bulandırıcı, titrek parmaklarına baktı. "Köpükkafa olmaktan da beter Zane. Köpükkafalar yalnızca budaladır, ama Özeller... bazı konularda sabit fikirlidir.

Ama en azından ben durumu düzeltmeye çalışıyorum. Sence neden buradayım ve seni takip ediyorum?”

“Beni şehre götürmek istiyorsun, değil mi?”

Tally inledi. “Başka seçenek var mı ki? Maddy’nin yarım–akıllı tedavilerinden birini kullanmak mı?”

“Seçenek senin içinde Tally. Bunun *benim* beyin hasarıyla ilgisi yok, *seninkiyle* ilgisi var.” Zane ona yanaştı ve Tally gözlerini yumdu. “Daha önceden kendini bir kez kurtardın. Güzel lezyonlarını yendin. Başlangıçta, tek gereken bir öpücüktü.”

Tally beden ısısının yükseldiğini hissetti, Zane’den gelen kamp ateşi kokusunu aldı. Gözlerini yumarak başını aksi yöne çevirdi. “Özel olmak farklı. Yalnızca beynimin küçük bir parçası değil, tüm bedenim, dünyaya bakışım...”

“Doğru. O kadar özelsin ki kimse sana dokunamaz.”

“Zane...”

“O kadar özelsin ki herhangi bir şey hissedebilmek için kendi kendini kesmen gerekiyor.”

Tally başını iki yana salladı. “Artık bunu yapmıyorum.”

“O zaman *değişebilirsin!*”

“Ama bu şey anlamına gelmiyor...” Tally gözlerini açtı.

Zane’in yüzü onunkinden birkaç santimetre uzaktaydı. Bakışları yoğundu. Ama bir şekilde, yaban onu da değiştirmişti. Gözleri artık Tally’ye ıslak ve sıradan gelmiyordu. Bakışları neredeyse buz–gibiydi.

Neredeyse Özel gibi.

Tally yaklaştı... ve kayalığın serin gölgesinde sıcak gelen dudakları birleştirdi. Dalgaların kükremesi Tally'nin kulaklarını doldurdu, sinirli yürek atışlarını boğdu.

Tally biraz daha yanaştı, ellerini Zane'in giysilerinin içine soktu. Kamuflej kıyafetinin içinde olmak istemiyordu, artık yalnız değildi, artık görünmez değildi. Kollarını ona doladı ve sıkı sıkı sarıldı, ölümcül elleri sıkarken Zane'in nefesinin kesildiğini işitti. Duyuları onun hakkındaki her şeyi anlatıyordu ona. Boğazında hafif hafif atan nabızı, ağzının tadı, tuzlu serpentinin bastırıldığı yıkanmamış kokusu.

Ama sonra Zane'in parmakları Tally'nin yanağına süründü ve Tally onların titrediğini hissetti.

Hayır, dedi içten içe.

Titremeler çok hafifti, yok gibi bir şey, bir kilometre uzakta yağın yağmurun yankılarından farksızdı. Ama her yerdeydiler, Zane'in yüzündeki deride, Tally'yi saran kollarındaki kaslarda, dudaklarına bastırıldığı dudaklarında; tüm bedeni üşümüş bir bebeğinki gibi titriyordu. Tally aniden onun içini gördü: hasar görmüş sinir sistemi, bedeni ile beyni arasındaki çürümüş bağlantılar...

Zihnindeki imgeyi silmeye çalıştı, ama imge daha da berraklaştı. Tally, zayıflığı fark etmek, sıradan insanların kırılganlıklarından ve kusurlarından faydalanmak üzere tasarlanmıştı. Onları görmezden gelmek üzere değil.

Tally biraz gerilemeye çalıştı, ama Zane onu orada tutabileceğini düşünürmüş gibi, kollarını daha sıkı kavradı. Tally dudaklarını çekti ve gözlerini açtı, onu tutan solgun

parmaklara dik dik baktı. İçinde aniden, durdurulması imkânsız bir öfke dalgası kabarmıştı.

“Tally dur,” dedi Zane. “Biz...”

Tally’nin kolunu bırakmamıştı. Tally’nin içi öfke ve tiksintiyle doldu, ve kamuflaj kıyafetinde ustura kadar keskin pulların dalgalanmasını sağladı. Zane bağırarak geriledi. Parmakları ve avuçları kanıyordu.

Tally yuvarlanarak uzaklaştı ve koşmaya başladı. Zane’i öpmüştü, onun dokunmasına izin vermişti; özel olmayan, ortalamayı bile zor yakalayan birine. Sakat birine...

Onu öpmenin anısı bedeninden kurtulmaya çalışıyormuş gibi, boğazında safra yükseldiğini hissetti. Tökezledi ve tek dizinin üzerine çöktü. Midesi kasılıyor, dünyası fırl fırl dönüyordu.

“Tally!” Zane peşinden geliyordu.

“Yapma!” Tally başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi tek elini kaldırdı. Soğuk, saf deniz havasını içine çekerken mide bulantısı dinmeye başlamıştı. Ama Zane biraz daha yaklaşırsa geçmeyebilirdi.

“Sen iyi misin?”

“İyiymişim gibi mi görünüyor?” Tally’nin içinden bir utanç dalgası geçti. Ne yapmıştı öyle? “Yapamam Zane.”

Zorla ayağa kalktı ve okyanusa, Zane’den uzağa koştu. Kayalık, bir uçurum ile sona eriyordu, ama Tally yavaşlamadı...

Sıçradı, aşağıdaki kayaları zar zor sıyırdı ve tokat gibi dalgalara çarptı, suyun buz gibi kollarına atladı. Çalkalanan

okyanus çevresinde dönüyor, Tally'yi kıyıya çarpacakmış gibi oluyordu, ama Tally birkaç güçlü kulaçla daha derine daldı, ta ki elleri karanlık, kumluk dibe değene kadar. Çalkantılı su gerilemeye başladı, Tally'nin çevresinde, kıyıdan açığa akan bir akıntıya dönüştü. Tally'yi açığa sürükledi, kulaklarında gürledi, düşüncelerini sildi.

Tally nefesini tutarak okyanusun onu ele geçirmesine izin verdi.

Bir dakika sonra nefes nefese yüzeye çıktı. Atladığı yerden yarım kilometre uzaktaydı, kıyıdan epeyce açıkta akıntı onu güneye taşıyordu.

Zane uçurumun kıyısında durmuş, onu arıyordu. Kana-yan ellerini ceketıyla sarmıştı. Tally yaptığı şeyden sonra onunla yüz yüze gelemezdi, Zane'in onu görmesini bile istemiyordu. Yok olmak istiyordu.

Başlığını indirdi ve kıyafetinin, suyun dalgalı gümüş rengini taklit edip onu uzaklara çekmesine izin verdi.

Sonunda, Zane kampa döndüğünde, Tally kıyıya yüzdü.

KEMİKLER

Bu olaydan sonra, yolculuk bitmek tükenmek bilmedi.

Tally bazı günler, konum-bulucunun onları sonsuza dek yabanda dolaştırmayı amaçlayan bir Dumanlı numarasından ibaret olduğunu düşünüyordu. Sakat Zane uzun gece yolculuklarını bitirmek için çabalıyordu; psikopat Tally kamuflaj kıyafeti içinde yapayalnızdı, uzak ve görünmezdi. İkisi de ayrı ayrı cehennemler yaşıyordu.

Zane'in şimdi onun hakkında neler hissettiğini merak ediyordu. Olanlardan sonra, Tally'nin gerçekte ne kadar zayıf olduğunu fark etmiş olmalıydı. Dr. Cable'ın korkunç savaş makinesi bir öpücükle dağılmıştı, titrek bir el gibi basit bir şeyden tiksinimişti.

Öpücüğün anısı Tally'nin kendi kendini kesmek, kendi etini yırtıp başka bir şeye dönüşmek istemesine sebep oluyordu. Daha az özel, daha insansı bir şeye... Ama Zane'e bıraktığını söyledikten sonra kendini kesme işine geri dönmek istemiyordu. Ona verdiği bir sözü bozmak gibi olurdu.

Zane'in diğer Suçlulara kendisinden bahsedip bahsetmediğini merak ediyordu. Şimdiden Tally'e pusu kurup,

onu Dumanlılara teslim etmenin bir yolunu planlamaya başlamışlar mıydı? Yoksa kaçmaya çalışıp onu sonsuza dek geride, yabanda yapayalnız mı bırakacaklardı?

Diğerleri uyurken yine gizlice kampa girmeyi, Zane'e ne kadar kötü hissettiğini söylemeyi hayal etti. Ama onunla karşı karşıya gelmeyi göze alamazdı. Bu sefer fazla ileri gidebilir, ellerini kesmekle yetinmeyip onun yüzüne kusa-bilirdi.

Shay, Tally'den umudu kesmişti zaten. Ya Zane de Tally Youngblood'm canına tak ettiğine karar verirse?

İkinci haftanın sonuna doğru Suçlular, deniz kıyısındaki bir uçurumun kenarında durdular.

Tally yıldızlara baktı. Daha şafağa çok vardı ve demiryolu önlerinde kesintisiz uzanıyordu. Kaçakların hepsi tahtalarından aşağı atladı ve Zane'in çevresine toplanıp, elindeki bir şeye baktılar.

Konum-bulucu.

Tally, uçurumun hemen aşağısında süzülerek izledi ve bekledi. Kaldırıcı pervaneler kırılan dalgaların üzerinde havada tutuyordu onu. Uzun dakikaların ardından, kamp ateşinin dumanını gördü: Suçluların bu gece daha fazla ilerlemeyeceği açıldı. Yakınlarına süzüldü ve kendini uçurumun tepesine çekti.

Yüksek otların içinde çevrelerinden dolaşarak kampa yaklaştı. Suçlular yemeklerini ısıtırken kızılötesi alevler parladı.

Tally sonunda, rüzgârın sesleri ve şehir kokularını ona kadar sürüklediği bir noktaya ulaştı.

“Kimse gelmezse ne yapacağız?” diyordu kızlardan biri.

Zane’in sesi yanıt verdi. “Gelecekler.”

“Ne kadar sürer?”

“Bilmiyorum. Ama yapabileceğimiz başka hiçbir şey yok.”

Kız ne kadar suları kaldığından, son iki gecedir ırmak görmediklerinden bahsetmeye başladı.

Tally rahatlayarak otların arasına çöktü. Konum–bulucu onlara burada durmalarını söylemişti. Buranın Yeni Duman olmadığı açıktı, ama belki bu korkunç yolculuk sonunda bitiyor olabilirdi.

Çevresine bakındı, havayı kokladı ve burada neyin özel olduğunu merak etti. Kendi kendini ısıtan yemeklerin kokusunun arasında, tüylerini diken diken eden bir koku duydu: çürük kokusu.

Yüksek otların arasında sürünerek gözleriyle yeri taradı. Pis koku gittikçe güçlendi ve sonunda o kadar güçlü hale geldi ki Tally öğürecekti neredeyse. Kamptan yüz metre uzakta kokunun kaynağını buldu: Bir ölü balık yığını; kafalar, kuyruklar, ayıklanmış kılçıklar ve üzerinde gezinen sinekler ve kurtçuklar...

Tally, kendi kendine buz–gibi kalmasını söyleyerek yutkundü ve yığının çevresindeki alanı araştırdı. Küçük bir açıklıkta eski bir kamp ateşinin kalıntılarını buldu.

Kömürleşmiş odun soğuktu, kül tamamen dağılıp gitmişti, ama biri burada kamp yapmıştı. Aslında, pek çok kişi...

Cansız ateş derin bir çukurda, deniz rüzgârına karşı korunaklı bir yerde yakılmıştı ve ısıyı verimli bir şekilde yayacak şekilde düzenlenmişti. Tüm şehir güzelleri gibi, Suçlular, ateşlerini, her zaman ısıdan çok ışık yayacak şekilde düzenler, dikkatsizce odun harcardı. Ama bu ateş deneyimli ellerce yakılmıştı.

Tally küllerin arasında beyaz bir şey gördü ve nazikçe uzanıp aldı...

Bu, el kadar bir kemikti. Hangi türe ait olduğu anlaşılmıyordu; ama insan dişleri, iligine dek kemirirken üzerinde küçük oyuklar bırakmıştı.

Tally, yabanda yalnızca iki hafta geçirdikten sonra şehirli çocukların et yediğini hayal edemiyordu. Dumanlılar bile yemek için nadiren *avlanırdı*; onlar tavşan ve tavuk yetiştirirdi. Bu kemik, hangi hayvandan gelmişse, o kadar büyük bir şey değildi. Ve dişler düzensiz izler bırakmıştı; kampı kuranlar kimlerse, diş hekimliğinden pek anlamıyorlardı. Muhtemelen bu ateşi Andrew'un halkından birileri yakmıştı.

Tally'nin içinden bir ürperti geçti. Karşılaştığı köylüler, yabancıları düşman sayıyordu ve avlanıp öldürülen hayvanlardan farksız görüyordu. Ve güzeller artık onlar için 'tanrı' değildi. Tally, hayatları boyunca bir deneyin içinde yaşadıklarını, güzel tanrılarının yalnızca insan olduğunu anladıklarında köylülerin neler hissettiğini merak etti.

Dumanlıların işbirliği yaptığı köylülerin şehir güzellerinden intikam almayı düşünüp düşünmediğini de...

Tally başını iki yana salladı. Dumanlılar Andrew'a, kaçakları buraya yönlendirme işini verecek kadar güveniyordu. Kuşkusuz kullandıkları diğerleri de katil manyaklar olamazdı.

Ama ya diğer köylüler de 'küçük adamlar'dan kaçmayı öğrenmişse?

Şafak yaklaşırken, Tally uyuklamaya zahmet etmeyerek uyanık kaldı. Her zamanki gibi, gökyüzünde uçan-araç işareti arıyordu, ama aynı zamanda, kızılötesi görüşünü kullanarak uçuruma karadan yaklaşabilecek birilerine karşı da gözünü açık tutuyordu. Bozuk balık yığınının gördüğünde başlayan mide gurultuları tam olarak geçmemişti.

Gün doğumundan üç saat sonra geldiler.

YENİ GELENLER

Kızılötesi on dört şekil belirdi ve ağır ağır kara tarafındaki hafif eğimli tepelere tırmandılar. Uzun otlar, onları gözlerden neredeyse tamamen gizliyordu.

Tally kamuflaj kıyafetini çalıştırdı ve pullarının otları taklit ederek, sınırlı bir kedinin tüyleri gibi dalgalandığını hissetti. Açık seçik görebildiği tek şekil, grubun önündeki kadındı. Kadın kesinlikle bir köylüydü, derilere bürünmüştü ve mızrak taşıyordu.

Tally, köylülerle ilk karşılaşmasını hatırlayarak otların arasına eğildi. Gecenin ortasında onun üzerine atlamışlardı, sırf yabancı olduğu için onu öldürmeye hazırdılar. Suçlular şu anda derin uykuda olmalıydı.

Şiddet, olacaksa aniden olur, Tally'nin birilerini kurtarmasına zaman tanımazdı. Belki de Zane'i uyandırıp yaklaşanlar olduğunu haber vermeliydi...

Ama Zane'in ona nasıl bakacağını, kendi hissettiği tiksintinin onun gözlerine nasıl yansıyacağını düşününce Tally'nin başı döndü.

Derin derin nefes alarak, kendi kendine buz-gibi kalmasını söyledi. Yolculuk yaparak geçirdiği uzun geceler-görünmez halde ve yapayalnız, muhtemelen artık onu yakınında istemeyen birini korumaya çalışarak geçen geceler- onu paranoyaklaştırmaya başlamıştı. İyice anlamadan, yaklaşan grubun tehdit oluşturduğunu varsayamazdı.

Emekleyerek uzun otların arasında hızla ilerledi ve çürümüş balıkların epey uzağından geçti. Biraz daha yaklaştığında, açık alanda çınlayan berrak bir ses duydu. Köylülerin dilinin gelişigüzel heceleriyle, yabancı bir ezgi söyleniyordu. Şarkı, savaşı bir tını taşımıyordu; mutlu bir şarkıydı, tuttuğunuz takım futbol maçını kazandığında söyleyeceğiniz türden bir şarkı...

Elbette, bu insanlar için gelişigüzel şiddet, futbol maçından farksızdı.

Biraz daha yaklaştıklarında Tally başını kaldırdı...

Ve rahat bir nefes aldı. Yaklaşan grupta yalnızca iki kişi postlara bürünmüştü. Kalanlar şehir güzelleriydi. Perişan ve bitkin, ama kesinlikle vahşi değil. Gruptaki herkes omuzlarında su torbaları dengeliyordu. Köpükkafalar ağırlığın altında iki büklüm olmuşlardı, köylülerse bana mısın demeden taşıyordu. Tally geldikleri yönde, uzaklara baktı ve okyanusun karaya doğru sokulduğu yerde suyun ışıltısını gördü. Yalnızca su getirmeye gitmişlerdi.

Tally, Andrew'un kendisini nasıl fark ettiğini hatırlayarak, grubun epey uzağına kaldı. Ama giysilerini seçebilecek kadar yakındaydı. Şehir güzelleri tamamen yanlış

görünüyordu, tamamen demode ya da belki birkaç sene geride kalmış. Ama bu çocuklar burada *o kadar* da uzun kalmamıştı.

Sonra Tally bir oğlanın kampta ne kadar kaldığını sorduğunu duydu ve aksanının tuhaflığı içini ürpertti. Bunlar bir başka şehirdendi, aksanlarının farklılaşmasına yetecek kadar uzak bir yerden. Elbette, Tally ekvator yolunu yarılamıştı. Dumanlılar isyanlarını her yere yayıyordu.

Ama burada ne işleri var, diye merak etti. Bu küçük uçurum parçası Yeni Duman değildi kuşkusuz. Tally grubun peşinden sürünerek, uyuyan Suçlulara yaklaşımlarını dikkatle izledi.

Aniden kemiklerinde bir şey hissederek durdu; sanki dünya altında gürlüyordu.

Uzaktan tuhaf bir ses geldi, alçak ve düzenli bir ses, tıpkı masada tıkırdatılan dev parmaklar gibi. Ses birkaç dakika yükselip alçaldı, sonra tekdüzeleşti.

Şimdi onu diğerleri de duyuyordu. Küçük gruba yaklaşan köylüler bağırarak güney yönünü işaret ettiler ve şehir güzelleri beklenti içinde başlarını kaldırdılar. Tally şimdiden görebiliyordu, tepelerin üzerinde onlara doğru geliyorlardı ve motorları kızılötesi görüş alanında sıcak sıcak parlıyordu.

Hafifçe yükselerek çömeldi ve tahtasına doğru koşmaya başladı. Takırtı çevresinde yükseliyordu. Tally yabana yaptığı ilk yolculuğu hatırlıyordu. Paslı zamanından kalma

tuhaf bir araçla Duman'a götürülmüştü. Korucular, bir başka şehirden gelen çevreciler, beyaz otlarla savaşmak için buna benzer makineler kullanıyordu.

Adları neydi?

Tally ismi ancak uçan-tahtasma ulaştığında hatırladı.

“Helikopter” uçuşunun biraz gerisine kondu.

Tally'nin Duman yolculuğunda bindiği helikopterin iki katı büyüklüğündeydi ve korkunç bir gazapla indi, yarattığı rüzgâr geniş bir alandaki otları dümdüz etti. Helikopter, dev kaldırıcı pervanelere benzeyen, havayı amansızca döven iki uzun döner kanat sayesinde havada kalıyordu. Çıkardığı gürültü saklandığı yerden bile Tally'nin seramik kemiklerini sarsıyor, altındaki uçan-tahta fırtınaya tutulmuş, sinirli bir at gibi sallanıyordu.

Suçlular uyanmıştı elbette, düzenli gümbürtü tarafından sarsılarak uyandırılmışlardı. Helikopteri her kim kullanıyorsa, onları yüksekte görmüş ve inmeden önce tah-talarını katlamalarını beklemişti. Makine indiğinde, diğer grup uçuşuma varmıştı bile. İki kaçak grubu birbirlerini dikkatle süzerken, helikopter mürettebatı ezilmiş otların üzerine atladı.

Tally korucuların, kendine has yaklaşımları olan, Duman'm var olup olmamasına aldırmayan bir şehirden geldiğini hatırlıyordu. Onların asıl endişesi doğayı Paslıların geride bıraktığı mühendislik eseri istilalardan, özellikle de

beyaz çiçeklerden korumaktı. Korucular zaman zaman Eski Duman'a küçük iyilikler yapıyor, kaçakları uçan makinelerine bindiriyordu.

Tally tanıştığı koruculardan hoşlanmıştı. Güzeldiler, ama itfaiyeciler ve Özeller gibi, köpükkafa lezyonlarma sahip değildiler. İşleri kendi adlarına düşünebilmelerini gerektiriyordu ve Dumanlıların sakın becerisine sahiptiler, çirkin yüzleri olmadan.

Helikopter yerde beklerken pervaneleri dönmeye devam ediyor, Tally'nin tahtasının altındaki havayı çalkalıyor, herhangi bir şey duymasını imkânsızlaştırıyordu. Ama uçuşum kıyısının hemen altında süzülürken, Zane'in kendini ve diğer Suçluları tanıttığını anlayabiliyordu. Korucuların umurunda değil gibiydi, biri onları dinlerken diğerleri eski, huysuz makinelerini kontrol ediyordu. Ama iki köylü yeni gelenleri kuşkuyla süzüyordu, en azından Zane konum-bulucuyu gösterene kadar.

Onu görünce, içlerinden biri bir tarama çubuğu çıkarırdı ve Zane'in üzerinde gezdirmeye başladı. Tally, kontrolü yapan kadının özellikle Zane'in dişlerini kontrol ettiğini fark etti. Diğer köylü bir başka Suçluyu taramakla meşguldü, ikisi sekiz yeni geleni de dikkatle inceledi.

Sonra toplam yirmi kaçağı helikoptere götürdüler. Makine güvenlik görevlilerinin uçan-araçlarından çok daha büyüktü, ama o kadar kaba, yüksek ve eski modaydı ki... Tally hepsini birden nasıl taşıyacağını merak etti.

Korucular endişeli görünmüyordu. Onlar şehirli çocukların uçan-tahtalarını makinenin altındaki bagaj bölmesine yerleştirmekle, manyetik güçlerini kullanarak onları birbirine yapıştırmakla meşguldü.

Kaçaklar içeride böyle sıkışık yolculuk edeceğine göre, kısa bir yolculuk olmalıydı...

Sorun şuydu ki Tally onları nasıl izleyebileceğinden emin değildi. Onun bindiği helikopter, uçan-tahtasmdan çok daha hızlıydı ve çok daha yüksekte gidebiliyordu. Ve onları gözden kaybederse, Suçluları takip ederek Yeni Duman'ı bulmasının yolu yoktu.

Eski moda yöntemle takip etmenin de kendine has dezavantajları vardı.

Shay bu noktaya kadar geldiğinde, onun ne yaptığını merak etti. Tally ten-anteninin menzilini arttırdı, ama bir başka Özel'den işaret alamadı; ona bırakılmış bir mesajla zonklayan işaret cihazları yoktu.

Ama Andrew'un konum-bulucusu Shay'i de buraya kadar getirmiş olmalıydı. Çirkin kılığına girip, köylüleri kandırmaya mı çalışmıştı acaba? Yoksa bir şekilde helikopteri izlemeyi başarmış mıydı?

Tally yine helikopterin altındaki yük bölmesine baktı. Birbirine yapıştırılmış yirmi uçan-tahtanın arasında, ancak bir insana yetecek kadar boşluk vardı.

Belki Shay gizlice helikoptere binmişti...

Tally kavrayışlı eldivenlerini takarak hazırlandı. Helikopter kalkana kadar bekler, sonra tepelerin üzerinde kısa

bir mesafede izler, dönen pervanelerin yarattığı fırtınada çabucak tırmanırdı.

Yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti. İki hafta boyunca gizli gizli Suçluları izledikten sonra, gerçek bir zorlukla, yine bir Özel'miş gibi hissetmesini sağlayacak bir zorlukla mücadele etmek güzel olacaktı.

Daha da güzeli, Yeni Duman yakında olmalıydı. Yolun sonuna gelmek üzereydi.

KOVALAMACA

Güzeller kısa sürede helikoptere doluştu ve iki köylü geriledi, gülümseyerek el salladı.

Tally helikopterin kalkmasını beklemedi. Kıyı boyunca güneye, geldiğı yöne doğru yola çıktı ve görülmemek için uçurum kıyısının aşağısında kaldı. Işın sırrı, makine köylülerden yeterince uzaklaşana kadar beklemek, sonra açık gökyüzüne tırmanmaktır. Haftalar boyunca saklandıktan sonra, hedefine bu kadar yaklaşmışken görölmek istemiyordu.

Helikopterin dönen pervaneleri ton değıştirdi, uğultu yavaş yavaş yükseldi ve hava, dönen bir gümbürtüye dönüştü. Tally arkasına bakma dürtüsünü bastırdı, gözlerini dolambaçlı, dik uçurum yamacından ayırmadı. Alçaktan uçarak, görülmeden, uçurum duvarından bir kol boyu uzakta, kayaları izleyerek zikzaklar çizdi.

Tally'nin kulakları ona, arkasında helikopterin havalandığını söyledi. Paslı aracının ne kadar hızlı gidebildiğini merak ederek, tahtasını daha da hızlandırdı.

Tally bir Özel Durum uçan-tahtasının hız sınırını asla zorlamamıştı. Gelişigüzel insanlar için tasarlanmış tahtaların aksine, Kesicilerin aptalca şeyler yapmasını önleyecek

güvenlik önlemleri yoktu. İzin verseniz, pervaneler aşırı ısınana, hatta daha kötüsü olana kadar dönerdi. Tally, Kesici eğitiminden, pervaneler bozulduğunda nahoş sonuçları olabileceğini biliyordu; onları, parçalanıp kor-beyaz bir metal yağmuruna dönüşene kadar zorlayabiliyordunuz...

Tally kızılötesi görüşü açtı ve sol ayağının önündeki pervaneye baktı; şimdiden kamp ateşindeki közlerin kızılığını kazanmıştı.

Helikopter yetişiyordu, gümbürtüsü arkadan ve yukarıdan yaklaşıyor, havayı dövüyordu. Tally uçurum seviyesinden biraz daha alçaldı. Kıyıya vuran dalgalar altından bir bulanıklık halinde akıp geçiyordu ve her kaya çıkıntısı kafasını uçurmakla tehdit ediyordu.

Helikopter tam tepesine geldiğinde, yüz metre yükseklikteydi ve hâlâ tırmanıyordu. Hamlesini şimdi yapmalıydı.

Tally geriye döndü ve uçurum kıyısından yukarı fırladı, toprağı süpürerek helikopterin tam altına, pencerelerinden görülmeyeceğı bir noktaya geldi. Arkada bıraktıkları, iki köylü minik noktalara dönüşmüştü. Tally'nin kamuflaj kıyafeti gök mavisi olmuştu, bu yüzden hâlâ izliyor olsalar bile, yalnızca uçan-tahtasının ince silüetini görebilirlerdi.

Tally gürleyen makineye doğru tırmanırken tahtası titre-meye, helikopterin altındaki fırtına görünmez yumruklarla Tally'yi dövmeye başladı. Çevresindeki hava, tıpkı bas tını-sı fazla açılmış bir ses sistemi gibi zonkluyordu.

Aniden tahta altından düşüverdi ve Tally bir an kendini düşerken buldu. Sonra kavrayışlı yüzey yine ayağının

altına yükseldi. Tally aşağı bakıp pervanelerden birinin bozulup bozulmadığını kontrol etti; ikisi de hâlâ dönüyordu. Sonra tahta yine düştü ve Tally fırtınadaki düzensiz alçak basınç alanına denk geldiğini, tahtanın itecek yeterince hava bulamadığını fark etti.

Pervanelerin kor-beyaz parıltısını ve çevresindeki fırtınanın çalkantılarını görmezden gelerek dizlerini büktü ve daha hızlı tırmandı. İhtiyatlı davranacak zamanı yoktu. Helikopter hâlâ tırmıyor, hâlâ hızlanıyordu ve yakında ulaşamayacağı bir yerde olacaktı.

Aniden rüzgâr ve ses azaldı. Tally, bir hortumun gözü gibi, sakin bölgeye varmıştı. Yukarı baktı. Makinenin karnının hemen altındaydı ve dönen pervanelerin yarattığı çalkantıya karşı korunaklı bir yerdeydi. Helikoptere tırmanma fırsatı şimdi eline geçmişti.

Daha da yükseldi ve kavrayışlı eldivenleri ile uzandı. Aracın metalini sezen düşüş bilezikleri yukarıya doğru çekti. Bir metre daha yükselirse, orada olacaktı...

Durup dururken dünya Tally'nin çevresinde eğildi. Helikopterin karnı bir yana yattı, sonra uzaklaştı. Makine karama doğru sert bir dönüş yapıyor, Tally'yi devasa cüssesinin korumasından yoksun bırakıyordu. Tally bir köşeyi dönmüş, kendini fırtınanın ortasında bulmuştu sanki.

Rüzgâr bir dalga gibi çarptı Tally'ye, bacaklarını savurdu ve tahtayı sarsarak uzaklaştırdı. Tally'nin kulakları helikopter rüzgârının içindeki çalkantılarda çınladı ve korkunç bir an boyunca dev pervanelerin büyük, bulanık bir

güç duvarı gibi yaklaştığını gördü, kulak paralayan güm-bürtüleri bedeninde zonkladı.

Ama pervanelerin gazabı, onu şerit şerit doğramak yerine, uzağa fırlatıp attı; Tally havada döndü, çevresinde ufuk fırl fırl döndü. Bir an, özel denge duyuları bile çalışmaz oldu. Sanki dünya döne döne kaosa düşüyordu.

Birkaç saniyelik serbest düşüşten sonra bileklerinde bir çekiş hissetti ve uçan-tahtasını çağıran jesti yaptı. Tahta dengesini kurmuş, hızla ona doğru geliyordu. Pervaneleri o kadar ısınmıştı ki, güneşten de beyaz olmuşlardı.

Tahtaya uzandı; aşırı ısınmış binme yüzeyi, eldivenlere rağmen ellerini yaktı, erime noktasındaki kavrayışlı plastiğin kokusu burun deliklerini doldurdu. Sıcak o kadar yoğundu ki, Tally'nin kamuflaj kıyafeti zırhlı moda döndü ve Tally'yi korumaya çalıştı.

Tally döne döne tahtaya tutundu ve bir süre sonra onun kanada benzeyen şekli sayesinde durdu. Kendini tahtanın üzerine çekti, tahta sürme pozisyonu aldı.

Kamuflaj kıyafetini yine gök mavisine döndürdü ve ileriye baktı, helikopter uzakta küçülüyordu.

Tally, artık pes etmesi, kampa dönmesi ve bir sonraki kaçak grubunu beklemesi gerektiğini düşündü. Helikopterler bu yolculuğu düzenli olarak yapıyordu kuşkusuz.

Ama Zane o helikopterin içindeydi ve Tally onu terk edemezdi. Shay ve Özel Durumlar'ın geri kalanı çoktan yola çıkmış olabilirdi.

Tally aşırı ısınmış tahtayı daha hızlı gitmeye zorladı. Helikopter dönerken alçalmış, yavaşlamıştı. Tally kısa süre sonra ona yaklaşmaya başladı.

Uçan-tahtasının yüzeyindeki sıcaklık, tabanlarını yakmaya başlamıştı ve Tally altındaki titreşimlerin değiştiğini hissediyordu. Metal pervaneler kor-beyaz ısıyla genişliyor, tahtanın sesini ve verdiği hissi değiştiriyordu. Tally onu daha da zorladı, öyle ki helikopterin çevresinde dönen fırtına onu yine dövmeye, hava yine gürlemeye başladı.

Ama Tally bu sefer neyi beklemesi gerektiğini biliyordu; ilk denemesinde görünmez fırtınanın şeklini öğrenmişti. İçgüdüleri onu çalkantıların içinden geçirdi ve makinenin altındaki küçük korunaklı kabarcığa geldi.

Uçan-tahtası şimdi öfkeyle uğulduyordu, ama Tally kollarını uzatarak onu helikopterin altına yanaştırdı...

Biraz daha yakına, biraz daha...

Tally kırılma anını tabanlarında hissetti, tahtanın düzensiz titreşimleri bir anda vahşi bir ürpertiye dönüştü. Pervaneler dağılırken kulaklarına metalik bir çığlık geldi ve Tally artık yukarısı dışında herhangi bir yöne gitmek için çok geç olduğunu fark etti. Dizlerini büktü ve sıçradı...

Sıçrayışının zirvesinde, Tally tutunacak bir şeyler aradı, parmakları helikoptere tutturulmuş uçan-tahtalara süründü. Ama üst üste istiflenmiş tahtalarda tutunacak yer yoktu ve helikopterin kızıkları iki yanda, ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Tally düşmeye başladı...

Düşüş bileziğinin kontrolleriyle oynayarak, pillerini tüketecek kadar açtı ve tepesindeki tonlarca metali kendine çekti. Aniden, ezici bir güç bileklerini kavradı; yirmi tahtanın birleşik manyetik gücü çalışmış, onu yakalamıştı. Bilezikler Tally'yi yukarı çekti ve en yakındaki tahtaya mıhladı. Ani çekiş, neredeyse kollarını koparacaktı.

Aşağıda, uçan-tahtasının çılgılığı sarsıcı bir öksürüğe dönüştü, sonra düşüp gitti. Tally'nin kulakları, düşerken parçalanmış metal tahtanın gıcırtilarını yakaladı, ta ki helikopterin hareketli fırtınası gürültüyü bastırana dek.

Kendini helikopterin altına yapışmış, gümbürtüsünü yıkıcı dalgalar halinde içinde hissederken buldu.

Bir an, pilotların ve yolcuların tahtasının parçalanmasını duyup duymadığını merak etti, ama sonra geçen seneki kendi helikopter yolculuğunu hatırladı. O ve korucular seslerini duyurmak için, pervanelerin kükremesinin üzerinden bağırarak zorunda kalıyorlardı.

Birkaç dakika bileklerinden asılı kaldıktan sonra bileziklerden birinin manyetik gücünü kapattı ve iki ayağını sallayıp, iniş kızaklarından birine doladı. Diğer bileziği de kapattı ve birkaç endişe verici dakika boyunca şiddetli esintide tepetaklak asılı kaldıktan sonra, kaçakların tahtalarının arasındaki küçük bir aralığa sıkıştı. Oradan yolculuğun nasıl ilerlediğini izledi.

Helikopter kara yönünde ilerlemeye devam etti. Deniz geride kalırken, dünya da yeşillendi ve ormanla kaplandı.

Helikopter daha da yükseldi, daha da hızlandı, öyle ki altlarından geçen ağaçlar artık yeşil bir bulanıklıktan ibaretti. Burada beyaz çiçekler yalnızca birkaç noktada vardı.

Tally dikkatle tutunarak eldivenlerini çıkardı ve ellerini kontrol etti. Avuçları yanmıştı, birkaç parça erimiş plastik yapışmıştı, ama çakan-dövmeler hâlâ çalışıyordu, kesik izinin bozdukları bile titreşiyordu. Tally'nin tıbbi spreyi uçan-tahtasıyla ve diğer tüm eşyaları ile birlikte uçup gitmişti. Yalnızca düşüş bilezikleri, tören bıçağı ve kamuflaj kıyafeti kalmıştı.

Ama başarmıştı. Tally sonunda rahat bir nefes aldı. Aşağıdaki manzaranın akıp geçmesini izlerken, gerçekten buz-gibi bir numarayı başarmış olmanın verdiği keyif doldurdu içini.

Parmaklarını helikopterin eski metal karnına dokundurdu. Zane yalnızca birkaç metre uzaktaydı. O da büyük iş başarmıştı. Lezyonlarına ve beyin hasarına rağmen, Yeni Duman'a ulaşmasına az kalmıştı. Shay, Tally hakkında ne düşünüyor olursa olsun, Zane'in Özel Durumlar'a katılma hakkını elde ettiğini inkâr edemezdi.

Bütün bunlardan sonra, Tally 'hayır'ı yanıt kabul etmezdi.

Tally'nin içsel yazılımına göre bir saat sonra, hedeflerine ilişkin ilk işaretler aşağıda belirdi.

Orman hâlâ yoğun olsa da, birkaç dikdörtgen açıklık belirdi. Ağaçlar kesilmiş, kenara yığılmış, inşaatlara yer

açılmıştı. Sonra başka yeni inşaat alanları gördü: Toprağı yırtan dev kazıcılar ve uçan-gergileri yerine taşıyan manyetik vinçler. Tally kaşlarını çattı. Yeni Dumanlılar ağaç kesmenin yanlarına kâr kalacağını düşünüyorsa, delirmişlerdi.

Ama sonra aşağıdan daha tanıdık görüntüler geçmeye başladı. Bir fabrika kuşağının alçak binaları, sonra banliyölerin yoğun, sıra sıra evleri... Sonra ufukta daha yüksek binalar belirdi ve hava uçan-araçlarla dolmaya başladı. Futbol sahalarından ve yurtlardan oluşan bir halkanın üzerinden geçtiler. Tıpkı Tally'nin kendi şehrine benziyordu.

Başını iki yana salladı. Bütün bunları Dumanlılar yapmış olamazdı...

Sonra, Zane'i görmek için gizlice Yeni-Güzel Şehri'ne gittikleri gece Shay'in söylediklerini, David ve arkadaşlarının gizemli müttefiklerden kamuflej kıyafetleri aldığını hatırladı ve gerçeği anladı.

Yeni Duman, insanların deliklere sığıştığı, ölü tavşan yediği, yakıt olarak ağaç yaktığı 'yaban'da bir kamp değildi. Yeni Duman tam buradaydı, aşağıda uzanıyordu.

Koca bir şehir isyana katılmıştı.

SERT İNİŞ

Tally helikopter inmeden atlamalıydı.

Helikopter indiğinde ona tutunurken bulunmak istemiyordu. Zane onu görürdü ve korucular muhtemelen, zalim-güzelliğinin, onun bir başka şehrin ajanı olduğu anlamına geldiğini anlardı. Ancak helikopter halkalar çizerek alçalıp, iniş pistine yönelirken, Tally atlayacak güvenli bir yer göremiyordu.

Kendi şehrinde, Yeni-Güzel Şehri'nin adasını bir ırmak kuşatıyordu. Ama Tally burada atlayacak uygun bir su kütlesi göremiyordu ve düşüş bileziklerini güvenli bir biçimde kullanamayacak kadar yüksekteydi. Kamuflej kıyafetinin zırhı Tally'yi koruyabilirdi, ama iniş pisti iki büyük bina-nın arasına sıkışmıştı ve narin yayalarla dolu kayar-yollarla kuşatılmıştı.

Helikopter piste yaklaşırken, Tally pisti saran yüksek çalılar gördü; helikopter pervanesinin rüzgârını kesecek kadar sağlamdılar. Yoğun dikenli görünseler de kamuflej kıyafetinin zırhı birkaç dikenle baş edebilirdi herhalde.

Pist yaklaşırken helikopter yavaşladı ve Tally yüzünü korumak için başlığını çekti. Helikopter durmak için

dönerken Tally kendini bıraktı, düşerken yüzme havuzuna atlayan bir minik gibi tortop oldu.

Sol omzu çalı öbeğine ani bir çatırtıyla çarptı, kıyafetin zırhına denk gelen dallar kırıldı ve Tally, saçılan yapraklarla birlikte çitten sekti, havada döndü. Ayakları üzerine konmayı başardı, ama kendini düzensiz bir yüzeyde sendelerken buldu... Alçalırken gördüğü hızlı kayar-yollardan birine konmuştu.

Tally kollarını sallayarak dengesini kurmaya çalıştı, ama son adımı onu zıt yöne giden bir başka kayar-yola götürdü. Tally sırtüstü düştü ve kolları, bacakları açılmış, sersem sersem gökyüzüne bakarken buldu kendini.

“Of,” diye mırıldandı. Özellerin kırılması imkânsız seramik kemikleri olabilirdi, ama yine de berelenebilecek bol bol eti, yakınacak sinir uçları bulunuyordu.

İki yüksek bina, tepesindeki gökyüzünü kapatıyordu. Zarifçe akıp geçiyor gibi görünüyorlardı... Kayar-yol Tally’yi alıp götürüyordu.

Görüş alanına bir orta-güzel yüzü girdi ve sert bir ifadeyle baktı. “Genç hanım! Sen iyi misin?”

“Evet, eh işte...”

“Eh, davranış kurallarının değiştiğinin farkındayım. Ama yine de böyle bir numaradan sonra güvenlik görevlilerine şikâyet edilebilirsin!”

“Ah, özür dilerim!” dedi Tally, acıyla ayağa kalkarak.

“O kıyafet seni korumak içindi, herhalde?” diye devam etti adam sertçe. “Ama durup biz geri kalanları düşünmü?”

Tally bir eliyle, muhtemelen morluklarla kaplanmış poposunu ovalarken, diğer elini kendini savunurcasına kaldırdı. Bu adam, bir orta-güzel için pek de anlayışlı biri sayılmazdı. “Özür diledim, o helikopterden inmek zorundaydım.”

Adam hıhladı. “Eh, konmasını bekleyemiyorsan, bir dahaki sefere atlama-yeleği kullan!”

Tally aniden sinirlerine hâkim olamaz oldu. Bu yaşlanmaya yüz tutmuş orta-güzel, söylenmeyi kesmiyordu bir türlü. Sohbetten sıkıldığına karar verdi ve kamuflaj kıyafetinin başlığını çıkarıp dişlerini gösterdi. “Belki bir dahaki sefere *sana* nişan alırım!”

Adam onun siyah, kurt gözlerinin içine, dantelsi dövmelerine, ustura dişlerine bakarken tekrar hıhladı, “Belki de o güzel boyunun kınılır!”

Adam, durumundan oldukça memnun bir şekilde, kayar-yolun hızlı şeridine adım attı. Tally’ye bir daha dönüp bakmadan hızla uzaklaştı.

Tally gözlerini kırptırdı. Beklediği tepki bu değildi. Yanından geçtiği binaların pencerelerinde çarpık yansımasını gördü. Hâlâ Özel’di, yüzü hâlâ insanlığın en eski korkularını çağrıştıran zalim-güzellik işaretleriyle bezeliydi. Ama adam fark etmemişti bile.

Tally başını iki yana salladı. Belki de bu şehirde Özel Durumlar ajanları saklanmıyordu ve adam, daha önce de zalim-güzel görmüştü. Ama herkesin buna alışması olasılığı varken, korkunç görünmenin ne anlamı olurdu ki?

Konuşmalarını hatırladı ve adamın aksanının korucuların aksanına ne kadar benzediğini fark etti: hızlı, kısa ve kesin. Korucuların şehri burası olmalıydı.

Ama Yeni Duman bu koca şehirse, Shay neredeydi? Tally ten-anteninin menzilinı arttırdı, yanıt sinyali alamadı. Elbette, şehirler büyük yerlerdi, Shay menzil dışında olabilirdi. Ten-anteni kapatmış, hâlâ Tally'nin ihaneti yüzünden surat asıyor da olabilirdi.

Tally iniş pistine baktı. Helikopterin motorları hâlâ çalışıyordu. Belki de bu şehir Yeni Duman değildi, yalnızca yakıt almak için durmuşlardı. Tally zıt yöne giden bir şeride geçti ve piste yaklaşmaya başladı.

İki yeni-güzel kayarak yanından geçti ve Tally, kostüm ameliyatı yaptırmış olduklarını gördü. Birinin derisi hiçbir Güzellik Kurulu'nun izin vermeyeceğı ölçüde beyazdı, saçları kızıldı ve her zaman güneş yanığından korkması gereken minikler gibi çilliydi. Diğ erinin teni o kadar koyuydu ki, neredeyse siyahtı ve kasları fazla belirgindi.

Belki de bu, orta-güzelin tepkisini ya da tepkisizliğini açıklıyordu. Bu gece bir yerlerde kıyafet balosu yapıyor olmalıydılar ve bütün yeni-güzeller parti için kostüm ameliyatı geçiriyordu. Buradaki kostüm ameliyatları Tally'nin şehrinde asla izin verilmeyecek ölçüde aşırıydı, ama en azından neler olduğunu anlamaya çalışırken göze çarpmayacağı anlamına geliyordu.

Elbette, kamuflaj kıyafetinin zırhlı siyahı pek moda-ya uygun sayılmazdı. Ayarlarıyla biraz oynayarak, onu gördüğü iki yeni-güzelin giysilerine (kendi şehrinde

miniklere giydirdikleri türden, parlak çizgili desenler) benzetti. Cafcaflı renkler Tally'nin kendini çok göz önünde hissetmesine neden oldu, ama yanından birkaç genç güzel daha geçtikten sonra –saydamlık ölçüsünde solgun yüzleri, aşırı iri burunları ve çılgın renkli kıyafetleri vardı– Tally uyum sağlamaya başladığını hissetti.

Buradaki binalar, kendi büyüdüğü şehirdekilerden çok farklı değildi. İnış pistinin iki yanındaki iki bina, hükümet binalarının tipik anıtsal yapılarına benziyordu. Aslında, daha yakındaki binanın üzerine taş harfler oyulmuştu ve BELEDİYE BİNASI yazıyordu. Kayar–yol inişlerinde devlet dairelerinin isim tabelaları vardı. Tally'nin ilerisinde, Yeni–Güzel Şehri olması gereken yerin uçan parti kuleleri ve yaygın malikâneleri, daha uzakta ise çirkin yurtları ve futbol sahaları görülebiliyordu.

Ama Yeni–Güzel Şehri ile Çirkinköy arasında bir ırmak bulunmaması tuhaf geliyordu. Gizlice diğer tarafa geçmek çok kolay olurdu, büyük bir başarı sayılmazdı. Parti basanları nasıl uzak tutuyorlardı acaba?

Şimdiye dek güvenlik görevlisi görmemişti. Burada Tally'nin zalim–güzelliğinin anlamını bilen *herhangi biri* var mıydı?

Genç bir güzel kayar–yola, yanına bindi ve Tally, buralı olarak kabul edilip edilmeyeceğini anlamak istedi.

“Bu geceki kıyafet balosu nerede?” diye sordu, yerel aksanı taklit etmeye çalışarak ve bilmediği için fazla gelişigüzel görünmeyeceğini umarak.

“*Kıyafet balosu* mu? Parti mi demek istiyorsun?”

Tally omuzlarını silktilti. “Evet, elbette.”

Genç kadın güldü. “Dilediğini seç. Tonlarca var.”

“Evet, tonlarca. Ama kostüm ameliyatları hangisi için?”

“Kostüm ameliyatı mı?” Kadın Tally’ye, Tally tamamen gelişigüzel bir şey söylemiş gibi baktı. “Sen helikopterden yeni mi indin?”

Tally’nin kaşları kalktı. “Mm, helikopter? Evet, öyle gibi.”

“O yüzle mi?” Kadın alnını kırıştırdı. Kendi derisi koyu kahverengiydi, tırnakları minik video ekranları ile süslenmişti ve her biri ayrı bir imge gösteriyordu.

Tally yine omuzlarını silkmekle yetindi.

“Ah, anlıyorum. Bizden biri gibi görünmek için bekleyemedin, değil mi?” Yine güldü. “Dinle evlat, gerçekten de diğer yenilerle birlikte takılıyor olman gerek, en azından burada neler olup bittiğini öğrenene kadar.” Gözlerini kıstı ve parmaklarıyla bir arabirim yazılımı jesti yaptı. “Diego, bu gece hepsinin Manzara’da olacağını söylüyor.”

“Diego?”

“Şehir.” Kadın yine kahkaha attı ve tırnakları sese uyararak çaktı. “Vay evlat, gerçekten de helikopterden yeni inmişsin.”

“Evet, sanırım. Teşekkürler,” dedi Tally, aniden özel gibi değil, son derece ortalama ve savunmasız biri gibi hissederek. Bu yeni şehirde dolaşmaya çalışırken, sahip olduğu güç ve hızın hiçbir anlamı yoktu, zalim–güzelliği bile kimseyi

etkilemiyor gibiydi. Bu yeni baştan çirkin olmak gibiydi, o zamanlarda en iyi partileri ve nasıl giyineceğini bilmek insanüstü olmaktan daha önemli gelirdi.

“Eh, Diego’ya hoş geldin,” diye seslendi genç güzel ve yüksek hızlı şeride geçti. Zavallının tekini partide ekerken hissedilen belirsiz utanç duygusuyla el sallayarak uzaklaştı.

İniş pistine yaklaşırken, Tally kaçak Suçlulara karşı gözünü açık tuttu. Çitin düşüşünün izini taşıyan kısma geldiğinde kayar-yoldan indi ve düşerken açtığı boşluktan öte yanı gözetledi.

Kaçaklar helikopterden inmişti, ama hâlâ toparlanmaya çalışıyorlardı. Tipik köpükkafalar gibi, hangi uçan-tahtanın kime ait olduğuna karar vermekte güçlük çekiyorlardı. Dondurma peşindeki minikler gibi, işleri bir düzene koymaya çalışan korucunun çevresine toplanmışlardı.

Şehirden kaçtığından beri hiç görünmediği kadar mutlu görünen Zane sabırla bekliyordu. Diğer Suçluların birkaçı onun çevresini almış, sırtına şaplak atıyor, birbirlerini tebrik ediyorlardı.

Suçlulardan biri Zane’in tahtasını getirdi ve sekizi birden Belediye Binası’nın karşısındaki yüksek binaya yöneldi.

Tally binanın bir hastane olduğunu gördü. Bu mantıklı geliyordu. Hastalık taşımaları, yolculuk sırasında yaralanmış ya da besin zehirlenmesi geçiriyor olmaları riskine karşı yeni gelenleri muayene edeceklerdi. Ve bu şehir gerçekten de Yeni Duman olduğundan, yeni gelenlerin köpükkafe lezyonları da tedavi edilecekti.

Elbette, diye düşündü Tally. Maddy'nin haplarının artık kusursuzca işlemesi gerekmiyordu. Kaçaklar buraya gelebilir ve gerçek doktorlarla donanmış bir şehir hastanesinde lezyonlarını tedavi ettirebilirlerdi.

Tally, yavaşça nefes alarak bir adım geriledi ve sonunda kendi kendine itiraf etti: Yeni Duman onun ve Shay'in beklediğinden bin kat büyük ve güçlüydü.

Buradaki yetkililer diğer şehirlerin kaçaklarını alıyor, köpükkafalılıktan kurtarıyordu. Düşünüyordu da şu ana dek karşısına çıkan *hiç kimsede* lezyon yoktu. Hepsi fikirlerini açık seçik ifade etmişti ve konuşma tarzları köpük-kafalarınkine hiç benzemiyordu.

Bu, bu şehrin –kadının deyişiyle “Diego”nun– Güzellik Kurulu standartlarını neden uygulamadığını, neden herkesin dilediği gibi görünmesine izin verdiğini açıklıyordu. Hatta çevre ormanlara yeni binalar yapmaya, yabana doğru genişlemeye başlamışlardı.

Eğer bütün bunlar doğruysa, Shay'in burada olmamasına şaşmamak gerekirdi. Muhtemelen bütün bunları Dr. Cable'a ve Özel Durumlar'a anlatmak üzere geri dönmüştü.

Ama ellerinden ne gelirdi ki? Şehirler birbirlerine işlerini nasıl yürüteceklerini söyleyemezdi.

Bu Yeni Duman sonsuza dek kalabilirdi.

GELİŞİGÜZEL ŞEHİR

Tally gününü şehirde dolaşarak ve kendi şehrinden ne kadar farklı olduğuna şaşarak geçirdi.

Birlikte takılan, ameliyatın birbirinden ayıramadığı yeni-güzeller ve çirkinler gördü. Ve Geçkinköy'de, anne babalarının yanında kısılı kalmak yerine çirkin ağabeylerine ve ablalarına yapışan minikler. Bu küçük değişiklikler, neredeyse rastladığı çılgın yüz hatları, deri dokuları ve beden şekilleri kadar şaşırtıcı geliyordu. Neredeyse... Küçük yumuşak kuş tüyleriyle kaplı derilere, yerine minik yılanlar konmuş serçe parmaklarına, siyah ile kaymaktaşı arasındaki her ton deri rengine ve bir deniz dibi yarattığı gibi kıvranan saçlara alışmak zaman alabilirdi.

Eskiden, ameliyat öncesi ailelerde olduğu gibi aynı ten rengine, benzer yüzlere sahip çeteler vardı. Tally, Paslı-öncesi devirlerde insanların nasıl kabileler ve klanlar halinde bir araya toplandığını, birbirine benzeyen sözde ırkları, insanların kendilerine benzemeyenden nefret edecek kadar ileri gitmelerini hatırladı ve huzursuz oldu. Ama şimdiye dek gördüğü herkes birbirleriyle geçinebiliyor

gibiydi. Birbirine benzeyen her çeteye karşı, çılgınca farklı olan bir diğeri vardı.

Diego'nun orta-güzelleri, ameliyat olayına delicesine ilgi göstermiyor gibiydi. Çoğu üç aşağı beş yukarı Tally'nin ebeveynlerine benziyordu. Tally 'yeni standartlar' hakkında, yeni modaların rezalet olduğu, insanın göz zevkini bozduğu hakkında bol bol homurtu duydu. Ama bunu o kadar açıksözlü bir biçimde yapıyorlardı ki, Tally lezyonlarının tedavi edildiğinden kuşku duymuyordu.

Huzursuz edici bir biçimde, geçkinler ameliyatları başka herkesten daha çok tutuyor gibiydi. Birkaçı, Tally'nin şehrinde Güzellik Kurulu'nun dayattığı bilge, sakın, güvenilir yüzlere sahipti, ama diğerleri tuhaflık ölçüsünde genç görünüyordu. Tally karşısına çıkanların yarısının yaşını tahmin edemiyordu, sanki şehir cerrahları bütün yaşları birbirine karıştırmaya karar vermişti.

Hatta, sohbetlerinin havasına bakarak, hâlâ köpükkafa olan birkaç kişiye kulak misafiri oldu. Bir sebepten –felsefi bir duruş muydu, yoksa bir moda akımı mı, bilemiyordu– beyinlerindeki lezyonlardan kurtulmamayı tercih etmişlerdi.

Görünüşe göre, burada dilediğiniz her şeyi yapabiliyorsunuz. Tally Gelişigüzel Şehri'ne inmişti sanki. Herkes birbirinden o kadar farklıydı ki, Tally'nin özel yüzü soluyor... önemsiz kalıyordu.

Bütün bunlar nasıl olmuştu?

Fazla zaman geçmiş olamazdı. Dönüşüm hâlâ, tıpkı küçük bir gölete taş atılmış gibi, Tally'nin çevresinde dalgalanıyordu.

Bir seferinde ten-antenini şehir haberlerini alacak şekilde ayarladı ve haberlerin tartışmalarla dolu olduğunu gördü. Kaçakları kabul etmenin ne kadar akıllıca olduğu, güzellik standartları ve daha çok da şehrin kıyısındaki yeni inşaatlar hakkında tartışmalar vardı. Kimse Tally'nin şehrindeki hoş, uygar tartışma tarzına bağlı kalmaya zahmet etmiyordu. Tally daha önce yetişkinlerin bu şekilde didiştiğini hiç duymamıştı, yalnız kaldıklarında bile. Sanki hava dalgaları bir avuç çirkinin eline geçmişti. Herkesi sevimli kılan lezyonlar olmadan, toplum daimi bir sözcük, imge ve fikir savaşı içinde çalkalanıyordu.

Boğucu bir şeydi, neredeyse Paslıların yaşadığı gibi, hükümetin işini yapmasına izin vermek yerine her konuda tartışıyorlardı.

Ve burada, Diego'da yaşanan değişimlerin yalnızca bir başlangıç olduğunu fark etti Tally. Çevresinde şehrin için için kaynadığını, ipini koparmış onca zihnin fikirlerini birbirlerine fırlattığını, şehrin patlamak üzere olduğunu hissediyordu.

O gece Manzara'ya gitti.

Arabirim yazılımı onu şehrin en yüksek noktasına, tebeşir yüzlü bir yamaçtan şehir merkezine bakan parka götürdü. Karşısına çıkan ilk genç güzel haklıydı: Park kaçaklarla

doluydu, yarısı çirkinlerden, yarısı yeni-güzellerden oluşuyordu. Henüz estetik aşırılıklara dalmaya hazır olmadıklarından, çoğu yanlarında getirdikleri yüzü taşıyordu. Tally yeni gelenlerin neden birbirlerinden ayrılmadığını anlayabiliyordu; Diego sokaklarında bir gün geçirdikten sonra, eski moda, Güzellik Kurulu tarafından tasarlanmış yüzleri görmek, içini rahatlatmıştı.

Tally, Zane'in burada olacağını ummuştu. Kaçışından bu yana Tally onu bu kadar uzun süre gözünün önünden ayırmamıştı ve şehir hastanesinde ona tam olarak ne yaptıklarını merak ediyordu. Zane'in lezyonlarmı tedavi ettiklerinde titremeleri azalmış mıydı acaba? Herkesin her şekilde görünebileceği, ortalama olma *olasılığının* bile kaybolduğu bu yerde kendini nasıl şekillendirmeyi düşünüyordu?

Belki onu Tally'nin şehrindeki hastaneden daha iyi tedavi edebilirlerdi. Çılgınca ameliyatlarda bunca deneyim kazandıktan sonra, Diego cerrahları neredeyse Dr. Cable kadar iyi olabilirlerdi.

Belki bir dahaki öpüşmelerinde, işler daha farklı olurdu.

Ve Zane tamamen aynı olsa bile, en azından Tally ona *kendisinin* ne kadar değiştiğini gösterebilirdi. Yabandaki yolculuğu ve Diego'da gördükleri şimdiden bir fark yaratmıştı. Belki bu sefer ona gerçekte içinde, hiçbir ameliyatın ulaşamayacağı kadar derinlerde neler olduğunu gösterebilirdi.

Tally uçan-kürelerin erişemediği bir yerdeki karanlıkta saklandı ve yeni gelenleri dinledi. Müzik çok yüksek

değildi. Parti, içip dans etmekten çok insanların birbirlerini tanımaları amaçlıydı ve Tally çeşit çeşit aksan, hatta uzak güneyden başka diller işitti. Buradaki bütün kaçaklar buraya nasıl geldiklerini anlatıyordu. Komik, zahmetli ya da dehşet verici yolculuklar yaparak, kıtanın dört bir yanındaki toplama noktalarına ulaşmışlardı. Bazıları uçan-tahtayla gelmiş, diğerleri yürümüştü, hatta birkaçı kaldıncı pervanelere sahip güvenlik görevlisi araçları çaldıklarını ve yabanın üzerinden rahat rahat uçtuklarını iddia ediyordu.

Tally izlerken parti de tıpkı Diego gibi büyüdü. Durmaksızın yeni kaçaklar geliyordu. Kısa süre sonra Tally, Peris ile uçurum yamacındaki diğer Suçlulardan birkaçını gördü. Zane yanlarında değildi.

Tally gölgelere çekildi ve Zane'in nerede olduğunu merak ederek kalabalığı taradı. Belki de onun yanından ayrılmamalıydı; bu şehir öyle tuhaftı ki! Elbette, Zane muhtemelen Tally'nin helikopterin izini yitirdiğini ve hâlâ yabanda olduğunu sanıyordu. Muhtemelen ondan kurtulduğuna sevinmişti...

“Selam, adım John,” dedi bir ses arkasından.

Tally hızla döndüğünde, karşısında standart bir yeni-güzel buldu. John onun zalim-güzelliğini ve dövmelerini görünce kaşlarını kaldırdı, ama tepkisi hafifti. Burada, Diego'da çılgın ameliyatlar görmeye alışmıştı bile.

“Tally,” dedi Tally.

“Tuhaf bir isim.”

Tally kaşlarını çatı. John'un aksam o kadar yabancı olmasa da, kendisi de John ismini oldukça genişgüzel bulmuştu.

"Sen kaçaksın, değil mi?" diye sordu John. "Demek istediğim, yeni bir ameliyat mı denedin?"

"Bu mu?" Tally parmaklarıyla yüzüne dokundu. Özel Durumlar karargâhında uyandığından beri, zalim-güzelliği onu tanımlayan, onu olduğu kişi yapan bir şeymiş gibi hissediyordu ve bu ortalama oğlan ona, tıpkı yeni bir saç modeli gibi, bu görünümü üzerinde deneyip denemediğini soruyordu, öyle mi?

Ama Tally'nin kendini ele vermesinin anlamı yoktu. "Evet, sanırım. Beğendin mi?"

John omuzlarını silkti. "Arkadaşlarım en son modaları öğrenene kadar beklemenin daha iyi olacağını söylüyor. Dağlı bir hödük gibi görünmek istemeyiz."

Tally sakın kalmaya çalışarak yavaşça nefes verdi. "Sence hödüğe mi benzemişim?"

"Ben ne bilirim? Buraya daha yeni geldim." John güldü. "Ben nasıl bir görünüm seçeceğimden emin değilim. Ama muhtemelen daha az, bilmiyorum, *korkutucu* bir şey seçerim."

Korkutucu mu? diye düşündü Tally, öfkesi kabarak. Bu kibirli küçük güzele korkutucuyu gösterebilirdi.

"Ben olsam o yara izlerini sildirirdim," diye ekledi John. "Biraz çirkin görünüyorlar."

Tally'nin elleri hızla uzanıp oğlanı yeni ve parlak renkli ceketinden yakaladı. Onu havaya kaldırırken tırnakları

kumaşı yırttı. Ustura gibi gülümsemesini becerebildiğince haşın kıldı.

“Dinle, seni beş–dakika–öncesine–kadar–köpükkafe–olan oğlan, bu bir *moda akımı* değil! O yaralar senin rüyanda bile...”

Kafasının içinde yumuşak bir tınlama duydu.

“Tally-wa,” dedi tanıdık bir ses, “o çocuğu yere bırak.”

Tally gözlerini kırpıştırarak güzeli yere bıraktı.

Ten–anteni bir başka Kesici’nin sinyalin almıştı.

Oğlan kıkırdıyordu. “Güzel numara! O dişlerden daha önce görmemiştim.”

“Sus!” Tally ceketin kalıntılarını kavramış elini gevşetti ve dönerek kalabalığı taradı.

“Bir çeteye mi katıldın?” diye gevezeliğine devam ediyordu güzel. “Şuradaki çocuk tıpkı senin gibi görünüyor!”

Tally onun jestini takip etti ve kalabalıkta ona doğru yaklaşırken dövmeleri keyifle dönen aşına bir yüz gördü.

Gülümseyerek yaklaşan Fausto’nun özel yüzüydü.

YENİDEN BİR ARAYA GELMEK

“Fausto!” diye haykırdı Tally, sonra bağırması gerekmediğini hatırladı. Ten-antenleri bağlantı kurmuş, iki kişilik bir ağ yaratmıştı.

“Demek beni hâlâ hatırlıyorsun?” diye takıldı Fausto, Tally’nin kulağına fısıldıyormuş gibi bir sesle.

Son haftalarda özlediği yakınlık, Kesici olma, bir şeye ait olma hissi Tally’yi ürpertti. Ona hakaret eden güzeli unutarak Fausto’ya koştu.

Onu kucakladı. “İyisin!”

“İyiden de iyiyim,” dedi Fausto.

Tally geriledi. O kadar etkilenmiş, beyni o gün gördüğü onca şeyden sonra öyle yorulmuştu ki! Ve şimdi Fausto sağ salim önünde duruyordu!

“Sana ne oldu? Nasıl kaçtın?”

“Uzun hikâye.”

Tally başını önce öne, sonra iki yana salladı. “Kafam çok karıştı, Fausto. Bu şehir öyle gelişigüzel ki! Neler oluyor?”

“Burada, Diego’da mı?”

“Evet. Gerçekdışı geliyor.”

“Gerçek.”

“Ama bütün bunlar nasıl olmuş? Olmasına kim izin vermiş?”

Fausto yamaçtan şehir ışıklarına düşünceli düşünceli baktı. “Anlayabildiğim kadarıyla, uzun süredir olmakta. Bu şehir hiçbir zaman bizimki gibi olmamış. Güzeller ile çirkinler arasında aynı engeller yokmuş.”

Tally başını salladı. “İrmak yok.”

Fausto kahkaha attı. “Belki bunun da etkisi olmuştur. Ama her zaman bizden daha az köpükkafaları olmuş.”

“Geçen sene rastladığım korucular gibi. Onlarda lezyon yoktu.”

“Öğretmenlerde bile yok, Tally. Buradaki herkes, köpük-kafa olmayan insanlardan eğitim alarak büyümüş.”

Tally gözlerini kırptırdı. Diego hükümetinin Duman’a duygudaşlıkla bakmasına şaşmamak gerekirdi. Özgür düşünen insanlarla dolu küçük bir koloni, onlara hiç de tehditkâr gelmezdi.

Fausto, Tally’ye doğru eğildi. “En tuhaf olan ne, biliyor musun Tally? Burada Özel Durumlar diye bir şey yok. Bu yüzden, haplar gelmeye başladığında, Diego’nun onları durdurmak için bir yöntemi yoktu. Kontrol altında tutamadılar.”

“Dumanlar burayı *ele geçirdi* mi demek istiyorsun?”

“Tam olarak ele geçirmek değil.” Fausto yine güldü.

“Şehir yönetimi hâlâ yerli yerinde. Ama değişim buraya, bizim şehirdekenden çok daha hızlı gelmiş. İlk hapların gelmesinden bir ay kadar sonra, insanların büyük kısmı uyanmış ve tüm sistem darmadağın olmuş. *Hâlâ* dağılmaya devam ediyor sanırım.”

Tally, son on iki saat içinde gördüğü her şeyi hatırlayarak başını salladı. “Haklısın. Koca şehir delirmiş.”

“Alışırın.” Fausto’nun yüzündeki gülümseme genişledi.

Tally gözlerini kısıtı. “Bunların hiçbirini seni rahatsız etmiyor mu? Şehrin kıyısında ormanı yok ettiklerini fark etmedin mi?”

“Elbette Tally-wa. Genişlemek zorundalar. Nüfus hızla artıyor.”

Tally midesine yumruk yemiş gibi hissetti. “Fausto... nüfuslar *artmaz*. Bunu yapamazlar.”

“Ürediklerinden değil Tally. Yalnızca kaçaklar yüzünden.” Önemli bir konu değilmiş gibi omuzlarını silkti ve Tally içinde bir şey dönüyormuş gibi hissetti. Fausto’nun zalim–güzelliği, kulaklarındaki sesinin yakınlığı, hatta çakan–dövmeleri ve ustura dişleri, Fausto’nun söylediklerini mazur gösteremezdi. Bahsettiği şey, bir avuç açgözlü güzelin çiğneyip tükürmeye hazırlandığı şey, *yaban hayatıydı*.

“Dumanlılar size ne yaptı?” dedi, aniden soğuyan bir sesle.

“Benim istemediğim hiçbir şey yapmadılar.”

Tally inanmak istemeyerek, başını şiddetle iki yana salladı.

Fausto içini çekti. “Benimle gel. Şehir çocuklarının bizi duymasını istemiyorum. Burada, özel olmakla ilgili tuhaf kurallar var.” Bir elini Tally’nin omzuna koyarak, onu partinin uzak ucuna götürdü. “Geçen seneki büyük kaçışımızı hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum. Köpükkafaya benziyor muyum?”

“Pek değil.” Fausto gülümsedi. “Eh, Zane’in dışındaki iz sürücü çalıştığında bir şey oldu ve sen onunla birlikte geride kalmak konusunda ısrar ettin. Hep birlikte kaçarken biz Suçlular, Dumanlılarla bir anlaşma yaptık.” Yeni ameliyatlarını karşılaştıran –derileri müziğin temposuna uyarak kâğıt beyazı ile zifiri karanlık arasında değişiyordu– bir genç güzel çetesinin yanından geçerken sustu.

Tally sözlerini ten–antenlerinin taşımasına izin vererek fısıldadı, “Anlaşmayla neyi kastediyorsun?”

“Dumanlılar Özel Durumlar’ın adam aldığını biliyordu. Her geçen gün sayıları çoğalıyordu, çoğu Eski Duman’a kaçan çirkinlerdi.”

Tally başını salladı. “Kuralları biliyorsun. Yalnızca numaracı olanlar Özel olur.”

“Elbette. Ama bunu Dumanlılar yeni yeni anlamaya başlamıştı.” Partinin diğer ucundaki gölgelere varmak üzereydiler. Bir ağaç kümesi derin gölgeler düşürüyordu. “Ve Dr. Cable’ın verileri hâlâ Maddy’deydi, bu yüzden özel olmaya karşı bir tedavi geliştirebileceğini düşündü.”

Tally olduğu yerde kalakaldı. “Bir ne?”

“Bir tedavi, Tally. Ama onu üzerinde deneyecek birine ihtiyaçları vardı. Bilinçli rıza verebilecek biri. Senin, güzel olmak üzere teslim olmadan önce verdiğin gibi.”

Tally onun gözlerinin içine baktı, siyah derinliklerini görmeye çalıştı. O gözlerde farklı bir şey vardı... daha cansızdılar, tıpkı gazı kaçmış şampanya gibi.

Tıpkı Zane gibi, Fausto da bir şeyler kaybetmişti.

“Fausto,” dedi Tally usulca. “Sen artık özel değilsin.”

“Kaçarken bilinçli rıza gösterdiğimi bildirdim,” dedi Fausto. “Hepimiz onayladık. Yakalanıp Özel yapılırsak, Maddy bizi tedavi etmeye çalışacaktı.”

Tally yutkundu. Demek bu yüzden Fausto’yu alıkoymuşlar, Shay’in kaçmasına izin vermişlerdi. Bilinçli rıza insanların beyniyle oynamak için Maddy’nin bahanesiydi. “Senin üzerinde deney yapmasına izin mi verdin? Zane’e olanları hatırlamıyor musun?”

“Birinin yapması gerekiyordu Tally.” Fausto elindeki enjektörü kaldırdı. “İşe yarıyor ve son derece güvenli.”

Tally’nin dudakları gerilerek dişlerini sergiledi. Beynini yiyen nanoları düşünmek Tally’nin tüylerini diken diken ediyordu. “Bana dokunma Fausto. Gerekirse seni incitirim.”

“Hayır, incitmezsin,” dedi Fausto alçak sesle, sonra eli Tally’nin boynuna atıldı.

Tally’nin parmakları yukarı fırladı ve enjektörü boğazına birkaç santimetre kala yakaladı. Elini sertçe bükerek,

Fausto'nun onu bırakmasını sağlamaya çalıştı ve Fausto'nun parmaklarından bir çatırtı sesi geldi. Sonra Fausto diğer elini kaldırdı ve Tally o elde de bir enjektör olduğunu fark etti. Tally kendini yere bıraktı ve Fausto'nun hamlesi, yüzünün birkaç santim uzağından geçti.

Fausto saldırmaya devam ediyor, iki eli de Tally'ye iğne saplamaya çalışıyordu. Tally çimenlerin üzerinde geri geri giderek ondan zar zor kaçmayı başardı. Fausto çılgınca hamle yapıyordu, ama Tally göğsünü tekmeleyerek uzak tuttu onu, sonra çenesine bir tekme atarak geri geri sendeletti. Fausto eskisi gibi değildi. Hâlâ gelişigüzel birinden daha hızlıydı muhtemelen, ama artık Tally kadar hızlı değildi. Amansız ve kendinden emin bir şey ondan alınmıştı.

Zaman yavaşlamıştı sanki. Tally, Fausto'nun öngörülebilir saldırısında bir açıklık gördü. İyi nişanlanmış bir tekmeyle Fausto'nun ellerindeki enjektörlerden birini düşürdü.

Kamuflaj kıyafeti Tally'nin adrenalin düzeyinin yükseldiğini algılamıştı artık; pulları dalgalandı ve sertleşerek zırha dönüştü. Tally ayağa kalktı ve Fausto'nun üzerine atıldı. Fausto'nun bir sonraki hamlesi Tally'nin dirseğine denk geldi, kıyafetin zırhı enjektörü ezdi ve Tally açık avucuyla Fausto'nun yanağına vurdu. Fausto, dövmeleleri çılgınca dönerek, geri geri sendeledi.

Tally'nin kulağına karanlıktan gelen bir ses titreşimi çarptı. Havada bir şey ona doğru geliyordu. Kızılötesi görüş perdesi yerli yerine oturdu ve Tally kendini yere bırakırken duyuları yayıldı. Ağaçların arasında bir düzine parlak şekil belirdi. Yarı okçu duruşu almıştı.

Başının üzerinden çırpınan tüyler geçti –iğne uçları ışı ışı parlayan oklar– ama Tally geri geri parti kalabalığına doğru çekilmeye başlamıştı bile. Kalabalığın arasında koştu, çevresindeki kaçakları devirdi, yerde izleyicilerden bir engel yarattı. Üzerine bira döküldü ve şaşkın haykırışlar müziği bastırdı.

Tally ayağa fırladı ve kalabalığın daha da derinlerine daldı. Her tarafta Dumanlılar vardı, şaşkın kaçakların arasında özgüvenle hareket eden şekiller. Sırf sayıları ile Tally'yi alt edebilecek kadar çoktular. Elbette, Manzara'da düzinelerce Dumanlı olmalıydı; Diego'yu karargâhları yapmışlardı. Onlara tek gereken, enjektörü bir kez batırmaktı, o zaman kovalamaca bitecekti.

Gardım indirdiği, turist gibi alık alık bakarak şehirde dolandığı için aptalın tekiydi. Ve şimdi yakalanmıştı... düşmanlarıyla Manzara'ya ismini veren uçurum arasında kısı ı kalmıştı.

Tally uçurumun kıyısındaki karanlığa doğru koştu.

Bir açıklıktan geçti ve daha fazla ok ona doğru uçtu, ama bütün duyuları ve refleksleri ayakta olan Tally eğildi, bloke etti ve yuvarlandı. Her kesintisiz hareketinde, Fausto'ya benzemek, yalnızca yarı-özel, cansız, boş, *tedavi edilmiş* olmak istemediğinden iyice emin oluyordu.

Az kalmıştı.

"Tally dur!" dedi Fausto'nun sesi, ten-antenden. Nefes nefes kalmış gibiydi. "Atlama-yeleğin yok!"

Tally gülümsedi. "Lazım değil."

“Tally!”

Son bir ok yayılımı geldi, ama Tally eğilerek kurtuldu ve bir kez daha yuvarlanarak uçurum kıyısına yaklaştı. Ayağa fırladı ve kendini yeni evlerini seyreden iki kaçağın arasından boşluğa fırlattı...

“Sen *deli misin?*” diye bağırdı Fausto.

Tally, Diego’nun ışıklarına bakarak düştü. Beyaz uçurum yamacı hızla akıp geçiyordu yanından. Tırmanıcıların tutunabilmeleri için metal ağıla kaplanmıştı. Tally’nin hemen altında, park alanının karanlığı vardı ve yalnızca birkaç lamba direğiyle aydınlatılmıştı. Park muhtemelen ağaçlar ve Tally’nin çakılabileceği başka şeylerle doluydu.

Tally elleriyle rüzgârı avuçlayarak havada döndü ve yuvarı, onu kovalayanlara baktı. Uçurum kıyısı giderek silüetlerle doluyordu. Hiçbiri peşinden atlamadı. Pusularının işe yarayacağından çok emin olduklarından atlama–yeleği getirmemişlerdi. Ama uçan–tahtaları yakında olmalıydı elbette. Ama tahtalarını alana kadar çok geç olacaktı.

Tally yine döndü ve düşüşün son birkaç dakikasında yere bakarak bekledi...

Son anda tısladı, “Hey Fausto, bu deliliğe ne dersin? *Düşüş bilezikleri.*”

Feci acıdı.

Şehir ağının üzerindeyken, bilezikleri düşüşünü durdurabilirdi, ama onlar uçan–tahta’dan düşenler için tasarlanmıştı, uçurumdan atlayanlar için değil. Kayışları düzgünce

bağlanmış bir atlama–yeleği gibi, gücü tüm bedeninize yaymıyorlardı. Yalnızca sizi iki bileğinizden kavıyor, ivmenizi harcayana kadar küçük daireler çizdirerek döndürüyorlardı sizi.

Çirkin günlerinde Tally birkaç kötü düşüş yaşamıştı; omuz koparan, bilek burkan, bir daha uçan–tahtaya ayak basmak istemediğini düşündüren türden düşüşler... Hiç de dost canlısı olmayan bir devin, kollarını eklemlerinden koparıyormuş gibi hissetmesine sebep olan türden düşüşler.

Ama hiçbiri bu kadar acımamıştı.

Yere beş metre kala düşüş bilezikleri çalıştı. Hiçbir uyarı vermedi, manyetik alan yavaş yavaş güçlenmedi. Sanki Tally bileğine, onu son anda *aniden* durduracak uzunlukta iki kablo bağlamıştı.

Bilekleri ve omuzları acıyla haykırıyordu, duygu öylesine ani, öylesine aşırıydı ki, bir anlığına bilinci karardı. Ama sonra özel beyin kimyası onu yine ayılttı ve Tally'yi yaralı bedeninin şamatası ile yüzleşmeye zorladı.

Bilekleri ekseninde savrulmaktaydı, manzara fırıl fırıl dönüyordu, çılgın enerjisiyle koca şehir tekerleniyordu. Her dönüşle Tally'nin acısı büyüyordu, ta ki Tally sonunda yavaşlayana, düşüşünün gücünü tüketene kadar. Bilezikler onu yavaşça ve acıyla yere bıraktı.

Sallanarak ayaklarının üstüne bastı. Çimenlerin yumuşaklığı onunla alay ediyordu sanki. Yakında birkaç ağaç vardı, Tally bir derenin sesini duydu. Kolları faydasızca, acıyla yanarak iki yana sarktı.

“Tally?” dedi Fausto’nun sesi, Tally’nin kulağına. “Sen iyi misin?”

“Sence?” diye tıslayarak yanıt verdi Tally, sonra ten-antenini kapattı. Dumanlılar onun nerede olduğunu bu şekilde öğrenmişti elbette. Fausto yanlarındayken, şehre geldiğinden beri onu izliyor olabiliyorlardı...

Bu da Shay’i de bulmuş olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Onu yakalamışlar mıydı? Tally onu kovalayanlar arasında Shay’i görmemişti...

Birkaç adım daha attı. Her hareketi, yaralı omuzlarına sancı dalgaları yolluyordu. Seramik kemiklerinin kırılıp kırılmadığını, monolif kasların onarılmaz ölçüde zarar görüp görmediğini merak etti.

Dişlerini sıkarak bir elini kaldırmaya çalıştı. O basit hareket o kadar canını yaktı ki sesli sesli inledi ve parmaklarını kapattığında kavrayışı zavallılık ölçüsünde zayıftı. Ama en azından bedeni hâlâ isteklerine yanıt veriyordu.

Ama bu, yumruğunu sıkabildiği için kendi kendini kutlama zamanı değildi. Dumanlılar yakında burada olurdu, ve aralarında uçan-tahta üzerinde uçurumdan atlayacak kadar cesur olan biri varsa, Tally’nin fazla zamanı yok demektir.

Tally yakındaki ağaçlara doğru koştu. Her adımı bedeninden bir acı dalgası geçmesine sebep oluyordu. Karanlık yeşilliklerin arasında, kamuflaj kıyafetini çalıştırdı. Pulların bileklerinde ve omuzlarında dalgalanması bile yanma hissi yaratıyordu.

Onarım nanoları uğuldamaya başlamıştı ve kollarını gıdıklıyordu, ama yaralar bu kadar kötüyken, Tally'yi iyileştirmeleri saatler alırdı. Kolları zorlukla yukarı uzanıp kamuflaj kıyafetinin başlığını taktı. Acıdan neredeyse bayılacaktı, ama Tally'nin özel beyni bir kez daha bilincini açık tuttu.

Nefes nefese, en alçak dalları yere yakın olan bir ağaca doğru sendeledi. Yukarı sıçradı ve dengesizce tek ayağının üzerine kondu, kesik kesik nefes alarak ağaç gövdesine yaslandı. Uzun bir dakikadan sonra, ellerini kullanmadan, zahmetle tırmanmaya başladı. Bir daldan diğerine basıyor, ayakkabılarının kavrayışlı tabanları kaymamak için tutunuyordu.

Ağır ve acılı bir süreçti, Tally dişlerini gıcırdatıyor, kalbi deli gibi atıyordu. Ama bir şekilde, yavaş yavaş kendini yukarı itmeyi başarıyordu. Bir metre daha yükseğe, sonra bir metre daha...

Gözleri yaprakların arasından kızılötesi bir titreşim yakaladı ve Tally yerinde dondu.

Bir uçan-tahta, tam göz hizasında, sessizce geçip gitti. Tally parlayan sürücünün başını iki yana çevirdiğini, ağaç tepelerinde ses aradığını görebiliyordu.

Tally nefeslerini yavaşlattı ve sertçe gülümsedi. Dumanlılar, evcil Özelleri Fausto'nun, Tally'yi onlar için kafeslemesini bekliyordu. Kamuflaj kıyafeti kullanmaya zahmet bile etmemişlerdi. Ama bu sefer, görünmez olan Tally'ydi.

Elbette, görünmez tarafın kollarını kaldıramıyor olması, durumlarını eşitliyordu.

Sonunda acının yerini omuzlarında toplanan nanoların uğultusu aldı. Bulundukları yere anestezi fışkırtarak onarıma başladılar. Tally fazla kıpırdamadığı sürece, küçük makineler acıyı donuk bir ağrı düzeyinde tutacaktı.

Onu arayanların dalları silkelediğini duydu uzaktan. Onu bir kuş gibi ürkütebileceklerini sanıyorlardı. Ama en yakındaki Dumanlı sessizce avlanıyor, dinliyor, izliyor ve başını iki yana çevirerek hâlâ ağaçları tarıyordu. Silüeti, kızılötesi gözlükleri olduğunu gösteriyordu.

Tally kendi kendine gülümsedi. Gece görüşleri, ağaçlara vurmaktan daha fazla işlerine yaramayacaktı. Ama sonra silüet doğrudan ona bakarak yerinde dondu. Uçan-tahta durdu.

Tally başını hemen hemen hiç kıpırdatmadan üstüne başına baktı. Görünen ne vardı?

Sonra buldu. Kamuflaj kıyafeti içinde yaşadığı onca günden, başından geçen onca olaydan ve düşüşten sonra... Manzara Yamacı'ndan atladığında olmuştu.

Sağ omzundaki dikiş atmıştı. Kızılötesinde neredeyse bembeyaz parlıyordu, Tally'nin metabolizmasının ısısı güneş ışığı gibi fışkırıyordu.

Şekil yavaş yavaş, dikkatle ona doğru süzüldü.

"Hey," diye seslendi kız endişeyle. "Sanırım burada bir şey buldum."

"Ne var?" diye yanıt verdi bir ses.

Tally yanıt veren sesi tanıdı. *David*, diye düşündü ve içinden küçük bir ürperti geçti. Ona bu kadar yaklaşılmıştı ve yumruğunu bile zor sıkıyordu.

Dumanlı kız, doğrudan Tally'ye bakmaya devam ederek duraksadı. "Bu ağaçta sıcak bir nokta var. Beyzbol topu büyüklüğünde."

David'den bir kahkaha geldi ve bir başkası bağırdı, "Muhtemelen yalnızca bir sincaptır."

"Sincap olmak için fazla sıcak. Alev almış bir sincap değilse."

Tally gözlerini sıkı sıkı yumarak bekledi ve bedenine yavaşlamasını, bu kadar çok enerji harcamamasını emretti. Ama Dumanlı kız haklıydı: Motor gibi çalışan yüreği ve omuzlarını onarmakla meşgul nanolar el ele vermişken, Tally alev almış gibi hissediyordu.

Sol elini kaldırıp yırtığı örtmeye çalıştı, ama kasları artık tepki vermiyordu. Tek yapabildiği oracıkta durup, kıpırdamamaya çalışmaktı.

Ondan tarafa daha fazla şekil kaydı.

"David!" diye seslendi biri uzaktan. "Geliyorlar!"

David bir küfür salladı ve uçan-tahtasını havada döndürdü. "Bizi gördüklerine memnun olmayacaklar. Hadi gelin, buradan gidelim!"

Tally'yi bulan kız hayal kırıklığıyla hıhladı, sonra tahtasını çevirdi ve David'in peşinden fırladı. Diğer Dumanlılar onları izleyerek dalların arasından geçip uzaklaştılar.

Kim geliyor? diye merak etti Tally. Neden onu orada bırakmışlardı? Dumanlılar Diego'da kimden korkuyorlardı?

Sonra ormanda koşan ayakların sesleri yaklaştı ve Tally yerde parlak sarı çakmalar gördü. Bugün aynı renkte üniformaları güvenlik işçilerinde ve görevlilerinde görmüştü; kalın siyah çizgili sarı, tıpkı miniklerin balarısı kostümleri gibi.

Fausto'nun, Diego yetkililerinin hâlâ iş başında olduğunu söylemesini hatırladı ve gülümsedi. Burada Dumanlıların varlıklarına tahammül ediyor olabilirlerdi, ama muhtemelen güvenlik görevlileri partilerden adam kaçırma teşebbüslerini onaylamıyordu.

Tally ağaç gövdesine iyice yaslandı. Kamuflej kıyafetindeki yırtık, kanayan bir yara gibi geliyordu. Gece görüşleri varsa, tıpkı Dumanlılar gibi göreceklerdi onu. Tally bir kez daha, yırtığı örtmek için sol elini kaldırdı...

Beklenmedik bir acıyla başı döndü ve Tally kendi sesinin ıstırapla inlediğini duydu. Gözlerini sıkı sıkı yumarak bir daha bağırmamaya çalıştı.

Aniden dünyası bir yana yattı. Tally gözlerini açtı ve bir ağağının daldan kaymış olduğunu fark etti, ama çok geçti. Elleri içgüdüyle tutunacak yer aradı; ancak çabası, içinden yeni acı dalgaları geçmesinden başka işe yaramadı. Sonra kontrolsüzce devrildi, yoluna çıkan dallara çarpa çarpa düşerken yaraları feryat ediyordu.

Homurdanarak yere çarptı, kolları ve bacakları yere fırlatılmış bir kuklanın kiler gibi açıldı.

Çevresinde hemen sarı kıyafetli güvenlik görevlileri belirdi.

“Kıpırdama!” dedi biri, kabaca.

Tally başını kaldırdı ve hayal kırıklığı ile inledi. Güvenlik görevlileri silahsız, ortalama orta-yaşlılardı ve kuduz bir Dobermam kuşatmış kediler kadar sinirliydi. Yaralanmamış olsa, yüzlerine gülebilir, aralarında dans edebilir, hepsini domino taşları gibi yere devirebilirdi.

Ama bu haliyle, güvenlik görevlileri onun kıpırtısızlığını teslimiyet kabul etti.

MORFOLOJİ İHLALİ

Tally, duvarları yumuşak malzemeyle kaplanmış bir hücrede uyandı.

Mekân kendi şehrindeki büyük hastane gibi kokuyordu. Dezenfektanların kimyasal kokusu, duş almak yerine robotlar tarafından yıkanmış çok fazla insanın nahos kokusu. Ve bir şekilde, göremediği bir yerde, Tally beklemiş yatak sürgüsü kokusu aldı.

Çoğu hastane odası, duvarları kaplanmış ve kapısız olmazdı. Muhtemelen kaplama malzemesinin altında bir yerde, görünmeyecek şekilde oturtulmuş bir kapı vardı. Yatıştırıcı olacağı düşünülen, pastel renkler karıştırılmış yumuşak ışık, yüksek tavana serpiştirilmiş tellerden yayılıyordu.

Tally doğrulup oturdu ve kollarını gerdi, omuzlarını ovaladı. Kasları tutulmuş, ağrıyordu, ama normal güçleri geri gelmişti. Güvenlik görevlileri onu bayıltmak için her ne kullanmışsa, Tally'yi bir süre uyutmuştu. Shay bir kez, kendi kendini onaran bedeninin nasıl çalıştığını göstermek için Tally'nin elini kırmıştı ve Tally'nin iyileşmesi için saatler geçmişti.

Tally yatak örtülerini tekmeledi, sonra kendi kendine baktı ve mırıldandı, “Şaka yapıyorsunuz herhalde.”

Kamuflaj kıyafetini çıkarıp yerine ince, kullanılıp atılan cinsten, pembe çiçekli bir gecelik giydirmişlerdi.

Tally yataktan kalktı ve geceliği yırtarak çıkarıp dertop etti. Sonra yere atıp yatağın altına tekmeledi. Saçma sapan görünmektense çıplak kalmak daha iyiydi.

Aslında, sonunda kamuflaj kıyafetini çıkarmış olmak muhteşemdi. Pullar teri ve ölü hücreleri yüzeye atıyor olabilir, ama hiçbir şey zaman zaman gerçek bir duş almanın yerini tutamazdı. Tally, burada duş alıp alamayacağını merak ederek derisini ovaladı.

“Merhaba!” dedi odaya.

Yanıt gelmeyince duvara daha yakından baktı. Kaplama malzemesinin kumaşı altıgen *mikro-lens*lerle pırıldıyordu. Kumaşa binlerce minik kamera dokunmuştu. Doktorlar Tally’nin her yaptığını, her açıdan izleyebilirdi.

“Hadi ama millet, beni duyabildiğinizi biliyorum!” dedi Tally yüksek sesle, sonra yumruğunu sıktı ve duvara sıkı bir yumruk attı.

“Of.” Elini havada sallayarak birkaç küfür salladı. Dolgu malzemesi biraz yardımcı oluyordu, ama arkasındaki duvar tahta ve taştan daha sert bir malzemedi, muhtemelen inşaat seramiğinden yapılmıştı. Tally buradan çıplak elle-riyle kaçamazdı.

Yatağa döndü ve oturdu, parmaklarını ovalayarak nefes verdi.

“Lütfen dikkatli ol genç bayan,” dedi bir ses. “Kendini inciteceksin.”

Tally eline baktı. Boğumları kızarmamıştı. “Yalnızca dikkatinizi çekmek istedim.”

“Dikkat mi? Hmm. Bütün bunların amacı bu mu?”

Tally inledi. Deli odasına kapatılmış olmaktan daha kötü bir şey varsa, o da koku bombası atarken yakalanmış minik muamelesi görmektir. Ses gür, sakinleştirici ve kimliksizdi, tıpkı bir terapi robotununki gibi. Tally duvarın arkasında, yatıştırıcı bilgisayar sesinin söyleyeceği sözler daktilo eden bir doktor kurulu hayal etti.

“Aslında bu, odamın *kapısı* olmaması ile ilgili,” dedi. “Bir kanunu falan mı ihlal ettim?”

“Kendine ve diğerlerine zarar verme potansiyeli taşıdığından, kontrollü gözetim altında tutuluyorsun.”

Tally gözlerini devirdi. Buradan çıktığında *potansiyel* tehlikeden çok daha fazlası olacaktı. Ama tek söylediği, “Kim, ben mi?” oldu.

“Başlangıç olarak, yeterli donanımın olmadan Manzara Yamacı’ndan aşağı atladın.”

Tally’nin ağzı açık kaldı. “Benim suçum olduğunu mu söylüyorsunuz? Yalnızca eski bir arkadaşım la konuşuyordum ve aniden bir sürü gelişigüzel manyak oklar ve yaylarla üzerime saldırdı. Ne yapacaktım? Orada durup beni kaçırmalarına izin mi verecektim?”

Ses duraksadı. “Olayın videosunu inceliyoruz. Ama itiraf etmeliyiz, burada, Diego’da, güçlük çıkarabilen mülteci

unsurlar var. Özür dileriz. Daha önce hiç bu kadar kötü davranmamışlardı. Arabuluculuk sürecinin işlediğinden emin olabilirsiniz.”

“Arabuluculuk mu? Yani, onlarla bu konuda *konuşuyor* musunuz? Neden beni değil onlardan birkaçını hapsediyorunuz? Ne de olsa, burada kurban *benim*.”

Bir duraksama daha oldu. “Henüz bu belirlenmedi. Adını, geldiğin şehri ve bu ‘eski dostu’ tam olarak nereden tanıdığını sorabilir miyim?”

Tally parmaklarının arasındaki yatak örtülerini yokladı. Duvar kaplaması gibi, bunlara da mikro-alıcılar, nabzını, terini ve derisinin elektrik direncindeki değişimleri ölçen açgözlü, minik makineler dokunmuştu. Tally yavaşça birkaç kez nefes alarak öfkesini bastırdı. Yoğunlaşırsa, onu bütün gün inceleseler de tek bir yalan keşfedemezlerdi.

“Adım Tally,” dedi dikkatle. “Kuzeyde bir yerden kaçtım. Burada kaçaklara *gerçekten* iyi davrandığınızı duydum.”

“Mültecilere kucak açıyoruz. Yeni Sistem altında, herkesin Diego vatandaşlığına başvurmasına izin veriyoruz.”

“‘Yeni Sistem’ buna verdiğiniz isim bu mu?” Tally gözlerini devirdi. “Evet, eh, sırf manyaklardan kaçtığı için insanları hapsediyorsanız, Yeni Sistem iğrenç bir şey. Ok ve yaylardan bahsetmiş miydim?”

“Emin ol, kendi eylemlerin yüzünden gözetim altında değilsin Tally. Biz bazı morfolojik ihlaller hakkında endişeleniyoruz.”

Odaklanmış olmasına rağmen, Tally'nin bel kemiğinden sinirli bir ürperti geçti. "Ne?"

"Tally, bedeninin güçlendirilmiş seramik bir iskelet etrafında inşa edilmiş. Tırnakların ve dişlerin silaha dönüştürülmüş. Kasların ve refleks merkezlerin ciddi bir biçimde değiştirilmiş."

Tally mide bulandırıcı bir his eşliğinde, güvenlik görevlilerinin ne yaptığını anladı. Onun ciddi şekilde yaralandığını düşünerek, derin tarama için hastaneye getirmişlerdi ve doktorların bulguları yetkilileri çok endişelendirmişti.

"Neden bahsettiğinizden emin değilim," dedi, masum görünmeye çalışarak.

"Beyin zarında da yapay görünen ve davranışlarını değiştirmek için tasarlanmış bazı yapılar var. Tally, ani öfke ya da coşku patlamaları, asosyal dürtüler ve üstünlük duyguları yaşıyor musun?"

Tally sakin kalmaya çalışarak bir derin nefes daha aldı. "Yaşadığım şey, *hapsedilmişlik* duygusu," dedi yavaşça ve dikkatle.

"Neden kollarında yara izleri var, Tally? Bunu sana bir başkası mı yaptı?"

"Ne, *bunlar mı?*" Tally parmaklarını sıra sıra kesik izinin üzerinde gezdirerek güldü. "Geldiğim yerde, bunlar yalnızca bir moda akımı!"

"Tally, zihnine yapılanların farkında olmayabilirsin. Sana, kendini kesmek doğal gelebilir."

“Ama bunlar yalnızca...” Tally inledi ve başını iki yana salladı. “Bu şehirde gördüğüm onca çılgınca ameliyattan sonra, birkaç *yara izi* için mi endişeleniyorsunuz?”

“Biz yalnızca, senin zihinsel dengenle ilgili olarak nele-re işaret ediyor olabileceklerinden endişeleniyoruz.”

“Bana zihinsel dengeden bahsetmeyin,” diye hırladı Tally, sakın davranma numarasına bir son vermeye karar vererek. “İnsanları hapseden ben değilim!”

“Geldiğin şehirle bizim şehrimiz arasındaki siyasi anlaşmazlıklardan haberin var mı Tally?”

“Siyasi anlaşmazlık mı?” diye sordu Tally. “Bunun *benimle* ne ilgisi var?”

“Senin şehrinin, tehlikeli ameliyat uygulamalarına ilişkin uzun bir geçmişi var, Tally. Bu geçmiş ve Diego’nun kaçaklar hakkındaki politikası sık sık diplomatik çatışma kaynağı olmuştur. Yeni Sistem’in uygulamaya konması işleri daha da karıştırdı.”

Tally hıhladı. “Demek geldiğim şehir yüzünden hapsettiniz beni! Siz tamamen *Paslı* mı oldunuz?”

Bunun ardından uzun bir sessizlik oldu. Tally, doktorların ses yazılımına hangi sözleri daktilo edecekleri konusunda tartıştıklarını hayal etti. “Neden bana işkence ediyorsunuz?” diye bağırdı, zararsız ve mızımız bir güzel gibi davranmaya çalışarak. “İzin verin yüzlerinizi göreyim!”

Yatağında tortop oldu ve ağlama sesleri çıkardı, ama herhangi bir yöne doğru fırlamaya hazırdı. Bu ahmaklar,

o uyurken kollarının tamamen iyileştiğinin farkında değildi herhalde. Ona tek gereken bir kapının yarım santim aralanmasıydı. Çıplak ya da değil, göz açıp kapayana dek çıkardı buradan.

Sessizlik biraz daha sürdü ve sonra ses geri döndü. “Korkarım serbest kalmana izin verilemez Tally. Vücudundaki değişiklikler yüzünden, tehlikeli silah kriterlerimize uyduğuna karar verildi. Ve Diego’da tehlikeli silahlar kanun dışıdır.”

Tally ağlama numarasını bıraktı. Ağzı açık kalmıştı. “Benim *kanun dışı* olduğumu mu söylüyorsunuz?” diye bağırdı. “Bir *insan* nasıl kanun dışı olabilir?”

“Herhangi bir suçla itham edilmiyorsun Tally. Asıl sorumlunun şehrinin yetkilileri olduğuna inanıyoruz. Ama bu hastaneden çıkmadan önce, vücudundaki morfolojik ihlaller düzeltilmeli.”

“Unut bunu! Bana dokunamazsınız!”

Ses Tally’nin öfkesine tepki vermedi, yalnızca yatıştırıcı bir biçimde konuşmaya devam etti. “Tally, şehrin diğer şehirlerin işlerine sık sık burnunu soktu, özellikle de kaçaklar konusunda. Senin, sen bilmeden değiştirildiğine ve buraya mülteci nüfusumuz arasında kargaşa çıkarmak üzere gönderildiğine inanıyoruz.”

Tally’nin Özel Durumlar’ın bilinçli bir ajanı değil, kandırılmış biri olduğunu düşünüyorlardı. Elbette, aslında gerçeğin ne kadar karmaşık olduğundan haberleri yoktu.

“O zaman bırakın evime gideyim,” dedi yumuşak bir sesle, kızgınlığını gözyaşlarına dönüştürmeye çalışarak. “Gideceğim, söz veriyorum. Beni bırakın, yeter.” Dişlerini sertçe alt dudağına geçirdi. Gözleri yanıyordu, ama gözyaşları gelmedi.

“Şimdiki morfolojik değişimlerle gitmene izin veremeyiz. Fazla tehlikelisin Tally.”

Hayal bile edemezsin, diye düşündü Tally.

“Dilersen Diego’dan gitmekte özgürsün,” diye devam etti ses, “ama ilk önce fiziksel düzeltmeleri yapacağız.”

“Hayır.” Tally’nin içinden bir ürperti geçti. Bunu yapamazlardı.

“Yasal olarak, silahlarını çıkarmadan seni bırakamayız.”

“Ama ben istemiyorsam beni ameliyat edemezsiniz.” Tally kendini bir kez daha zayıf, zavallı, kırılğan, *ortalama* olarak hayal etti. “Ya... bilinçli rıza ne olacak?”

“Tercihin buysa, değişmiş beyin kimyanı düzeltmek için deneysel teşebbüslerde bulunmayız. Tedavi görerek davranışlarını kontrol etmeyi öğrenebilirsin. Ama tehlikeli bedensel değişimlerin kanıtlanmış cerrahi tekniklerle düzeltilecek. Bunun için bilinçli rızaya gerek yok.”

Tally yine ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Onu yine vasatlaştırmak istiyorlardı, hem de *beynini* düzeltmeden, öyle mi? Bu nasıl bir mantık, nasıl bir kâbustu?

Aniden çevresindeki dört aşılmaz duvar, alaycı, aç, ısıt ısıt gözleriyle onu boğuyormuş gibi geldi. Tally içine giren

ve oradaki özel olan her şeyi söküp alan soğuk metal aletler hayal etti.

Zane'i öperkenki o birkaç dakika içinde, normal olmak istediğini hayal etmişti. Ama şimdi, bir şey onu öğütüp vasat yapmakla tehdit ederken, düşünceyi dayanılmaz buluyordu.

Zane'e tiksinden bakmak, ona dokunmak, onu öpmek istiyordu. Ama bu *bir kez daha* iradesi dışında değişirileceği anlamına geliyorsa değil...

"Bırakın beni," diye fısıldadı.

"Korkarım bunu yapamayız Tally. Ama işimiz bittiğinde, diğerleri kadar güzel ve sağlıklı olacaksın. Bir düşün. Burada, Diego'da, dilediğin gibi görünebilirsin."

"Bunun nasıl görüldüğümle alakası yok!" Tally ayağa fırladı ve en yakındaki duvara koştu. Yumruğunu kaldırdı ve bütün gücüyle vurdu. Bedeninden bir acı dalgası geçti yine.

"Tally, lütfen dur."

"Unut bunu!" Tally dişlerini sıktı ve duvarı yine yumrukladı. Kendi kendini incitmeye başlarsa, biri kapıyı açmak *zorunda kalırdı*.

Ve o zaman Tally'nin gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu görürlerdi.

"Tally, lütfen."

Tally elini geri çekti ve yine duvara vurdu, parmak boğumları dolgu malzemesinin ardındaki sertlikte kırılacakmış gibi hissetti. Dudaklarından bir inleme çıktı ve

yastıklara kan sıçradı, ama Tally kendini tutamazdı. Ne kadar güçlü olduğunu biliyorlardı ve bu gerçek, görünmek zorundaydı.

“Bize başka seçenek tanımıyorsun.”

Güzel, diye düşündü Tally. İçeri girin de beni durdurmaya çalışın.

Duvara tekrar vurdu, ağzından bir feryat yükseldi... Daha fazla kan sıçradı.

Sonra Tally acının içinde bir şey hissetti: Üzerine bir sersemlik çökmüştü.

“Hayır!” dedi. “Bu haksızlık.”

Hastane dezenfektanı ve sürgü kokusunun altında, sıradan bir insanın alamayacağı kadar hafif bir koku Tally’nin burun deliklerine doldu. Normalde Özeller bayıltma gazına karşı bağışıklı, ama Diego artık Tally’nin sırlarını biliyordu. Bu gazı sırf onun için tasarlamış olabilirlerdi...

Tally dizlerinin üzerine çöktü. Nefeslerini minimuma indirdi ve çaresizce sakinleşmeye, ciğerlerine mümkün olduğunca az hava çekmeye çalıştı. Her tür saldırıyla baş edebilmek için nasıl mükemmel tasarlandığını, zehirleri metabolizmasından ne kadar hızlı atabildiğini tahmin edememiş olabilirlerdi.

Tally duvara yaslandı. Her geçen an kendini daha da zayıf hissediyordu. Duvar kaplaması aniden *o kadar* yumuşak gelmeye başlamıştı ki! Sanki biri her yere yastık koymuştu. Sol eliyle birkaç arabirim yazılım jesti yapmayı başardı

ve yazılımı on dakikada bir tınlayacak şekilde ayarladı. Onlar onu ameliyat etmeye hazır olmadan uyanmak zorundaydı.

Odaklanmaya, plan yapmaya çalıştı, ama yastıklardaki ısı ısı lensler harika görünüyordu. Göz kapakları kapandı. Kaçmak zorundaydı, ama ilk önce uyumalıydı.

Uyku o kadar da kötü değildi aslında, yine köpükkafa olmak gibiydi, hiçbir şey için endişelenmeden, içinde derin bir öfke taşımadan...

SESLER

Burası hoştu. Hoş ve sessiz.

Tally uzun süredir ilk defa öfke duymuyordu, hayal kırıklığı hissetmiyordu. Kaslarındaki gerilim, bir yerlerde olması, bir şeyler yapması, kendini tekrar tekrar kanıtlaması gerektiği hissi gitmişti. Burada, bu mekânda, yalnızca Tally'ydi ve bu basit bilgi derisinde hoş bir esinti gibi doluyordu. Sağ eli özellikle hoş geliyordu, çok eğlenceliydi, sanki biri üzerine şampanya köpüğü damlatıyordu.

Tally gözlerini araladı. Her şey hoş bir biçimde odak dışındaydı, her zamanki gibi keskin ve köşeli değildi. Aslında, burası tamamen beyaz, yumuşak bulutlarla doluydu. Gökyüzüne bakan bir minik gibi, dilediği her şekli görebiliyordu. Bir ejderha hayal etmeye çalıştı, ama beyni kanatları gerçekçi yapamadı... ve dişler de çok karmaşıktı.

Dahası, ejderhalar çok korkunçtu. Tally, ya da tanıdığı bir başkası, bir zamanlar bir ejderhayla kötü bir deneyim yaşamıştı.

Arkadaşlarını hayal etmek daha kolaydı: Shay-la ve Zane-la, onu seven herkes. Gerçekte istediği tek şey buydu, biraz daha uyuduktan sonra gidip onları görmek.

Gözlerini yine yumdu.

Tın.

Yine o ses. Durup durup, tıpkı onu kontrol etmeye gelen bir arkadaş gibi tınlıyordu.

“Selam, Tın-la,” dedi.

Tınlama yanıt vermedi. Ama Tally nazik davranmaktan hoşlandı.

“Kız bir şey mi söyledi doktor?” diye sordu biri.

“Olamaz. Ona verdiğimiz ilaçla mümkün değil.”

“Metabolizma çizelgesini *gördünüz mü?*” dedi bir üçüncüsü. “Risk alamayız. Şu kayışları kontrol edin.”

Biri homurdandı, sonra Tally’nin elleri ve ayaklarıyla oynamaya başladı, eğlenceli sağ elinden başladı ve Tally’nin çevresinde saat yönünde bir halka çizdi. Tally bir saat olduğunu, sessizce yatarak tıkırdadığını hayal etti.

“Endişelenme doktor. Hiçbir yere gidemez.”

Ses bu konuda yanılıyordu, çünkü bir an sonra Tally bir yerlere gidiyor, sırtüstü süzülüyordu. Gözlerini açamıyordu, ama bir tür uçan-araca binmek gibiydi. Yukarıda, gözleri kapalıyken bile görebileceği kadar parlak ışıklar yanıp sönüyordu. İç kulağı uçan-aracın sola döndüğünü, yavaşça alçaldığını, sonra manyetik ağda bir çıkıntıya çarptığını hissetti. Sonra hızla yukarı yöneldi, öyle hızlıydı ki kulakları biraz tıkanı.

“Tamam,” dedi seslerde biri. “Burada hazırlık ekibini bekle. Onu *sakın* yalnız bırakmayın ve hareket ederse beni çağırın.”

“Tamam Doktor. Ama kıpırdamıyor.”

Tally gülümsedi. Hiç kıpırdamamasını gerektiren bir oyun oynamaya karar verdi. Zihninin arkasında bir yerde, sesi kandırmanın çok eğlenceli olacağı fikri vardı.

Tın.

“Selam,” diye yanıt verdi Tally ve sonra kıpırdamaması gerektiğini hatırladı.

Tally bir an kıpırtısız kaldı, sonra tınlamaların nereden geldiğini merak etmeye başladı. Sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Parmaklarını oynattı ve bir süre sonra bir arabirim perdesi göz kapaklarının içine oturdu. İçsel yazılımı diğer şeyler kadar bulanık değildi ve onu çalıştırmak için parmaklarını oynatmaktan başka bir şey yapması gerekmiyordu.

Tally tınlamaların uyandırma sinyali olduğunu gördü. Kalkıp bir şey yapması gerekiyordu.

Yavaşça nefes verdi. Burada yatmak *o kadar da* hoş değildi. Dahası, ne yapmak için uyanmak istediğini hatırlamıyordu. Bu da, bütün bu uyandırma konusunu anlamsız kılıyordu. Aslında, uyandırma meselesi aptalcaydı. Kıkırdamak bu kadar zor olmasa, Tally kıkırdardı. Aniden her tınlama saçma gelmeye başlamıştı.

Onu bir daha rahatsız etmesin diye, uyandırma sinyali-ni kapatmak için parmağını oynattı.

Ama soru kafasını meşgul ediyordu: Ne yapması gerekiyordu? Belki de diğer Kesicilerden biri bilirdi. Tennenini açtı.

“Tally?” diye sordu bir ses. “Sonunda!”

Tally gülümsedi. Shay her zaman ne yapılacağını bilirdi.

“Sen iyi misin?” dedi Shay. “Nerelerdeydin?”

Tally yanıt vermeye çalıştı, ama konuşmak çok zordu.

“Sen iyi misin Tally?” dedi Shay biraz sonra. Sesi endişeliydi.

Tally Shay’in ona kızgın olduğunu hatırladı ve gülümsemesi genişledi. Shay-la şimdi kızgın değil, endişeliydi.

Tally çok çabaladı ve sonunda peltek peltek, “Uykum var,” demeyi başardı.

“Ah, lanet olsun.”

İşte bu tuhaftı, diye düşündü Tally. Aynı anda iki ses, aynı korku dolu sesle, “Ah, lanet olsun,” demişti. Seslerden biri kafasının içindeki Shay’in sesiydi. Diğerisi ise durup durup duyduğu *diğer* ses.

Bu iş karmaşılaşıyordu. Tıpkı hayal ettiği ejderha dişleri gibi.

“Uyanmam lazım,” dedi.

“Ah, lanet olsun,” dedi diğer ses.

Aynı anda Shay, “Olduğun yerde kal Tally,” diyordu. “Sanırım sinyalinin nereden geldiğini buldum. Hastanede-sin, değil mi?”

“Hı hı,” diye mırıldandı Tally. Diğer ses odaklanmasını zorlaştırsa da, hastane kokusunu tanımıştı. Ses bağırıp

çağırarak Tally'nin başını ağrıtıyordu. "Sanırım uyanıyor! Biri onu uyutacak bir şeyler getirsin!" Dır dır dır...

"Yakındayız," dedi Shay. "Orada bir yerde olduğunu tahmin etmiştik. Bir saat içinde sıradanlaştırma ameliyatı yapılacak sana."

"Ah, doğru," dedi Tally, ne yapması gerektiğini şimdi hatırlayarak. Buradan kaçması gerekiyordu ve bu iş *gerçekten* zor olacaktı. Parmak uçlarını oynatmaktan daha zor. "Yardım et Shay-la."

"Dayan Tally. *Uyanmaya* çalış! Seni almaya geliyorum."

"Yaşa Shay-la!" diye fısıldadı Tally.

"Ama ten-antenini kapat *hemen*. Seni taramışlarsa, bizi dinliyor olabilirler..."

"Tamam," dedi Tally. Parmaklarıyla bir jest yaptı ve kafasının içindeki ses sustu. Diğer ses hâlâ bağırıyor, hâlâ aynı endişeli sesle yakınıyordu. Tally'nin başını ağrıtmaya başlamıştı.

"Doktor! Bir şey söyledi! Hem de son dozdan sonra! Nedir bu kız?"

"Her ne ise, bu onu uyutur," dedi bir başkası ve Tally'nin üzerine yine uyku çöktü.

Böylece, Tally bir kez daha, hiçbir şey düşünmemeye başladı.

İŞIK

Bir ışık patlaması eşliğinde kendine geldi.

Tally'nin içinde bir adrenalın dalgası kabardı. Tıpkı çığlık çığlığa kâbustan uyanmak gibiydi. Dünya aniden elmas kadar berrak, ağzındaki dişler kadar keskin, gözlerine tutulmuş projektör kadar parlak geldi.

Tally aniden doğrulup oturdu. Nefes nefeseydi ve yumruklarını sıkırmıştı. Shay, hastane yatağının ayakucunda durmuş, Tally'nin ayak bileklerindeki kayışlarla oynuyordu.

"Shay!" diye bağırdı Tally. Her şeyi o kadar parlak hissediyordu ki, bağırarak *zorundaydı!*

"Bu seni uyandırdı, değil mi?"

"Shay!" Sol kolu acıyordu; biri ona iğne yapmıştı. Bedenin her yerinde enerji kaynıyordu, bütün öfkesi ve gücü geri dönmüştü. Bir ayağındaki kayışı çekti, ama metal kayış dayandı.

"Sakin ol Tally-wa," dedi Shay. "Ben hallederim."

“Sakin olmak mı?” diye mırıldandı Tally, gözleriyle odayı tarayarak. Duvarlara makineler dizilmişti ve hepsi çalışıyordu. Odanın ortasında bir ameliyat tankı vardı ve içinde yaşam–destek sıvısı gurulduyordu. Kullanılmayı bekleyen bir soluma tüpü gevşekçe sarkıyordu. Yakındaki masada neşterler ve titreşimli testereler bekliyordu.

Yerde, hastane önlüğü içinde iki baygın adam yatıyordu. Biri orta–güzeldi, diğeri ise ince kürküne leopar benekleri yaptıracak kadar gençti. Onları görünce, son yirmi dört saat içinde yaşadıkları Tally’nin aklına dolmuştu. Gelişigüzel Şehri, yakalanmak, onu ortalama yapacak ameliyatla tehdit edilmesi.

Ayak bileklerindeki bağları zorladı yine. Bu odadan *hemen* kaçmak zorundaydı.

“Az kaldı,” dedi Shay, yatıştırırcasma.

Tally’nin sağ kolu kaşınıyordu. Koluna tutturulmuş bir dolu tel ve tüp buldu. Büyük ameliyatlarda kullanılan yaşam–destek araçları. Tıslayarak kopardı onları. Lekesiz beyaz zemine kan saçıldı, ama canı acımadı. Anestezi maddesi ve Shay’in onu uyandırmak için kullandığı madde, Tally’nin içini, acıyı boğan türden bir öfkeyle doldurmuştu.

Shay sonunda ikinci kayışı da açtığında, Tally parmaklarını bükerek ayağa fırladı.

“Mm, belki de bunu giymen daha iyi olur,” dedi Shay, Tally’ye bir kamuflej kıyafeti fırlatarak. Tally kendine baktı.

Üzerinde, bir başka atılabilir hastane geceliği vardı; mavi dinazor desenli, pembe bir gecelik.

“Bu hastanelerin derdi ne?” diye bağırdı, geceliği yırtıp çıkararak. Bir ayağını kamuflej kıyafetine soktu.

“Sessiz ol Tally-wa,” diye tısladı Shay. “Alıcıların fişlerini çıkardım, ama bu şekilde bağırırsan seni gelişigüzel insanlar bile duyabilir, biliyorsun. Ve ten-antenini açma daha. Bizi ele verir.”

“Pardon şef.” Aniden Tally’nin başı döndü. Çok hızlı kalkmıştı. Ama bacaklarını kamuflej kıyafetinin içine sokup, giysiyi omuzlarına çekmeyi başardı. Tally’nin çılgınca atan nabzını hisseden kıyafet hemen zırh moduna geçti, pullar dalgalandı, sonra dümdüz ve sert yattı.

“Hayır, bu şekilde ayarla,” diye fısıldadı Shay, bir elini kapıya koyarak. Kendi kıyafeti açık maviydi, hastane üniforması renginde.

Tally kıyafetini ayarlayıp Shay’inkinin rengine uydurmaya çalışırken, başı hâlâ çılgınca bir enerjiyle dönüyordu. “Beni almaya geldin,” dedi alçak sesle konuşmaya çalışarak.

“Bunu sana yapmalarına izin veremezdim.”

“Ama benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Bazen senden nefret ediyorum Tally. Başka kimseden etmediğim kadar...” Shay hıhladı, “Belki bu yüzden seni almaya gelmişimdir.”

Tally ameliyat tankına, kesici aletlerle dolu masaya, onu ortalama birine dönüştürecek araçlara bakarak yutkundu. Shay'in deyişiyile, sıradanlaştıracaklardı onu. "Teşekkürler Shay-la."

"Sorun değil. Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

"Bir dakika şef." Tally yutkundu. "Fausto'yu gördüm."

"Ben de..." Shay'in sesinde öfke yoktu, yalnızca bir gerçeği ifade ediyordu.

"Ama o..."

"Biliyorum."

"Biliyorsun..." Uyanma süreci yüzünden, olan biten her şey yüzünden hâlâ fırl fırl dönen bir zihinle bir adım attı. "Ama onun için ne yapacağız Shay?"

"Gitmek zorundayız Tally. Kesicilerin geri kalanı çatıda bizi bekliyor. Büyük bir şey geliyor. Dumanlılardan çok daha büyük."

Tally kaşlarını çatı. "Ne?..."

Bir alarmın feryadı sessizliği yırttı.

"Yaklaşıyor olmalılar!" diye bağırdı Shay. "Gitmek zorundayız!" Tally'nin elini yakaladı ve onu kapıya çekti.

Tally takip etti. Başı dönüyor, sallanıyordu. Odanın dışında, uzun, düz bir koridor her iki yönde uzanıyordu ve alarm koridor boyunca yankılanıyordu. Hastane önlükleri içinde insanlar iki yanda kapılardan fırlıyor, karmaşık gevezelikleri ile koridoru dolduruyorlardı.

Shay şaşkın doktorların ve hademelerin arasından, birer heykelmişler gibi sıyrılarak koşmaya başladı. O kadar hafif, o kadar hızlıydı ki, çalkalanan kalabalık aralarından geçen açık mavi şeyi fark etmedi bile.

Tally sorularını bir kenara bıraktı ve takip etti, ama yeni uyanmış olmasından kaynaklanan baş dönmesi çok yavaş geçiyordu. İnsanlardan elinden geldigince kaçıyor, yoluna çıkan herkese çarpıyordu. İnsanlardan ve duvarlardan sekiyordu, ama çılgın enerjisinin onu taşımasına izin vererek ilerlemeyi başarıyordu.

“Durun!” diye bağırdı bir ses. “İkiniz de!”

Shay’in önüne, sarı-siyah üniformalı bir grup güvenlik görevlisi çıkmıştı. Şok sopaları, yumuşak pastel rengi ışıkta parlıyordu.

Shay duraksamadı, elleri ve ayaklarıyla saldırarak güvenlik görevlilerinin ortasına dalarken kıyafeti siyaha dönüştü. Böcek kapanındaki sivrisinekler gibi cızırdayan şok sopaları kıyafetin zırhlı pullarına çarparken hava taze yıldırım kokusuyla doldu. Shay arbedenin içinde çılgınca dönüyor, sarı giyimli insanları her yöne fırlatıyordu.

Tally çatışmaya ulaştığında, ayakta yalnızca iki güvenlik görevlisi kalmıştı. Shay’i uzak tutmaya çalışarak şok sopalarını havada sallıyorlar, koridorda geri geri gidiyorlardı. Tally bir tanesinin arkasına geçti ve kadını bileklerinden yakaladı, bir çat sesiyle kıvırdı ve diğerinin üzerine ittirdi, ikisini birden yere devirdi.

“Onları kırmaya gerek yok Tally-wa.”

Tally bileğini tutarak acıyla haykıran kadına baktı. “Ah, pardon şef!”

“Senin suçun değil Tally. Hadi gel.” Shay merdiven kapısını ittirip açtı ve her katı iki uzun sıçrayışta tırmanarak yukarı yöneldi. Tally peşinden gitti. Baş dönmesini hemen hemen kontrol altına almıştı. O koşarken uyanırkenki çılgın enerji biraz soluyordu. Merdiven kapısı arkalarından kapanarak alarmin sağır eden çınlamasını biraz boğdu.

Tally, Shay’in başına neler geldiğini, bu saate kadar nerede olduğunu merak etti. Diğer Kesiciler ne zamandır buradaydılar?

Ama sorular bekleyebilirdi. Tally özgür kaldığına, Shay’in yanında savaşabildiğine ve özel kalabildiğine memnundu. İkisi birlikteyken onları hiçbir şey durduramazdı.

Birkaç kat yukarıda merdivenler sona erdi. Son kapıyı çarparak açtılar ve çatıya çıktılar. Gökyüzünde binlerce yıldız ışıldıyordu. Berrak, güzel bir geceydi.

Yastıklı hücreden sonra, açık gökyüzü altında olmak muhteşemdi. Tally taze havayı içine çekmeye çalıştı, ama çevrelerindeki havalandırma bacalarından hâlâ hastane kokusu geliyordu.

“Güzel, daha gelmemişler,” dedi Shay.

“Kim gelmemiş?” diye sordu Tally.

Shay çatıda ona yol gösterdi. Hastanenin yanındaki dev, karanlık binaya doğru gittiler. Tally oranın Belediye Binası olduğunu hatırladı. Shay çatının kenarından aşağı baktı.

İnsanlar hastaneden dışarı akıyordu, açık mavi ve beyazlar içinde hastane personeli, incecik gecelikler içinde kimi yürüyen, kimi uçan-sedyelerle itilen hastalar... Tally alarmin aşağıdaki pencerelerde yankılandığını duydu ve sesin iki tonlu tahliye sinyaline dönüşmüş olduğunu fark etti.

“Neler oluyor Shay? Sırf bizim yüzümüzden tahliye etmiyorlar, değil mi?”

“Hayır, bizim yüzümüzden değil.” Shay ona döndü ve elini Tally’nin omzuna koydu. “Dikkatle dinlemen gerek Tally. Bu önemli.”

“Dinliyorum Shay. Ama bana neler olduğunu söyle.”

“Tamam. Fausto hakkında her şeyi biliyordum. Bir haftadan fazla zaman önce, buraya gelir gelmez onun tenanten sinyalini dinlemeye başladım. Her şeyi açıkladı.”

“O zaman biliyorsun... Fausto artık özel değil.”

Shay duraksadı. “Bunun doğru olduğundan emin değilim Tally.”

“Ama o farklı Shay. O zayıf. Ben gördüm, o...” Tally daha dikkatli bakarken sesi soldu. İnanmazlık içinde nefesi kesildi. Shay’in gözlerinde, daha önce orada olmayan bir zayıflık vardı. Ama bu Shay’di, hâlâ hızlı, hâlâ ölümcül... Güvenlik görevlilerini tırpan gibi biçmişti.

“O zayıf değil,” dedi Shay. “Ben de değilim.”

Tally başını iki yana sallayarak, sendeleyerek geriledi. “Seni de yakalamışlar.”

Shay başını salladı. “Sorun değil Tally-wa. Beni köpük-kafaya dönüştürmüş değiller.” Bir adım ilerledi. “Ama *dinlemek* zorundasın.”

“Bana yaklaşma!” diye ukladı Tally, parmaklarını kıvırmak.

“Dur Tally, büyük bir şey oluyor.”

Tally başını iki yana salladı. Shay’in sesindeki zayıflığı duyabiliyordu artık. Bu kadar sersem olmasa en baştan fark ederdi. Gerçek Shay gelişigüzel bir güvenlik görevlisinin bileği için endişelenmezdi. Ve gerçek Shay –*özel* Shay– Tally’yi asla bu kadar kolay affetmezdi.

“Beni kendine benzetmek istiyorsun! Tıpkı Fausto’nun ve Dumanlıların yapmayı denediği gibi!”

“Hayır, istemiyorum!” dedi Shay. “Olduğun halinle ihtiyacım var sana...”

Shay sözlerini tamamlayamadan, Tally dönüp bütün gücüyle aksi yöne koşmaya başladı. Düşüş bilezikleri yoktu, atlama–yeleği yoktu, ama yine de bir Özel gibi tırmanabilirdi. Shay, Fausto kadar yumuşamışsa, eskisi kadar pervasız davranamazdı. Tally bu çılgın şehirden kaçabilir, kendi şehrinde yardım bulabilirdi...

“Durdurun onu!” diye bağırdı Shay.

Şekilsiz baca ve anten yığını içinde yüz­süz insan şekilleri belirdi. Karanlıktan Tally'nin üzerine atladılar, kollarını ve bacaklarını yakaladılar.

Bütün bunlar bir tuzaktı. "Ten-antenini açma," demişti Shay, böylece diğerleri kendi aralarında sessizce konuşabilecek, Tally'ye karşı plan yapabilecekti.

Tally bir yumruk salladı, yaralı eli acıyla zırlı kamuflej kıyafetine denk geldi. Yüz­süz bir Kesici kolunu yakaladı, ama Tally kıyafetini kaygan hale getirdi ve kolunu çekti. Hızının onu geriye taşımasına izin verdi, yuvarlandı, yerden fırladı ve yüksek bir borunun üzerine sıçradı.

Kıyafetin başlığını yüzüne çekmeye, diğerleri ona ulaşmadan görünmez olmaya çalıştı, ama bir çift eldivenli el Tally'nin ayak bileklerini yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. Tally borudan düşerken bir başka şekil onu yakaladı. Başka eller onu kavradı, çılgın yumruk yağmurunu kontrol altına aldı ve onu hafifçe çatıya sürükledi.

Tally mücadele etti ama, özel ya da değil, çok kalabalıklardı.

Başlıklarını çıkardılar. Ho, Tachs ve tüm diğer Kesiciler: Shay hepsini ele geçirmişti.

Gözlerinde korkunç, vasat bir iyilikle, yumuşak ifadelerle gülümsediler ona. Tally çıplak boynuna batacak iğneyi bekleyerek çabaladı.

Shay önüne dikilip başını iki yana salladı. "Tally, sakın olur musun?"

Tally ona tükürdü, “Beni *kurtaracağını* söyledin.”

“*Kurtarıyorum* da. Sakin olup dinlersen anlayacaksın.” Çileden çıkmış gibi nefes verdi. “Fausto bana tedaviyi verdikten sonra Kesicileri çağırdım. Onlara yarı yolda benimle buluşmalarını söyledim. Diego’ya geri dönerken teker teker hepsini tedavi ettim.”

Tally diğer yüzlere baktı. Birkaçı ona, şakayı anlamamış minik gibi bakıyordu. Hiçbir kuşku, Shay’in sözlerine herhangi bir karşı duruş göremedi. Artık koyun olmuşlardı, köpükkafalardan bir farkları yoktu.

Öfkesi solarak çaresizliğe dönüştü. Hepsinin beyni nano istilası altındaydı, hepsi zayıf ve zavallı olmuştu. Tally tamamen yalnız kalmıştı.

Shay ellerini açtı. “Dinle, buraya daha bugün döndük. Dumanlıların sana saldırmasına üzüldüm; ben olsam onlara izin vermezdim. Senin ihtiyacın olan şey bu tedavi değil Tally.”

“O zaman *bırakın beni!*” diye hırladı Tally.

Shay bir an duraksadı, sonra başını salladı. “Tamam. Onu bırakın.”

“Ama şef,” dedi Tachs. “Şimdiden savunmaları aşıtlar. Bir dakikadan az zamanımız var.”

“Biliyorum. Ama Tally bize yardım edecek. Edeceğinden eminim.”

Diğerleri teker teker Tally’yi bıraktılar. Tally kendini serbest buldu. Hâlâ dik dik Shay’e bakıyordu ve şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Hâlâ dört bir yanı çevriliydi.

“Kaçmanın anlamı yok Tally. Dr. Cable buraya geliyor.”

Tally tek kaşını kaldırdı. “Diego’ya mı? Sizi geri götürmek için mi?”

“Hayır.” Shay’in sesi, ağlamak üzere olan bir minik çocuğunki gibi kırıldı. “Bizim suçumuz Tally. Senin ve benim.”

“Ne bizim suçumuz?”

“Silah Deposu’nda yaptıklarımızdan sonra, kimse bunu Suçluların ya da Dumanlıların yaptığına inanmadı. Fazla buz-gibi, fazla özel davrandık. Tüm şehri korkuttuk.”

“O gecedен bu yana,” dedi Tachs, “şehirdeki herkes gidip geride bıraktığınız dumanları tüten kratere bakıyor. Alık alık seyretmeleri için minik sınıflarını getiriyorlar.”

“Ve Cable buraya geliyor, öyle mi?” Tally kaşlarını çatı. “Dur, demek istediğin, *bizim* yaptığımızı anladılar mı?”

“Hayır, bir başka teorileri var.” Shay ufka işaret etti. “Bak.”

Tally başını çevirdi. Uzakta, Belediye Binası’nın ötesinde, parlak ışıklardan oluşan bir yığın, gökyüzünü doldurmuştu. Onlar izlerken ışıklar yaklaştı ve parlaklaştı, sıcak bir gecede görülen yıldızlar gibi ışıldadılar.

Tıpkı Tally ve Shay’in Silah Deposu’ndan kovalandığı günkü gibiydi.

“Uçan-araçlar,” dedi Tally.

Tachs başını salladı. “Şehrin askeri gücünün kontrolünü Dr. Cable’a verdiler. En azından geri kalan kısmını.”

“Tahtalarınızı alın,” dedi Shay. Diğerleri çatıda dört bir yana dağıldılar.

Shay, Tally’nin ellerine iki düşüş bileziği tutuşturdu. “Kaçmaya çalışmayı bırakman ve başlattığımız şeyin karşısına cesurca çıkman gerek.”

Shay’in dokunuşu Tally’yi irkiltmedi. Aniden kafası, tedavi edilmek konusunda endişelenemeyecek kadar karışmıştı. Şimdi yaklaşan aracı duyabiliyordu. Bir sürü kaldırıncı pervane, ısınmaya başlamış kocaman bir makine gibi uğulduyordu. “Hâlâ anlamıyorum.”

Shay kendi bileziklerini düzeltti ve karanlıkta iki uçan-tahta yükseldi. “Şehrimiz öteden beri Diego’dan nefret ediyor. Özel Durumlar, onların kaçaklara yardım ettiğini, helikopterlerinin insanları Eski Duman’a taşıdığını biliyordu. Bu yüzden, Silah Deposu yok olduğu zaman, Dr. Cable bunun bir askeri saldırı olduğuna karar verdi. Diego’yu suçladı.”

“Yani o uçan-araçlar... bu şehre *saldırmak* için mi geliyorlar?” diye mırıldandı Tally. Işıklar gittikçe büyüdü, büyüdü ve tam tepelerinde dönmeye başladılar. Düzinelerce araç vardı ve büyük bir anafor gibi Belediye Binası’nın üzerini kaplamışlardı. “Dr. Cable bile yapmaz bunu.”

“Korkarım yapar. Ve şimdilik, diğer şehirler oturup izlemekle yetinecek. Yeni Sistem hepsini korkuttu.” Shay

kamuflaj kıyafetinin başlığını başına geçirdi. “Bu gece buradakilere yardım etmemiz gerek, Tally, elimizden geleni yapmamız gerek. Yarın, sen ve ben eve gidip başlattığımız bu savaşı durdurmalıyız.”

“Savaş mı? Ama şehirler bunu yapmaz...” Tally’nin sesi soldu. Ayaklarının altındaki çatı gürlemeye başladı ve yüz tane kaldırıcı pervanenin uğultusunun altında, aşağıdaki sokaklardan gelen tiz bir ses duydu.

İnsanlar çılgılık atıyordu.

Birkaç saniye sonra yukarıdaki filo ateş açtı ve gökyüzünü ışıkla doldurdu.

Üçüncü Kısım

BİR SAVAŞI BİTİRMEK

“İnsan geleceğini geçmişiyile karşılar.”
Pearl S. Buck

ÖDETMEK

Top ateşleri havayı yardı, Tally'nin görüş alanında alev alev izler bıraktı. Patlamalar kulaklarını paraladı ve şok dalgaları onu yırtıp açmaya çalışıyormuş gibi göğsüne çarptı.

Uçan-araç filosu Belediye Binası'na ateş yağdırdı, mermi sağanağı öyle parlaktı ki bir an bina bile görünmez oldu. Ama Tally yine de kör edici saldırının ardında kırılan camların gürültüsünü, yırtılan metalin çığlığını duyabiliyordu.

Birkaç saniye sonra, öfkeli saldırı durdu ve Tally dumanların arasından Belediye Binası'm gördü. Binada devasa delikler vardı. İçeride yanan ateşler yüzünden, üzerine düzinelerce parlak göz oyulmuş bir balkabağı lambası gibi görünüyordu.

Aşağıda feryatlar yine yükseldi. Şimdi dehşet doluydular. Tally baş döndürücü bir an boyunca Shay'in sözlerini hatırladı: *"Hepsi bizim suçumuz Tally. Senin ve benim."*

Başını yavaşça iki yana salladı. Gördükleri gerçek olmazdı.

Artık savaşlar yoktu.

“Hadi gel!” diye bağırdı Shay, tahtasına atlatıp yükselirken. “Belediye Binası geceleri boş olur, ama hastanedeki herkesi çıkarmamız lazım...”

Donakalmış olan Tally kendine geldi ve bombardıman bir kez daha başlarken uçan-tahtasına atladı. Shay süzülerek çatıdan uzaklaştı, bir anlığına ateş fırtınasında silüeti görüldü, sonra alçalarak gözden kayboldu. Tally de onun ardından gitti, birkaç saniye korkuluğun üzerinde süzülerek aşağıdaki kargaşaya baktı.

Hastane vurulmamıştı, en azından henüz vurulmamıştı, ama yine de kapılarından dehşete kapılmış insan kalabalıkları dökülüyordu. Bu gece insanların ölmesi için filonun onları vurması gerekmezdi. Öldürme işini panik ve kargaşa da yapardı. Diğer şehirler yalnızca Silah Deposu saldırısına denk bir karşılık olarak görecekti bunu. Bir boş binaya karşılık bir başka boş bina.

Tally kaldırıcı pervaneleri durdurarak alçaldı ve diz çökerek tahtasını sıkı sıkı tuttu. Saldırıdan kaynaklanan sarsıntılar havayı elle tutulur bir şeye, adeta çalkantılı, ürpeyen bir denize dönüştürmüştü.

Diğer Kesiciler inmişti bile, kamuflaj kıyafetleri Diego güvenlik görevlilerinin sarı-siyah renklerini almıştı. Tachs ve Ho kalabalığı hastanenin çevresinden dolaştırıp diğer yana, Belediye Binası’ndan dökülen molozlardan uzağa götürüyordu. Diğerleri iki bina arasında düşmüş yayalara yardım ediyordu; bütün kayar-yollar sıkışmış, gece yolcularını yere fırlatmıştı.

Tally bir an, ne yapacağını bilemeden havada döndü. Sonra hastaneden çıkan minikleri gördü. Helikopter pistini kuşatan çalı çit boyunca dizilmişlerdi. Bakıcıları durup onları saydı, sonra güvenli bir yere götürmek üzere harekete geçti.

Tally tahtasını iniş pistine çevirdi ve yerçekiminin izin verdiğince hızlı indi. Bu helikopterler diğer şehirden kaçanları Eski Duman'a, sonra da buraya, Yeni Sistem'e taşımıştı. Tally Dr. Cable'ın saldırısının, helikopterleri görmezden geleceğinden kuşkuluydu.

Kaldırıcı pervanelerini bağırarak miniklerin başlarının hemen üzerinde durdu. Dehşet dolu yüzler, açık ağızlarla ona bakıyordu.

"Buradan uzaklaşın!" diye bağırdı Tally, klasik sakın ve bilge yüzlere sahip iki bakıcıya.

Ona inanmazlıkla baktılar, sonra Tally kamuflaj kıyafetini değiştirip güvenlik görevlilerinin üniformalarına benzetmeyi akıl etti. "Helikopterler hedef alınabilir!" diye bağırdı.

Bakıcıların sersem ifadeleri değişmedi ve Tally bir küfür salladı. Kaçaklar, Yeni Sistem ve Eski Duman henüz bu savaşın sebebini anlamamışlardı. Tek bildikleri gökyüzünün tepelerinde patladığı ve yollarına devam etmeden önce sorumlulukları altındaki bütün çocukların orada olduğundan emin olmaları gerektiği idi.

Tally başını kaldırıp baktı ve ıslıl ıslıl bir uçan-aracın fi-lodan ayrıldığını gördü. Araç geniş bir yay çizerek tembel

tembel döndü ve aylak bir av kuşu gibi iniş pistine doğru alçaldı.

“Onları hastanenin diğer tarafına götürün, *hemen!*” diye bağırdı Tally, sonra geri dönüp uçan-araca doğru tırmandı. Bir yandan da ona karşı tam olarak ne yapabileceğini merak ediyordu. Bu sefer el bombası yoktu, aç nano-sıvısı yoktu. Bir askeri makineye karşı yapayalnız ve silahsızdı.

Ama bu savaş gerçekten onun hatasıysa, denemek zorundaydı.

Tally başlığını yüzüne çekti ve kıyafeti kızılötesi kamuflaj moduna çevirip Belediye Binası’na doğru fırladı. Top ateşlerinin ve patlamaların sıcaklığının ortasında, uçan-aracın onun gelişini görmeyeceğini umuyordu.

Yıkılmaya yüz tutmuş binaya yaklaştığında hava çevresinde ürperdi ve patlamalardan kaynaklanan sarsıntılar bedenine çarptı. Şimdi ateşlerin kavurucu sıcaklığını hissedebiliyor, Belediye Binası’nın uçan-gergileri düştükçe yıkılan katların gürlemesini duyabiliyordu. Filo tüm binayı yok ediyor, tıpkı Tally ile Shay’in Silah Deposu’na yaptığı gibi, onu yerle bir ediyordu.

Tally, cehennemi arkasına alarak uçan-araçla aynı hizaya geldi ve onunla birlikte alçalarak bir zayıflık aradı. Silah Deposu’ndan yükselirken gördüğü araca benziyordu. Silahlar, kanatlar ve pençelerle kaplı tombul bir gövdeyi taşıyan dört kaldırıcı pervane. Donuk siyah zırhı aşağıdaki ateş fırtınasını yansıtmıyordu.

Araçta yeni hasar izleri vardı. Tally, Diego’nun filoya direniş gösterdiğini anladı; çok uzun sürmeyen bir çatışma.

Tüm şehirler savaştan vazgeçmişti, ama belki bazıları diğerlerinden daha eksiksizce yapmıştı bunu.

Tally aşağıya baktı. İnış pisti çok uzakta değildi, minik sıraları pistten deli edici bir yavaşlıkla uzaklaşıyordu. Tally bir küfür salladı ve uçan-aracın dikkatini çekmeyi umarak araca doğru fırladı.

Makine onun yaklaştığını son anda fark etti, böceksi pençeleri, kızıp bembeyaz kesilmiş tahtaya doğru uzandı. Tally tahtasını eğerek dimdik tırmandı, ama yön değiştirmekte geç kalmıştı. uçan-aracın pençeleri ön kaldırıcı pervanesine sıkıştı ve pervane şiddetle gıcırdayarak durdu, Tally biniş yüzeyinden fırladı. Diğer pençeler körlemesine havayı kavradı, ama Tally kamuflej kıyafeti içinde üstlerinden süzüldü.

Makinenin arka tarafına kondu ve araç çılginca eğildi, Tally'nin ağırlığı ve uçan-tahta ile çarpışmasının gücü birleşince, araç geri devrilecek gibi oldu. Tally aracın zırhı üzerinde kayarken kollarını salladı, kamuflej kıyafetinin kavrayışlı tabanlı ayakkabıları sayesinde düşmekten kıl payı kurtuldu. Tally dizlerini büktü ve bulabildiği tek tutunacak yeri, uçan-aracın gövdesinden çıkan incecik bir parçayı yakaladı.

Bozulmuş tahtası uçarak geçti. Pervanelerinden biri çalışıyordu, diğeri ise durmuştu, bu yüzden tahta fırlatılmış bir bıçak gibi döne döne gidiyordu.

Uçan-aracı dengesini kurmaya çalışırken, Tally'yi kurtaran nesne aniden elinde döndü ve Tally geriye sıçradı.

Nesnenin ucunda bir lens pırıldıyordu. Tıpkı yengeç gözüne benziyordu. Tally, gözün onu görmediğini umarak makinenin ortasına geçti.

Üç kamera daha Tally'nin çevresinde çılgınca dönerek dört bir yana baktı, gökyüzünde tehdit aradı. Ama hiçbirini Tally'ye bakmadı. Hepsi dışarı dönmüştü, uçan-aracın sırtına değil.

Tally makinenin kör noktasında durduğunu fark etti. Gözler onu göremiyordu ve aracın zırhlı derisinde ayaklarını hissedecek sinir uçları yoktu. Anlaşılan, makineyi tasarlayanlar düşmanlarının onun tepesinde duracağını düşünememişlerdi.

Ama makine yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordu; fazla ağırlaşmıştı. Tally bir yandan diğerine kayarak makinenin üzerinde durmaya çabalarken, dört kaldıncı pervane deli gibi eğiliyordu. Uçan-tahtasının bozamadığı metal pençeler havada gelişigüzel savruluyor, kör bir böcek gibi düşman arıyordu.

Uçan-araç Tally'nin ağırlığının etkisiyle alçalmaya başladı. Tally sertçe Belediye Binası'na doğru eğildi ve makine o yöne doğru düşmeye devam etti. Dünyanın en sarsak, işbirliği yapmak konusunda en başarısız uçan-tahtasını sürmek gibiydi, ama Tally onu yavaş yavaş iniş pistinden ve yavaş hareket eden minik sıralarından uzaklaştırdı.

Belediye Binası'na yaklaşırken, saldırıdan kaynaklanan şok dalgaları makineyi sarsmaya başladı. Yanan binadan yayılan ısı Tally'nin kamuflaj kıyafetine işliyordu. Tally her

yerini ter kapladığını fark etti. Arkasında, minikler, sonunda iniş pistinden uzaklaşmıştı. Şimdi tek yapması gereken, araç onu görüp ateş açmadan uçan–araçtan inmektir.

Yere on metre kala, Tally makinenin sırtından atladı ve geçerken zarar görmüş bir pençeyi yakalayıp düşüşünün hızıyla makineyi o yana çekti. Uçan–araç başının üzerinde döndü ve kaldırıcı pervaneler aracı dengede tutabilme çabasıyla ciyakladı. Ama makine fazla eğilmişti. Kısa bir mücadeleden sonra Tally'nin cansız pençedeki ağırlığı ile makine tepetaklak oldu.

Tally kalan kısa mesafeyi indi ve düşüş bilezikleri düşüşünü yavaşlattı, onu nazikçe yere bıraktı.

Uçan–araç, pençelerini akılsızca sallayarak kontrolsüzce Belediye Binası'na doğru süzüldü. Binanın en alttaki katlarından birine çarptı ve alevler içinde gözden kayboldu. Alevler Tally'yi yalayıp geçti ve kamuflaj kıyafeti derisinin her yerinde bozulma işaretleri verdi. Patlamayı soğuran pullar dalgalanıp durdular ve Tally başlığın içinde saçlarından gelen yanık kokusunu duydu.

Hastaneye geri koşarken, şiddetli sarsıntılar yeri salladı ve Tally'nin ayaklarını yerden kesti. Arkasına baktığında, Belediye Binası'nın sonunda yıkıldığını gördü. Dakikalarca süren bombardımandan sonra, binanın alalım iskeleti bile erimiş, yanan binanın ağırlığı altında eğilmişti.

Ve hastane Tally'nin tam tepesindeydi.

Tally yine ayağa kalktı, ten–antenini açtı ve hastanenin tahliyesini düzenleyen Kesicilerin gevezelikleri kulaklarını doldurdu.

“Belediye Binası yıkılıyor!” dedi, koşarak. “Yardıma ihtiyacım var!”

“Senin *orada* ne işin var Tally-wa?” diye yanıt verdi Shay’in sesi. “Şekerleme mi kızartıyorsun?”

“Daha sonra anlatırım!”

“Geliyoruz.”

Gürleme yükseldi, tonlarca ağırlıktaki yanan bina olduğu yere çökerken Tally’nin arkasındaki sıcaklık iki katma çıktı. Alev alev bir moloz parçası uçarak yanından geçti, hareketsiz kayar-yoldan sekerek durdu ve orayı da ateşe verdi. Arkasından gelen ışık parladı, Tally’nin titrek gölgesi önünde bir dev gölgesi gibi uzadı.

Hastane tarafından iki şekil fırladı. Tally kollarını salladı. “Buradayım!”

Tally’nin yanından süzöldüler ve geri döndüler, yıkılan bina silüetlerini çiziyordu.

“Ellerini kaldır Tally-wa,” dedi Shay.

Tally iki elini uzatarak havaya sıçradı. İki Kesici onu bileklerinden yakaladı ve Belediye Binası’ndan uzağa, güvenliğe taşıdılar.

“Sen iyi misin?” diye bağırdı Tachs’in sesi.

“Evet, ama...” Tally’nin sesi soldu. Geri geri taşınırken, huşu dolu bir sessizlik içinde binanın nihai yıkılışını izledi. Bina sönen bir balon gibi kendi üzerine devrildi, sonra kocaman bir duman ve moloz bulutu kabardı ve karanlık bir gelgit dalgası gibi yanan kalıntıları kapladı.

Dalga hızla onlara yaklaşıyordu...

“Ah, çocuklar!” dedi Tally. “Biraz daha hızlı!”

Moloz parçaları ve öfkeli rüzgârlarla dolu şok dalgası Kesicilerin üzerinde kırıldı, Shay ile Tachs'i tahtalarından devirdi ve üçünü birden yere fırlattı. Tally yuvarlanırken kamuflaj kıyafetinin yanık pulları keskin dirsekler gibi derisini dürtükledi. Tally sonunda taklalar atarak durdu.

Nefesi kesilmiş halde, yerde yatakaldı. Karanlığa boğulmuşlardı.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu Shay.

“Evet, buz-gibi!” dedi Tachs.

Tally konuşmaya çalıştı, ama öksürmeye başladı. Kamuflaj kıyafetinin maskesi havayı süzmeyi bırakmıştı. Tally maskeyi çıkardı ve yanık plastik tadını tükürdü. Duman gözlerini yakıyordu. “Tahta yok ve kıyafetim bozuldu,” demeyi başardı. “Ama ben iyiyim.”

“Bir şey değil,” dedi Shay.

“Ah, evet. Teşekkürler çocuklar.”

“Bir dakika,” dedi Tachs. “Bunu duyduunuz mu?”

Tally'nin kulakları hâlâ çınlıyordu, ama bir an sonra top ateşlerinin kesilmiş olduğunu fark etti. Sessizlik ürkütücüydü. Kızılötesi görüş perdesini açtı ve yukarı baktı. Yukarıda, parlak uçan-araçlar bir galaksi gibi sarmallar çizerek toparlanıyordu.

“Şimdi ne yapacaklar?” diye sordu Tally. “Geriye kalan her şeyi yok mu edecekler?”

“Hayır,” dedi Shay, usulca. “Henüz değil.”

“Buraya gelmeden önce, biz Kesiciler Dr. Cable’ın planlarını biliyorduk,” dedi Tachs. “Diego’yu yok etmek istemiyor. Yalnızca yeniden yapmak istiyor. Onu, bizimkine benzeyen bir başka şehre dönüştürecek. Katı ve kontrollü, herkesin köpükkafa olduğu bir yer.”

“Her şey dağılmaya başladığında,” dedi Shay, “o burada olacak ve kontrolü ele alacak.”

“Ama şehirler birbirlerini ele geçirmez!” dedi Tally.

“Normalde geçirmez Tally, ama görmüyor musun?” Shay yanmaya devam eden Belediye Binası’na döndü. “Kaçaklar serbestçe dolaşıyor, Yeni Sistem kontrolden çıktı ve şehir hükümeti yıkıldı... Bu bir Özel Durum.”

SUÇ

Hastane kırık cam parçalarıyla doluydu.

Belediye Binası'na bakan tüm pencereler, bina yıkılırken içe doğru patlamıştı. Tally ve diğer Kesiciler teker teker bütün odaları kontrol edip, içeride kalan olup olmadığına bakarken, cam parçaları ayaklarının altında çıtırdıyordu.

“Burada bir geçkin var!” dedi Ho, iki kat yukarıdan.

“Doktora ihtiyacı var mı?” diye sordu Shay'in sesi.

“Yalnızca birkaç kesik. Tıbbi spreyci işi görür.”

“Bırak bir doktor görsün, Ho.”

Tally ten-anten gevezeliklerini kapattı ve bir sonraki terk edilmiş hastane odasına baktı. Bir kez daha boş pencere çerçevesinin içinden parlayan yıkıntıları seyretti. Tepede iki helikopter süzülüyor, yangına köpük sıkıyordu.

Şimdi kaçabilirdi; ten-antenini kapatır, kargaşada kaybolurdu. Kesiciler onu kovalayamayacak kadar meşguldü ve şehrin geri kalanı doğru düzgün işlemiyordu bile. Kesicilerin uçan-tahtalarının nerede beklediğini biliyordu ve Shay'in verdiği düşüş bilezikleri onların kilidini açabilecek şekilde ayarlıydı.

Ama burada olanlardan sonra, gidecek yer kalmamıştı. Gerçekten de bu saldırının arkasında Özel Durumlar varsa, koşa koşa Dr. Cable'a dönmek söz konusu olamazdı.

Filo yeni binalara saldırırsa, Diego'ya yabana doğru yayılmak konusunda bir ders verse Tally anlayacaktı. Gelişigüzel Şehri'nde başka neler yaşanıyor olursa olsun, buna bir son verilmesi gerekiyordu. Şehirler her dilediklerinde yeni arazilere el koyamazdı.

Ama bu şekilde birbirlerine de saldıramaz, şehrin ortasındaki binaları patlatamazdı. Yok olmaya yazgılı deli Paslılar anlaşmazlıklarını bu şekilde çözerlerdi. Tally kendi şehrinin, tarihin verdiği dersleri bu şekilde nasıl kolayca unutabildiğini merak etti.

Diğer yandan, Tachs'in sözlerinden kuşku duymak da gelmiyordu elinden. Dr. Cable'ın Belediye Binası'm yok etmekteki amacının, Yeni Sistemi iflas ettirmek olduğunu söylemişti. Onca şehir içinde, yalnızca Tally'nin şehri, Eski Duman'ı avlamaya zahmet etmişti. Yalnızca Tally'nin şehri birkaç kaçağı takıntı yapmaya değer bulmuştu.

Bütün şehirlerde Özel Durumlar olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Yoksa çoğu Diego gibi, insanların gelip gitmesine izin mi veriyordu? Belki, Tally'yi bu hale getiren özel ameliyat, Dr. Cable'm bizzat icat ettiği bir şeydi. Bu da, Tally'nin bir sapkınlık, tehlikeli bir silah olduğu anlamına geliyordu; tedavi edilmeye ihtiyaç duyan biri.

Ne de olsa, bu iğrenç savaşı o ve Shay başlatmıştı. Normal, sağlıklı insanlar bu tür şeyler yapmazdı, değil mi?

Yan oda da boştu. Tahliyenin kesintiye uğrattığı bir akşam yemeğinin kalıntıları odaya saçılmıştı. Pencereleri süsleyen perdeler, uzaktaki bir helikopterin yarattığı esintiyle sallanıyordu. Uçuşan cam parçaları perdeleri lime lime etmişti ve şimdi teslim olmak için sallanan beyaz bayraklara benziyorlardı. Bir köşede bir yığın yaşam destek aleti bekliyordu. Hiç kimseye bağlı olmamalarına rağmen hâlâ uğulduyorlardı. Tally onca tüp ve tel her kime bağlıysa, şimdi iyi olduğunu umuyordu.

İsimsiz, solmaya yüz tutmuş bir geçkin için endişelenmek tuhaftı. Ama saldırının sonuçları baş döndürücü olmuştu! İnsanlar artık geçkin ya da gelişigüzel görünmüyordu. Tally Kesici olduğundan beri ilk defa, *sıradan* olmak ona acınası bir şeymiş gibi gelmiyordu. Kendi şehrinin yaptıklarını görmek bir şekilde kendini daha az özel hissettirmişti, en azından şimdilik.

Çirkin günlerinde, birkaç hafta Duman'da yaşadıkten sonra dünyaya bakışının nasıl değiştiğini hatırladı. Belki bunca uyumsuzluğun ve farklılığın olduğu, köpükkafaların olmadığı Diego'ya gelmek, onu bambaşka birine dönüştürmeye başlamıştı. Zane haklıysa, beyninde yeni bağlantılar kuruluyor olmalıydı.

Belki onu bir daha gördüğünde her şey farklı olurdu.

Tally ten-antenini özel kanala çevirdi. "Shay-la? Bir soru sormam gerek."

"Elbette Tally."

"Ne kadar farklı? Tedavi görmüş olmak?"

Shay duraksadı. Tally ten–antenden onun ağır nefeslerini, ayaklarının altındaki camların çıtırtısını duydu. “Eh, Fausto iğneyi bana batırdığında fark etmedim bile. Neler olduğunu fark etmem, her şeyi daha farklı görmeye başladığımı anlamam birkaç gün aldı. Tuhaf olan şu ki, bana yaptığı şeyi açıkladığında, *rahatladığımı* hissettim daha çok. Artık her şey daha az yoğun, daha az aşırıydı. Gördüklerimden anlam çıkarmak için kendimi kesmem gerekmiyor artık. Hiçbirimizin kendini kesmesi gerekmiyor. Ama her şey eskisi kadar buz–gibi olmasa da, en azından artık durduk yerde öfkelenmiyorum.”

Tally başını salladı. “Beni yastıklı hücreye kapattıklarında, bu şekilde tarif ettiler: öfke ve coşkunluk. Ama şu anda yalnızca uyuşuk hissediyorum.”

“Ben de Tally-wa.”

“Doktorlar bir şey daha söylemişti,” diye ekledi Tally, “Üstünlük duygusu hakkında bir şey.”

“Evet, Özel Durumlar’ın asıl amacı bu, Tally-wa. Okulda öğrettikleri gibi. Hani, Paslı günlerinde bazı insanlar ‘zen–gin’ olurmuş ya? Her şeyin en iyisini onlar almış, daha uzun yaşarmış, sıradan kurallara uymazlarmış ve bu insanlar, doğru geçkinlere sahip olmak dışında, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadıkları halde, herkes bunun normal olduğunu düşünürmüş. Bir Özel gibi düşünmek kısmen insan doğasından kaynaklanıyor. İnsanı, başka herkesten daha iyi olduğuna inandırmak için fazla ikna çabası gerekmiyor.”

Tally onaylayacak oldu, sonra ırmakta ayrılırlarken Shay'in söylediği şeyi hatırladı. "Ama sen benim zaten böyle olduğumu söyledin, değil mi? Çirkin günlerimizde bile."

Shay kakhaha attı. "Hayır Tally-wa. Sen herkesten *daha* iyi olduğunu düşünmüyorsun, yalnızca evrenin merkezi olduğunu düşünmüyorsun. Bu tamamen farklı."

Tally zorla güldü. "O zaman neden beni tedavi etmedin. Ben baygınken fırsatın vardı."

Bir duraksama oldu ve Shay'in ten-anten bağlantısından bir helikopterin uzak uğultusu duyuldu. "Çünkü yaptığım şey için üzgünüm."

"Ne zaman?"

"Seni özel yaptığım için." Shay'in sesi titriyordu. "Senin bu hale gelmen tamamen benim suçum. Seni bir kez daha değiştirmeye zorlamak istemedim. Bence bu sefer kendi kendini tedavi edebilirsin."

"Ah!" Tally yutkundu. "Sağ ol, Shay!"

"Bir şey daha var: Bu savaşı durdurmak için eve döndüğümüzde, senin hâlâ Özel olman işe yarar."

Tally kaşlarını çatı. Shay henüz bu planı detaylı olarak açıklamamıştı. "Benim manyak olmam tam olarak nasıl işe yarayacak?"

"Dr. Cable, doğru söyleyip söylemediğimizi anlamak için bizi tarayabilir," dedi Shay. "Birimizin hâlâ gerçek bir Özel olması daha iyi olacak."

Tally bir sonraki kapıda durdu. "Doğruyu söylemek mi? Bu konuyu onunla *konuşacağımızı* bilmiyordum. Aç

nanolarla ilgili bir şey yapacağımızı sanıyordum. Ya da en azından el bombalarıyla.”

Shay içini çekti. “Yine Özel-kafa oluyorsun Tally-wa. Şiddet bir işe yaramaz. Saldırırsak, Diego’nun karşılık verdiğini düşünürler ve bu savaş daha da kötü olur. İtiraf etmek zorundayız.”

“*İtiraf etmek mi?*” Tally kendini, Belediye Binası’nın titrek alevleriyle aydınlanmış bir başka boş odaya bakarken buldu. Her yerde çiçekler vardı. Vazolar yerde parçalanmış, kırık parçalar ve ölü çiçekler kırık pencere camlarına karışmıştı.

“Evet Tally-wa. Herkese, Silah Deposu’na saldıranların senle ben olduğumuzu söylemeliyiz,” dedi Shay. “Diego’nun bu işle hiçbir ilgisi olmadığını.”

“Ah, harika!” Tally pencereden dışarı baktı.

Helikopterler ne kadar köpük sıkarsa sıkınsın, Belediye Binası’nın içindeki yangınlar sönmemişti. Shay yıkıntının günlerce yanacağını, yıkılan binanın basıncının kendi ısını yarattığını, saldırının adeta minik bir güneş doğurduğunu söylemişti.

Korkunç manzara onların suçuydu. Tally, buna asla alıamayacakmış gibi, tekrar tekrar fark ediyordu bunu. Buna o ve Shay sebep olmuştu ve ancak onlar düzeltebilirdi.

Ama Dr. Cable’a itirafta bulunmayı düşünürken kaçma dürtüsüyle, açık pencereye koşup dışarı atlama ve düşüş bileziklerinin onu yakalamasına izin verme arzusuyla mücadele etmesi gerekiyordu. Yabanda kaybolabilir, asla

yakalanmazdı; ne Shay, ne de Dr. Cable tarafından. Yine görünmez olurdu.

Ama bu, Zane’i bu perişan, tehdit altındaki şehirde bırakmak anlamına gelirdi.

“Ve onların sana inanmasını istiyorsak,” diye devam etti Shay, “biri beyninle uğraşmış gibi görünebilir. Seni özel tutmamız gerek.”

Tally aniden temiz havaya ihtiyaç duydu. Ama pence-reye yürürken, ölmüş ve ölmeye yüz tutmuş çiçeklerin tatlı kokusu burun deliklerini bir geçkinin parfümü gibi doldurdu. Gözleri yaşardı. Tally gözlerini yumdu ve kendi adımlarının yankılarını dinleyerek yürüdü.

“Bize ne yapacaklar Shay-la?” diye sordu usulca.

“Bilmiyorum Tally. Bildiğim kadarıyla daha önce sahte bir savaş başlattığını itiraf eden olmadı. Ne yapabiliriz ki?”

Tally gözlerini açtı ve patlamış pencereye yaslandı. Temiz havayı içine çekti, ama yanık kokusu da aldı. “Bu kadar ileri gitmesini istemiş değiliz,” diye fısıldadı.

“Biliyorum Tally-wa. Hem, hepsi benim fikrimdi, özel olman bile benim suçumdu. Yalnız gidebilsem giderdim. Ama bana inanmazlar. Beynimi taradıklarında, farklı olduğumu, tedavi gördüğümü anlayacaklar. Muhtemelen Dr. Cable yok yere savaş başlattığını itiraf etmektense, Diego’nun beynimle oynadığını düşünmeyi tercih eder.”

Tally buna itiraz edemezdi. Bir binaya gizlice girmek gibi küçük numaranın bunca yıkımla sonuçlanmış olmasına kendisi bile inanamıyordu. Dr. Cable eksiksiz bir beyin taraması olmadan kimsenin söylediğine inanmazdı.

Yine yanan Belediye Binası'na baktı ve içini çekti. Kaçmak için çok geçti, gerçek dışında herhangi bir şey için çok geç.

"Tamam Shay, ben de seninle gelirim. Ama önce Zane'i bulmam gerek. Ona bir şey açıklamalıyım."

Belki bir daha denerim, diye düşündü. *Şimdiden değiştim*. Tally kırık camlardan dışarı baktı ve Zane'in yüzünü gözlerinin önüne getirdi.

"Hem, en fazla ne yapabilirler Shay-la? İkimizi birden yeniden köpükkafa mı yaparlar?" dedi. "Belki de bu o kadar kötü değildi..."

Hâlâ yanıt yoktu ama Tally, Shay'in ten-anten bağlantısından küçük, ısrarlı bir bip sesi duydu.

"Shay? O ses ne?"

Shay gergin bir sesle yanıt verdi. "Tally, buraya gelsen iyi olacak. 340 numaralı oda."

Tally pencereye sırtını döndü, kırık vazoların ve ölü çiçeklerin üzerinden geçip kapıya yöneldi. Shay bir şeye yaklaştıkça bip sesleri yükseldi ve Tally'nin içi dehşetle dolmaya başladı. "Neler oluyor Shay?"

Shay kanalı diğer Kesicilere açtı. Sesinde panik vardı. "Biri buraya doktor getirsin." Oda numarasını tekrarladı.

"Ne var Shay?" diye bağırdı Tally.

"Tally, çok üzgünüm..."

"Ne?"

"Zane."

HASTA

Tally kalbi güm güm atarak koştu. Biplmeler kafasını dolduruyordu.

Yangın merdiveninin korkuluğunun üzerinden atladı ve merdiven kuyusunda kontrollü bir biçimde düştü. Üçüncü katın koridoruna daldığında, Shay, Tachs ve Ho'nun AYILTMA ODASI olarak işaretlenmiş bir odanın dışında durduğunu, bir kazayı seyreden kalabalık gibi alık alık içeri bakmakta olduklarını gördü.

Tally onları ittirip geçti ve cam kırıklarının üzerinde kayarak durdu.

Zane bir hasta yatağında yatıyordu. Yüzü solgundu, kolları ve başı bir sürü makineye bağlanmıştı. Her makine ayrı bir biplme çıkarıyor, parlak kırmızı ışıklar seslere ayak uydurarak yanıp sönüyordu. Beyaz doktor önlüğü içinde bir orta güzel Zane'in yanında durmuş, gözkapaklarını kaldırıp gözlerine bakıyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı Tally. Doktor başını kaldırmadı.

Shay, Tally'ye arkadan yaklaştı ve omuzlarını sıkı sıkı tuttu. "Buz-gibi kal Tally."

“Buz-gibi mi?” Tally, Shay’in ellerinden kurtuldu. Kanında adrenalin ve öfke kabarmış, saldırının ardından gelen uyuşukluğu yok etmişti. “Onun nesi var? Burada ne işi var?”

“Siz köpükkafalar biraz sessiz olabilir misiniz?” diye terslendi doktor.

Tally dişlerini çıkararak hızla ona döndü. “Köpükkafalar mı?”

Shay kollarını Tally’ye doladı ve ayaklarını yerden kesti. Tek bir hızlı hareketle onu geri geri odadan çıkardı, yere bıraktı ve hızla kapıdan uzağa itti.

Tally dengesini sağladı ve parmaklarını kıvrarak çömel-di. Kesiciler ona bakarken Tachs kapıyı yavaşça kapattı.

“Bağlantılarını yeniden kurduğunu sanıyordum Tally,” dedi Shay sert ve sakın bir sesle.

“Seni yeniden bağlayacağım Shay!” dedi Tally. “Neler oluyor?”

“Bilmiyoruz Tally. Doktor yeni geldi.” Shay avuçlarını birbirine bastırdı. “Kendine hâkim ol.”

Tally’nin düşünceleri fırl fırl dönüyor, yalnızca saldırı açıları, savaşarak üçünü aşıp içeri girme stratejileri görüyordu. Ama yalnızdı ve orada beklerken öfkesi paniğe dönüşüyordu.

“Onu ameliyat etmişler,” diye fısıldadı, nefesleri sıklaşarak. Suçluların helikopterden iner inmez hastaneye gittiğini hatırladığında koridor dönmeye başladı sanki.

“Öyle görünüyor Tally,” dedi Shay, sakın bir sesle.

“Ama Zane Diego’ya iki gün önce geldi,” dedi Tally. “Buraya geldikleri günün gecesi, diğer Suçlular bir partideydi, onları gördüm.”

“Diğer Suçlularda beyin hasarı yoktu Tally. Yalnızca köpükkafa lezyonları vardı. Zane’in farklı olduğunu biliyorsun.”

“Ama bu bir şehir hastanesi. *Yolunda gitmeyen* ne olabilir ki?”

“Şşş, Tally-wa.” Shay bir adım attı ve elini tereddütle Tally’nin omzuna koydu. “Sabırlı ol. Bize söyleyecekler.”

Tally bir öfke çakmasıyla ayılma odasının kapısına odaklandı. Shay’in yüzü yumruklayabileceği kadar yakındaydı. Ho ve Tachs bir anlığına dikkatlerini gelen ikinci doktora çevirmişti. Tally şimdi saldırırsa hepsini aşabilirdi...

Ama öfke ve panik birbirini yok ediyordu sanki. Kasları felç olmuş, midesi ümitsizlik içinde burkulmuştu.

“Saldırı yüzünden, değil mi?” dedi Tally. “Bu yüzden yolunda gitmedi.”

“Bunu bilmiyoruz.”

“Bizim suçumuz.”

Shay başını iki yana salladı ve Tally kâbustan uyanmış bir çocukmuş gibi, yatıştırıcı bir sesle konuştu. “Neler olduğunu bilmiyoruz Tally-wa.”

“Ama onu burada yapayalnız buldun, değil mi? Onu neden tahliye etmediler?”

“Belki de yerinden kıpırdatamıyorlardır. Belki burada, o makinelere bağlıyken daha güvendedir.”

Tally yumruklarını sıktı. Özel olduğundan beri hiç bu kadar çaresiz, hiç bu kadar sıradan, hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti kendini. Aniden her şey gelişigüzel olmuştu. “Ama...”

“Şşş, Tally-wa,” dedi Shay, deli edici sakın sesiyle. “Beklememiz gerek. Şimdilik elimizden gelen tek şey bu.”

Bir saat sonra kapı açıldı.

Şimdi içeride beş doktor kalmıştı. Zane'in odasına girip çıkan hastane personeli selinden kalan beş doktor. Birkaçı Tally'nin kim olduğunu fark ederek, ona endişeli bakışlar fırlatmışlardı: O gecenin erken saatlerinde kaçan tehlikeli silah.

Birilerinin, üzerine saldıracağını, uyutup sıradanlaştırma ameliyatına sokmaya kalkacağını bekleyen Tally o bir saati huzursuzluk içinde geçirmişti. Ama Shay ve Tachs yanından ayrılmadılar ve onlara göz kulak olmak için gelen güvenlik görevlilerini izlediler. Maddy'nin tedavisinin sonucunda, diğer Kesiciler beklemek konusunda Tally'den daha başarılı olmuşlardı. Ürkütücü ölçüde sakın kaldılar, ama Tally bir koca saat boyunca kıpırtısız kalmayı başaramadı ve tırnaklarını derisine batırdığı yerlerde kanlı yarınmaylar belirdi.

Doktor boğazını temizledi. “Korkarım haberler kötü.”

Tally'nin zihni başta kelimeleri kavrayamadı, ama Shay'in kolunu sertçe sıktığını hissetti. Tally'nin adamın üzerine atlayıp, onu paramparça edeceğini düşünür gibiydi.

“Tahliye sırasında, bir noktada Zane’in bedeni yeni beyin dokusunu reddetmiş. Yaşam destek ünitesi personele haber vermeye çalışmış, ama elbette yakında kimse yoktu. Makine bize mesaj yollamaya çalışmış, ama tahliye yüzünden şehir arabirimi aşırı yüklendiği için mesaj gelmedi.”

“Aşırı mı yüklendi?” dedi Tachs. “Yani, hastanenin kendi özel ağı yok mu?”

“Bir acil durum kanalı var,” dedi doktor. Belediye Binası’na baktı ve yok olduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Ama şehir arabiriminden geçiyor. O kanaldan hiçbir şey kalmadı geriye. Diego hiç böyle felaket görmemişti.”

Saldırı yüzünden... savaş, diye düşündü Tally. Benim hatam gerçekten.

“Bağışıklık sistemi yeni beyin dokusunu enfeksiyon olarak algıladı ve buna göre tepki verdi. Elimizden geleni yaptık, ama onu bulduğumuzda yeterince hasar vermişti.”

“Ne kadar... hasar?” dedi Tally. Shay’in elleri iyice sıkı.

Doktor güvenlik görevlilerine baktı ve Tally göz ucuyla onların sinirli sinirli çatışmaya hazırlandığını gördü.

Doktor boğazını temizledi. “Buraya beyin hasarıyla geldiğini biliyorsun, değil mi?”

“Biliyoruz,” dedi Shay, yatıştırıcı bir sesle.

“Zane tedavi edilmek istediğini söyledi: titremeler ve algılarında sapsmalar istemiyordu. Ve bir fiziksel kontrol artışı talep etti, elimizden ne kadar geliyorsa. Riskliydi, ama bilinçli rıza verdi.”

Tally'nin bakışları yere dikildi. Zane eski reflekslerini, hatta daha iyisini istemişti, ki Tally onu zayıf ve ortalama olarak görmesin.

“Doku uyumsuzluğu en kötü orayı etkiledi,” diye devam etti doktor. “Onarmaya çalıştığımız işlevleri. Şimdi tamamen gittiler.”

“Gitti mi?” Tally'nin zihni fırıl fırıl dönüyordu. “Hareket yetileri mi?”

“Daha da önemlisi daha yüksek işlevler: konuşma ve düşünme.” Doktor ihtiyatı bıraktı ve yüzünde klasik orta güzel ifadesi belirdi: ilgili, sakın ve anlayışlı. “Kendi başına nefes bile alamıyor. Bilincinin açılacağını sanmıyoruz. Bir daha asla.”

Güvenlik görevlilerinin ellerinde şok-sopaları vardı şimdi. Tally elektriğin kokusunu alabiliyordu.

Doktor yavaşça nefes aldı. “Ve sorun şu... yatağa ihtiyacımız var.”

Tally yere çöktü, ama Shay onun düşmesine izin vermedi.

“Düzinelerce yaralı var,” diye devam etti doktor. “Ve Belediye Binası'ndan kurtulan birkaç gece işçisi feci yandı. O makinelere ihtiyacımız var. Hem de bir an önce.”

“Zane ne olacak?” dedi Shay.

Doktor başını iki yana salladı. “Makineyi kapattığımızda nefes almayı bırakacak. Başka zaman olsa bu kadar çabuk yapmazdık bunu, ama bu gece...”

“Özel bir durum,” dedi Tally, usulca.

Shay onu yakına çekti ve kulağına fısıldadı. “Tally, hemen gitmeliyiz. Buradan çıkmalıyız. Sen çok tehlikelisin.”

“Onu görmek istiyorum.”

“Tally-wa, bu iyi bir fikir değil. Ya kendini kaybedersen? Birini öldürebilirsin.”

“Shay-la,” diye tısladı Tally. “Bırak onu göreyim.”

“Hayır.”

“Onu görmeme izin ver, yoksa hepsini öldürürüm. Beni durduramazsın.”

Shay kollarını ona doladı, ama Tally ondan kurtulabileceğini biliyordu. Kamuflej kıyafetinin bir kısmı hâlâ çalıyordu, onu kaygan hale getirebilir, Shay’in kollarından sıyrılır, saldırır, doğrudan gırtlaklarına atılırdı...

Shay’in kolları kaydı ve bir şey hafifçe Tally’nin boğazına dayandı. “Tally hemen, şu anda tedaviyi enjekte edebilirim sana.”

“Hayır, yapamazsın. Durdurmamız gereken bir savaş var. Beynimin bu, oynanmış haliyle kalması gerekiyor.”

“Ama o makinelere ihtiyaçları var. Senin tek yaptığın...”

“Bırak *beş dakikacık daha* evrenin merkezi ben olayım Shay. Sonra giderim ve ölmesine izin veririm. Söz veriyorum.”

Shay dişlerinin arasından uzun bir nefes verdi. “Herkes yoldan çekilsin.”

Zane’in başı ve kolları hâlâ makinelere bağlıydı. Çılgın bipleme korosu yerini düzenli seslere bırakmıştı.

Ama Tally, Zane'in öldüğünü görebiliyordu.

Bir sefer ölü bir beden görmüştü. Özel Durumlar Eski Duman'ı yok etmeye geldiğinde, asilerin kütüphanesinin yaşlı kütüphanecisi kaçmaya çalışırken öldürülmüştü. (O ölümün de kendi suçu olduğunu hatırladı Tally; *bu minik gerçek aklımdan nasıl çıkmıştı?*) Yaşlı adamın bedeni ölümde şekilsiz görünüyordu, öylesine çarpılmıştı ki, çevresindeki dünya da çarpılmış geliyordu. O gün güneş ışığı bile yanlış görünüyordu.

Ama bu sefer, Zane'e bakarken, her şey çok daha kötüydü. Artık Tally'nin gözleri özeldi. Her detay yüz kat belirgindi. Zane'in teninin yanlış renkte olması, gırtlakındaki aşırı düzenli nabız, tırnaklarının yavaş yavaş pembeden beyaza dönüşmesi.

"Tally..." Tachs'in sesi boğuldu.

"Çok üzgünüm," dedi Shay.

Tally diğer Kesicilere baktı ve onların anlayamadıklarını fark etti. Hâlâ güçlü ve hızlı olabilirlerdi, ama Maddy'nin tedavisi onların zihinlerini yine ortalama yapmıştı. Ölümün gerçekte ne kadar deli edici, her açıdan ne muazzam ölçüde anlamsız olduğunu göremiyorlardı.

Dışarıda hâlâ ateşler yanıyordu, karanlık ve kusursuz gökyüzünün oluşturduğu fonun üzerindeki güzellikleri sanki Tally'yle alay ediyordu. Başka kimsenin göremediği şey buydu işte: Dünya öylesine eğlenceli, öylesine muhteşimdi ki, o dünyada Zane eksik olmamalıydı!

Tally uzanıp onun eline dokundu. Son derece hassas parmak uçları, Zane'in teninin gerektiğinden daha serin olduğunu söyledi.

Bütün bunlar Tally'nin suçuydu. *Tally'nin* dilediği şey olabilsin diye onu buraya gelmeye ikna etmişti; ona göz kulak olmak yerine şehirde gezmeye çıkmıştı; onu paramparça eden savaşı Tally başlatmıştı.

Muazzam egosunun son bedeli buydu işte.

"Üzgünüm Zane." Tally sırtını döndü. Aniden beş dakika, yanan gözlerle, ağlayamadan burada durmak için çok uzun bir süre gibi gelmişti.

"Tamam, gidelim," diye fısıldadı.

"Tally, emin misin? Yalnızca..."

"*Gidelim!* Tahtalarımızla. Bu savaş bitmeli."

Shay elini onun omzuna koydu. "Tamam, ilk ışıklarla... Durmadan uçabiliriz, bizi yavaşlatacak köpükkafe yok, bizi manzaralı yoldan götürecek Dumanlı konum-bulucu yok. Üç günde evde oluruz."

Tally eve hemen gitmelerini talep etmek için ağzını açtı, ama Shay'in yüzünde gördüğü bitkinlik onu susturdu. Tally son yirmi dört saatin büyük kısmını baygın geçirmişti, ama Shay Kesicilerle buluşmak için yolculuk yapmış, onları tedavi etmiş, Tally'yi sıradanlaştırma ameliyatından kurtarmış, bu uzun ve korkunç gecede onlara önderlik etmişti. Gözlerini açık tutmakta güçlük çekiyordu.

Dahası, artık bu Shay'in savaşı değildi. Tally'nin ödediği bedeli ödememişti o.

“Haklısın,” dedi Tally, ne yapması gerektiğini fark ederek. “Git, biraz uyu.”

“Ya sen? Sen iyi misin?”

“Hayır Shay-la. İyi değilim.”

“Affedersin, demek istediğim... birilerini incitecek misin?”

Tally başını iki yana salladı ve elini uzattı. Eli hiç titremiyordu. “Gördün mü? Özel olduğumdan beri belki ilk defa kendime hâkimim. Ama uyuyamam. Sizi bekleyeceğim.”

Shay kararsızca duraksadı. Belki de Tally'nin aklındaki şeyi sezmişti. Ama sonra endişeli ifadesinin yerini bitkinlik aldı ve Tally'ye bir kez daha sarıldı. “Yalnızca birkaç saate ihtiyacım var. Hâlâ yeterince özelim.”

“Elbette.” Tally gülümsedi. “İlk ışıklarla.”

Diğer Kesicilerle birlikte odadan çıktı, doktorlarla sinirli güvenlik görevlilerinin önünden geçti ve Zane'den, hayalini kurdukları gelecekte sonsuza dek uzaklaştı. Tally her adımında, yalnızca Zane'i değil herkesi geride bırakması gerektiğini biliyordu.

Shay onu yavaşlatmaktan başka işe yaramazdı.

EVE DÖNÜŞ

Shay uyur uyumaz Tally yola çıktı.

İkisinin birden teslim olması anlamsızdı. Shay'in burada, Diego'da kalması gerekiyordu. Bu noktada bu şehrin sahip olduğu, bir askeri güce en yakın şey Kesicilerdi. Hem, Dr. Cable Shay'e inanmazdı zaten. Shay'in beyni Maddy'nin tedavisinin izlerini taşıyor olmalıydı; o artık özel değildi.

Ama Tally özeldi. Dizlerini kırmış, kollarını kanat gibi uzatmış, ormandaki dalların arasında zikzaklar çiziyor, eğilip altlarından geçiyor, şimdiye dek hiç uçmadığı kadar hızlı uçuyordu. Her şey buz-gibi berraktı. Çıplak yüzüne çarpan ılık rüzgâr, ayaklarının altında değişen çekim güçleri. İki tahta almış, sırayla biniyor, her on dakikada bir tahta değiştiriyordu. Ağırlığını ikisi arasında paylaşırması sayesinde, tüm hızıyla gitmesine rağmen kaldırıcı pervaneler günlerce dayanacaktı.

Gün doğmaya başlamadan epey önce Diego sınırına varmıştı. Başının üzerinde turuncu gökyüzü parlamaya başlamıştı, sanki devasa bir kaptan, yabana ışık dökülüyordu. Dünyanın güzelliği ustura gibi yakıyordu insanın canını ve Tally kendini bir daha asla kesmeyeceğini biliyordu.

Artık içinde bir bıçak taşıyordu, durmaksızın içini acıtan bir bıçak. Her yutkunduğunda, düşünceleri yabanın ihtişamından her uzaklaştığında hissediyordu onu.

Tally beyaz çiçeklerin geride bıraktığı engin çöllere geldiğinde orman seyrelti. Yüzüne vuran rüzgâr havadaki kum zerrecikleriyle kabalaştığında Tally denize, mıkna-tıslarının tren yolunu kavrayarak daha da hızlı gitmesini sağlayacağı yere döndü.

Bu savaşı bitirmek için yalnızca yedi günü vardı.

Tachs'e göre, Özel Durumlar bir hafta boyunca Diego'daki durumun kötüye gitmesini beklemeyi planlı-yordu. Belediye Binası'nın yıkılması şehir işlerini aylarca kesintiye uğratacaktı ve Dr. Cable köpükkafa olmayan in-sanların, ihtiyaçları karşılanmadığında her tür hükümete karşı ayaklanacağını düşünüyordu anlaşılan.

Ve ayaklanma onun planladığı zamanda gerçekleşmez-se, Özel Durumlar yine saldırıya geçecek, şehrin durumu-nu daha da kötüye götürmek için daha fazla yere zarar ve-recekti.

Tally'nin yazılımı tınladı, on dakika daha geçmişti. Boş tahtanın yaklaşmasını bekledi ve boşluğun üzerinden at-ladı, bir anlığına altında kum ve çalılardan başka bir şey yoktu, sonra kusursuz sürüş pozisyonunda diğer tahtaya kondu.

Kendini sertçe gülümserken buldu. Düşerse, altında onu yakalayacak metal ağ yoktu, yalnızca saatte yüz kilo-metre hızla altından geçip giden sert kumlar vardı. Ama

onu asla rahat bırakmayan kuşkular ve kararsızlıklar, Tally Kesici olduktan sonra bile Shay'in yakındığı duygular sonunda kavrulup gitmişti.

Artık tehlikenin bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Tally artık gerçekten özeldi.

Alacakaranlık çökmeye başladığında Tally kıyı demir-yoluna ulaştı.

Bütün akşam denizin üzerindeki bulutlar dik dik bakmıştı ona ve güneş batarken her yanı karanlık bir peçe kapladı, yıldızları ve ayı örttü. Gece çöktükten bir saat sonra, tren yolunun biriktirdiği gündüz sıcağı solmaya başladı ve yol kızılötesi görüşte bile görünmez oldu. Tally seslere göre yön buluyor, rotasını belirlemek için dalgaların kükremesini kullanıyordu. Burada, metal rayların üzerinde düşecek olursa bilezikleri onu kurtarırdı.

Şafak sökerken uykulu kaçaklarla dolu bir kampın üzerinden geçti. Peşinde bağırışlar bıraktı ve arkasına baktığı zaman geçişinin rüzgârıyla kamp ateşinin közlerini kuru otların üzerine dağıtmış olduğunu gördü. Kaçaklar yangının yayılmaması için koşturuyor, bir avuç köpükkafa gibi ciyaklayarak uyku tulumları ve ceketleriyle ateşleri dövüyordu.

Tally uçmaya devam etti. Geri dönüp yardım edecek zamanı yoktu.

Yabanda yolculuk yapan kaçaklara ne olacağını merak etti. Diego küçük helikopter filosunu onları Şehre götürmek için esirgeyebilir miydi hâlâ? Şimdi kendi varlığı için savaşmakta olan Yeni Sistem daha kaç kişiyle başa çıkabilirdi?

Elbette, Andrew Simpson Smith savaş çıktığını bilemezdi. Hâlâ konum–bulucular, hiçbir yere gitmeyen rehberler dağıtıyor olmalıydı. Kaçaklar toplama noktasına varacaklardı, ama kimse onları almaya gelmeyecekti. Yavaş yavaş inançlarını yitireceklerdi. Sonunda yiyecekleri ve sabırları tükenecek ve sonra evlerine döneceklerdi.

Bazıları dönmeyi başarabilirdi, ama bunların hepsi, buradaki tehlikelerden habersiz Şehir ocuklarıydı. Onlara kucak açacak bir Yeni Duman olmadan, çoğu yabanda kaybolup gidecekti.

Dinlenmeden uçtuğu ikinci gece, Tally düştü.

Tahtalardan birinde sorun olduğunu yeni fark etmişti. n kaldırırcı pervanedeki minicik bir kusur, pervanenin ısınmasına sebep oluyordu. Normal görüş alanının üzerine detaylı kızılötesi görüş perdesi indirmiş, son birkaç dakikadır dikkatle onu izliyordu ve ağacı hiç fark etmedi.

Yalnız bir am ağacıydı ve stlerdeki yaprakları tuzlu serpinti yüzünden, kötü bir berbere gitmiş gibi yoluk yoluktu. Tally'nin bindiği tahta bir dala tam ortadan arpımış, dalı ikiye bölmüş, Tally'yi tepetaklak fırlatmıştı.

Düşüş bilezikleri metal demiryolunu tam zamanında buldu. Dik bir düşüşte yapacakları gibi aniden durdurmadılar onu, hızla rayların üzerinde sektirdiler. Tally birkaç çılgın an boyunca, eski bir trenin önüne bağlanmış gibi hissetti. Dünya iki yanından hızla akıp geçiyordu, önündeki siyah raylar karanlığa doğru uzanıyordu, traversler ayaklarının altında bir bulanıklıktan ibaretti.

Tren yolu aniden kıvrılırsa ne olacağını merak etti. Bilezikleri ona viraj aldırır mıydı, yoksa yere mi fırlatırdı? Ya da uçurumdan öteye...

Ama demiryolu düz gitmeye devam etti ve yüz metre sonra Tally'nin hızı kesildi. Bilezikler onu yere bıraktı; yüreği güm güm atıyordu, ama yaralanmamıştı. Bir dakika sonra iki tahta da sinyali buldu ve ona söylemeden kaçıp gitmiş mahcup arkadaşlar gibi dürtüklediler onu.

Tally biraz uyuması gerektiğini fark etti. Konsantrasyonu bir daha bozulduğunda, bu kadar şanslı olmayabilirdi. Ama güneş yakında doğacaktı ve şehre bir günlük yol kalmıştı. Tally aşırı ısınmış tahtanın üzerine çıktı ve hızla sürdü, kusurlu pervanenin sesindeki her değişimi dikkatle dinleyerek tetikte kaldı.

Şafaktan hemen sonra, tiz bir ciyaklama başladı ve tam hasarlı tahta, metalik bir çığlık eşliğinde kor-beyaz bir kitale halinde dağılmaya başladığında Tally tahtadan atladı. Diğer tahtanın üzerine kondu ve ilk tahtanın kalıntılarının döne döne yana uçup denize düşmesini izledi. Tahta parçaları denizden bir serpinti ve buhar fışkiyesi kaldırdı.

Tally hiç yavaşlamadan gideceği yöne döndü.

Paslı Yıkıntılarını gördüğünde kara yönüne döndü.

Eski hayalet şehir metal doluydu, bu yüzden Diego'dan ayrıldığından bu yana ilk defa yavaşladı ve kalan tahtasının kaldırıcı pervanelerini dinlendirdi. Boş sokaklarda sessizce ilerledi ve Paslıların son gününü anlatan yanık arabalara baktı. Çevresinde ufalanmaya yüz tutmuş binalar yükseliyordu. Dumanlı günlerinde saklandığı tüm o tanıdık noktaları gördü. Tally, numaracı çirkinlerin hâlâ geceleri buraya gelip gelmediğini merak etti. Belki de şimdi, kaçacak gerçek ve canlı bir şehir varken, yıkıntılar eskisi kadar heyecan verici gelmiyordu.

Ama yıkıntılar hâlâ ürkütücüydü; sanki engin boşluk, hayaletlerle doluydu. Boş pencereler sanki Tally'ye bakıyor, onu ikisi de çirkinken Shay'ın Tally'yi buraya getirdiği o ilk geceye geri götürüyordu. Shay, gizli yolu Zane'den öğrenmişti elbette. Tally Youngblood'ın, Yeni-Güzel Şehri kuleleri arasında mutlu ve budala bir köpükkafa olmamasının asıl sebebi Zane'di.

Belki Dr. Cable'a itirafta bulunduktan sonra Tally yine buraya dönerdi. Bütün o mutsuz anılar sonunda silinmiş olurdu...

Tın.

Tally, işittiği şeye inanmakta güçlük çekerek yavaşlayıp durdu. Tınlama Kesici frekansındaydı, ama hiçbirini buraya ondan önce gelmeyi başarmış olamazdı. Tınlama kimseden gelmemiş gibi, kimlik bölümü boştu. Bir eğitim gezisinde

bırakılan işaret sinyali olmalıydı, yıkıntıların içinde gelişigüzel bir işaret.

“Merhaba?” diye fısıldadı.

Tın... tın... tın.

Tally kaşlarını kaldırdı. Bu gelişigüzel olmamıştı; bir yanıt gibi gelmişti. “Beni duyabiliyor musun?”

Tın.

“Ama hiçbir şey söyleyemiyorsun?” Tally kaşlarını çatı.

Tm.

Tally neler olduğunu anlayarak içini çekti. “Güzel. İyi numara çirkin. Ama benim yapacak daha önemli işlerim var.” Kaldırıcı pervaneleri çalıştırdı ve şehre yöneldi.

Tın... tın.

Tally kayarak durdu. Bunu duymazdan gelmek konusunda kararsızdı. Kesici frekansını kandırarak kadar akıllı bir çirkin grubu faydalı bilgiler verebilirdi. Dr. Cable ile yüzleşmeden önce şehirde neler olup bittiğini öğrenmenin bir zararı olmazdı.

Sinyalin kuvvetini kontrol etti. Güçlü ve berraktı. Onu her kim gönderiyorsa, uzakta olamazdı.

Tally sinyale dikkatle kulak vererek boş sokakta süzül-
dü. Sol tarafta güçleniyordu. O yöne döndü ve bir sokak daha ilerledi.

“Tamam evlat. Bir tınlama evet, iki tınlama hayır. Anladın mı?”

Tın.

“Seni tanıyor muyum?”

Tm.

“Hmm.” Tally sinyal zayıflayana kadar ilerledi, sonra dönüp yavaşça geri süzüldü. “Suçlu musun?”

Tın... tın.

Sinyalin gücü zirveye ulaştı ve Tally başını kaldırıp baktı. Yıkıntılarda kalan en yüksek bina tepesine dikilmişti. Eski bir Dumanlı barınağıydı ve yayın istasyonu kurmak için en mantıklı yerdı.

“Çirkin misin?”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra tek bir tınlama geldi.

Uçan-tahtamn miknatısları kulenin eski metal iskeleti-ne tutundu ve Tally sessizce yükselmeye başladı. Duyuları keskinleşmiş, her sesi dinliyordu.

Rüzgâr değişti ve Tally aşına bir koku aldı, midesi kassıldı.

“SpagBol mu?” Başını iki yana salladı. “Demek şehirden geliyorsun?”

Tın... tm.

Sonra Tally bir ses duydu, yukarıdaki yıkık katlardan birinin molozları arasında bir hareketlenme vardı. Tally tah-tasından boş bir pencere çerçevesine adım attı ve hasar görmüş kamuflej kıyafetini kabaca kırık taşlara benzetti. Çerçevenin iki yanına tutunarak içeri eğildi ve yukarı baktı.

Yukarıdan Tally'ye bakıyordu. “Tally?” diye seslendi.

Tally gözlerini kırptırdı. Konuşan David'di.

DAVID

“Senin burada ne işin var?” diye seslendi Tally.

“Seni bekliyorum. Bu taraftan geleceğini biliyordum... yine yıkıntılardan geçerek.”

Tally bir demir kirişten sallanarak sıçradı ve ona doğru tırmanarak mesafeyi birkaç saniyede aştı. David tamamen yıkılmamış olan katın bir köşesine büzülmüştü. Yanma serilmiş uyku tulumu, kalan zemine ancak sığıyordu. Kamuflej kıyafeti yıkıntının içindeki gölgelere uyacak şekilde ayarlanmıştı.

Elindeki kendi kendini ısıtan yemek çınlayarak hazır olduğunu haber verdi ve iğrenç SpagBol kokusu yine Tally'nin burnuna geldi.

Tally başını iki yana salladı. “Ama sen nasıl?..”

David bir elindeki kaba aleti ve diğerindeki yön antenini kaldırdı. “Fausto'yu tedavi ettikten sonra, bu aleti yapmamıza yardım etti. Sizinkilerden biri yaklaştığında, ten-anteninizin sinyalinı aldık. Hatta konuşmalarınızı dinleyebiliyorduk.”

Tally paslı demir kirişin üzerine çömeldi. Üç günlük ke-sintisiz yolculuktan sonra aniden başı dönmeye başlamıştı.

“Bana nasıl mesaj yolladığını sormadım. Nasıl buraya bu kadar çabuk gelebildin?”

“Ah, bu kolay oldu. Sen onsuz gittiğinde, Shay senin haklı olduğunu anladı. Diego'nun ona senden daha fazla ihtiyacı var. Ama bana ihtiyaçları yok.” Boğazını temizledi. “Bu yüzden ben de bir sonraki helikoptere bindim ve yarı yoldaki toplama noktasına kadar onunla geldim.”

Tally gözlerini yumarak içini çekti. “Özel-kafa,” demişti Shay ona. Yolun büyük kısmını helikopterle gelebilirdi. Dramatik çıkışların bir sorunu buydu: Bazen sizi köpük-kafa gibi gösteriyordu. Ama Tally kaçaklar hakkındaki korkularının temelsiz olduğunu öğrenince rahatlamıştı. Henüz Diego onlara sırtını dönmemişti.

“Ee, tam olarak *neden* geldin?”

David'in yüzünde daha kararlı bir ifade belirdi. “Sana yardım etmek için buradayım Tally.”

“Dinle David, sırf aynı tarafta *sayılmamız* seni yanımda istediğim anlamına gelmiyor. Diego'da olman gerekmiyor mu? Bir savaş sürüyor, biliyorsun.”

David omuzlarını silkti. “Şehirlerden pek hoşlanmıyorum ve savaş hakkında hiçbir şey bilmem.”

“Eh, ben de öyle, ama elimden geleni yapıyorum.” Tally, hâlâ aşağıda süzölmekte olan tahtasına sinyal yolladı. “Ve Özel Durumlar beni bir Dumanlı'yla birlikte yakalarsa, onları doğruyu söylediğime ikna etmek pek kolay olmaz.”

“Ama Tally, sen iyi misin?”

“Bu aptal soru bana ikinci defa soruluyor,” dedi Tally usulca. “Hayır, iyi değilim.”

“Evet, aptalcaydı herhalde. Ama senin için endişeleniyoruz.”

“Biz kim? Sen ve Shay mi?”

David başını iki yana salladı. “Hayır, annem ve ben.”

Tally kısa, sert bir kahkaha attı. “Maddy ne zamandan beri benim için endişeleniyor?”

“Son zamanlarda seni çok sık düşünüyor,” dedi David, dokunulmamış SpagBol’unu kenara bırakarak. “Özel ameliyatını tedavi edebilmek için inceledi. Senin olduğun şey olmanın nasıl bir his olduğu konusunda epey bilgisi var.”

Tally parmaklarını kıvrarak ayağa fırladı ve tek bir sıçrayışta aralarındaki boşluğu aşarak binanın içine bir pas yağmuru yolladı. “Şu anda ben olmanın nasıl bir his olduğunu *kimse* bilmiyor David. Yemin ediyorum: Kimse!..”

David irkilmeden onun bakışlarına karşılık verdi, ama Tally onun korkusunun, ondan sızan zayıflığın *kokusunu* alabiliyordu.

“Özür dilerim,” dedi David, sakın sakın. “O anlamda kastetmedim... Bu konu Zane’le ilgili değil.”

O ismi duyunca Tally’nin içinde bir şey kırıldı ve öfke soldu. Kesik kesik nefes alarak topuklarının üzerine çöktü. Öfke patlaması, içindeki ağır, kasvetli bir şeyi kaydırmış gibi gelmişti bir an. Zane’in ölümünden beri ilk defa bir şey, hatta öfke, Tally’nin ümitsizliğini aşıp geçebilmişti.

Ama his yalnızca birkaç saniye sürmüştü, sonra kesin-tisiz yolculukla geçen günlerin yorgunluğu üzerine çök-müştü.

Başını ellerine aldı. “Her neyse.”

“Sana bir şey getirdim. İhtiyacın olabilir.”

Tally başını kaldırıp baktı. David’in elinde bir enjektör vardı.

Başını bitkinlik içinde iki yana salladı. “Beni tedavi et-mek istemezsin David. Onlardan biri olmazsam Özel Du-rumlar beni dinlemez.”

“Biliyorum Tally. Fausto planını bize açıkladı.” İğne-nin başlığını taktı ve yerine oturttu. “Ama bu sende kalsın. Belki neler olduğunu onlara açıkladıktan sonra değişmek istersin.”

Tally kaşlarını çatı. “İtiraf ettikten sonra olacakları dü-şünmek anlamlı gelmiyor David. Şehir bana birazcık kıza-bilir, bu yüzden bu konuda bana fazla seçme şansı tanıma-yabilirler.”

“Bundan kuşkuluyum Tally. Sende bu kadar şaşırtıcı olan da bu zaten. Şehir sana ne yaparsa yapsın, her zaman bir seçeneğin oluyor sanki.”

“Her zaman mı?” Tally hıhladı. “Zane öldüğünde bir se-çeneğim yok gibiydi.”

“Hayır...” David başını iki yana salladı. “Yine özür dile-rim. Aptalca şeyler söyleyip duruyorum. Ama güzel oldu-ğun zamanı hatırlıyor musun? Kendi kendine değiştin ve Suçlular şehirden ayrılırken önderleri *sendin*.”

“Önderimiz Zane’di.”

“O hap almıştı. Sen almamıştın.”

Tally inledi. “*Hatırlatma*. Zane bu yüzden kendini o hastanede buldu!”

“Dur dur.” David ellerini kaldırdı. “Bir şey anlatmaya çalışıyorum. Güzel olmaktan sırf düşünerek kurtulan sendin.”

“Evet, biliyorum, biliyorum. Çok işime yaradı ya. Zane’ in de...”

“Aslında, çoktan fazla işe yaradı Tally. Senin yaptıklarını gördükten sonra, annem ameliyatın nasıl tersine çevrilebileceği konusunda önemli bir şey fark etti. Köpükkafa tedavisi hakkında.”

Tally, güzel günlerinde Zane’in teorilerini hatırlayarak başını kaldırdı. “Eğlenceli olmak gibi mi, demek istiyorsun?”

“Kesinlikle. Annem lezyonlardan kurtulmamız gerekmediğini fark etti. Tek yapmamız gereken, beyni uyarmak ve lezyonların etrafında çalışmasını sağlamak. İşte bu yüzden yeni tedavi çok daha güvenli ve daha hızlı işliyor.” David hızlı hızlı konuşuyor, gözleri gölgelerde parlıyordu. “İşte bu yüzden Diego’yu iki ayda değiştirebildik. Senin bize gösterdiğin şey sayesinde.”

“Demek o insanların serçe parmaklarını yılanı dönüştürmesi de benim suçum, öyle mi? Harika!”

“Buldukları özgürlük senin suçun Tally. Ameliyatların sona ermesi senin suçun.”

Tally acı acı güldü. “Diego’nun sona ermesi, demek istiyorsun. Cable onları eline geçirdiğinde, annenin haplarını hiç görmemiş olmayı dileycekler.”

“Dinle Tally. Dr. Cable sandığın kadar güçlü değil.” Ona doğru eğildi. “Sana bunu söylemek için geldim. Yeni Sistem olduğu zaman, Diego’nun sanayi yöneticilerinin bazıları bize yardım etti: Kitlese Üretim... Son bir ay içinde şehrinize iki yüz bin hap soktuk. Birkaç günlüğüne bile olsa Özel Durumlar’ın dengesini bozabilirsen, şehrin değişmeye başlayacak. Yeni Sistem’in orada da oluşmasını engelleyen tek şey korku.”

“Silah Deposu’na her kim saldırmışsa, ondan korkmaları, demek istiyorsun.” Tally içini çekti. “Demek bu da benim suçum.”

“Belki. Ama buradaki korkuyu yok edebilirsen, dünyadaki bütün şehirler dikkatle izlemeye başlar.” Tally’nin elini tuttu. “Yalnızca savaşı durdurmuş olmayacaksın Tally. Her şeyi düzeltmek üzeresin.”

“Ya da her şeyi berbat etmek... Herkes aynı anda tedavi olursa yabana ne olacağını düşünen var mı?” Başını iki yana salladı. “Tek bildiğim, bu savaşı durdurmam gerektiği.”

David gülümsedi. “Dünya değişiyor Tally. Bunu sen başardın.”

Tally geriledi ve bir süre sessiz kaldı. Söyleyeceği herhangi bir şey ne kadar harika olduğu konusunda yeni bir söylev başlatabilirdi. Tally harika olduğunu düşünemiyordu,

yalnızca bitkindi. David oracıkta oturmaktan memnun görünüyordu. Muhtemelen sözlerini sindirdiğini düşünüyordu, ama Tally'nin sessizliği, konuşamayacak kadar yorgun olması dışında hiçbir anlama gelmiyordu.

Tally Youngblood için savaş çoktan gelip geçmişti ve ardından dumanları tutan bir enkaz bırakmıştı. Her şeyi düzeltemezdi, çünkü önemseydiği tek kişi düzeltilemeyecek durumdaydı.

Maddy dünyadaki bütün köpükkafaları tedavi edebilirdi, ama Zane yine de ölmüş olacaktı.

Ama bir soru kafasını meşgul ediyordu. “Yani, demek istediğin, annen artık benden *hoşlanıyor* mu?”

David gülümsedi. “Sonunda senin ne kadar önemli olduğunu anladı. Gelecek için. Ve benim için.”

Tally başını iki yana salladı. “Böyle şeyler söyleme. Sen ve ben hakkında.”

“Üzgünüm Tally. Ama doğru.”

“Baban benim yüzümden öldü David. Ben Duman’a ihanet ettiğim için.”

David başını yavaşça iki yana salladı. “Sen bize ihanet etmedin. Özel Durumlar başka pek çok kişi gibi seni de kullanıyordu. Ve babamı öldüren Dr. Cable’m deneyleriydi, sen değil.”

Tally içini çekti. İtiraz edemeyecek kadar yorgundu. “Eh, Maddy’nin artık benden nefret etmemesine sevindim. Dr. Cable’dan bahsetmişken, gidip onu görmeli, bu savaşı durdurmalıyım. Burada işimiz bitti mi?”

“Evet.” David yemeğini ve yemek çubuklarını aldı, bakişlerini yemeğine indirdi. Usulca konuştu. “Söylemek istediklerim bu kadardı. Yalnız...”

Tally ofladı.

“Dinle Tally, birini kaybeden tek kişi sen değilsin.” Gözleri kısıldı. “Babam öldükten sonra, ben de yok olmak istedim.”

“Ben yok olmuyorum David. Kaçmıyorum. Yapmam gerekeni yapıyorum, tamam mı?”

“Tally, yalnızca şunu söylüyorum: İşin bittiğinde burada olacağım.”

“Sen mi?” Tally başını iki yana salladı.

“Yalnız değilsin Tally. Yalnızmışsın gibi davranma.”

Tally ayağa kalkmaya, bu baş belasından uzaklaşmaya çalıştı, ama aniden yıkık kule çevresinde sallanmaya başladı sanki. Topuklarının üzerine çöktü.

Ahmakça bir dramatik çıkış daha.

“Tamam David, öyle görünüyor ki biraz uyumadan hiçbir yere gidemeyeceğim. Sanırım o helikoptere binmeliydim.”

“Benim uyku tulumumu kullan.” David kenara çekildi ve anteni kaldırdı. “Biri gelirse seni uyandırırım. Burada güvendesin.”

“Güvende.” Tally, David’e sürtünerek geçti. Bir anlığına onun beden ısınısını hissetti ve şimdi seneler önce gibi gelen, birlikte oldukları zamanki kokusunu hatırladı belli belirsiz.

Tuhaftı. Onu son gördüğünde çirkin yüzü Tally'yi tiksindirmişti, ama Diego'da bunca delice ameliyat gördükten sonra, onun yara izli kaşı ve çarpık gülümsemesi yalnızca bir başka moda akımı gibi geliyordu. Hem de korkunç bir moda değil.

Ama o Zane değildi.

Tally uyku tulumunun içine girdi, sonra binanın çürük zemininin içinden yüz metre aşağıdaki moloz dolu temele baktı.

"Mm, uyurken aşağı yuvarlanmama izin verme, olmaz mı?"

David gülümsedi. "Tamam."

"Şunu da bana ver." Enjektörü David'in elinden aldı ve kamuflaj kıyafetinin ceplerinden birine tıktı. "Bir gün ihtiyacım olabilir."

"Belki de olmaz Tally."

"Kafamı karıştırma," diye mırıldandı Tally.

Başını koydu ve uyudu.

ACİL TOPLANTI

Tally ırmağı izleyerek eve döndü.

Yeni-Güzel Şehri'nin tanıdık silüeti önünde, çalkantılı suların üzerinde uçarken, evini son kez mi dışarıdan gördüğünü merak etti. Kendi şehrine saldıran, kazayla silahlı kuvvetlerine zarar veren ve sahte bir savaş başlatan birine ne kadar hapis cezası verirlerdi acaba?

Şehrin sinyal yansıtan ağma ulaşır ulaşmaz, haberler Tally'nin ten-antenine gelgit dalgası gibi yüklendi. Elliden fazla kanal savaşı anlatıyor, uçan-araç filosunun Diego'nun savunmasını nasıl aştığını ve Belediye Binası'nı yerle bir ettiğini nefes nefese anlatıyordu. Herkes buna çok *seviniyor*du, sanki savunmasız bir düşmanı bombardımana tutmak uzun zamandır beklenen bir kutlamanın sonundaki havai fişek gösterisinden farksızdı.

Her beş saniyede bir Özel Durumlar'dan bahsedildiğini duymak tuhaftı. Silah Deposu yok edildikten sonra nasıl müdahale ettikleri, nasıl herkesin güvenliğini sağlayacakları anlatılıyordu. Bir hafta önce, çoğu kişi Özellerin varlığına bile inanmıyordu. Ama aniden şehrin kurtarıcıları olmuşlardı.

Savaş döneminde konan yasal düzenlemelerin kendi kanalı vardı, ezberlenmesi gereken neşesiz bir kurallar dizisi. Çirkinler üzerindeki sokağa çıkma yasağı her zamankinden de katıydı ve Tally'nin bildiği kadarıyla ilk defa yeni-güzellerin nerelere gidebileceği, neler yapabileceği konusunda sınırlar belirlenmişti. Balonla havalanmak tamamen yasaklanmıştı; uçan-tahtalar, park ve spor alanlarıyla kısıtlanmıştı. Ve Silah Deposu'nun yıkımı gökyüzünü aydınlatığından beri, Yeni-Güzel Şehri'nde her gece düzenlenen havai fişek gösterileri iptal edilmişti.

Ama kimse yakınmıyordu, yaz boyunca neredeyse balonlarında yaşayan Baloncular gibi çeteler bile. Elbette, iki yüz bin kişi tedavi görmüş bile olsa, yine de geriye bir milyon kadar köpükkafa kalıyordu. Belki karşı çıkmak isteyenler hâlâ sayıca epey azınlıkta olduklarından seslerini duyuramıyorlardı.

Ya da belki Özel Durumlar'dan çok korktukları için seslerini çıkarmıyorlardı.

Geçkinköy'ün oluşturduğu dış halkadan geçerken, Tally'nin ten-anteni şehir sınırında devriye gezen bir robotun sinyalini aldı. Makine çabucak, elektronik sinyallerle üzerini aradı, sonra onun Özel Durumlar'ın ajanlarından olduğunu fark etti.

Tally yeni devriyeleri aşmanın yolunu keşfeden olup olmadığını merak etti. Yoksa bütün numaracı çirkinler gitmiş, ya Diego'ya kaçmış ya da Özel Durumlar'a mı alınmışlardı? Tally'nin burada olmadığı birkaç hafta içinde her şey

o kadar değişmişti ki! Şehre ne kadar yaklaşırsa, yuvasına döndüğü hissi o kadar kayboluyordu, özellikle de Zane bu silüeti bir daha göremeyeceği için...

Tally derin bir nefes aldı. Bu işi yapıp bitirme zamanı gelmişti. “Dr. Cable’a mesaj.”

Yanıt olarak gelen tınlama, şehir arabiriminin onu bekleme listesine aldığını anlatıyordu. Görünüşe göre Özel Durumlar’ın başı bugünlerde meşguldü.

Ama bir an sonra bir başka ses yanıt verdi. “Ajan Youngblood?”

Tally kaşlarını çattı. Bu, Dr. Cable’ın yardımcılarında biri olan Maxamilla Feaster idi. Kesiciler her zaman doğrudan Dr. Cable’a rapor verirdi.

“Doktorla konuşmama izin ver,” dedi Tally.

“Müsait değil, Youngblood. Şehir Kurulu ile görüşüyor.”

“Şehir merkezinde mi?”

“Hayır. Karargâhta.”

Tally tahtasını yavaşlatıp durdurdu. “Özel Durumlar Karargâhı’nda mı? Şehir Kurulu ne zamandan beri orada toplanıyor?”

“Savaşa girdiğimizden beri Youngblood. Sen ve senin sapkınlar yabanda gezerken çok şey oldu. Siz Kesiciler nelerdediniz?”

“Uzun hikâye, doktora bizzat anlatmam gereken bir hikâye. Ona benim oraya geldiğimi ve anlatacaklarımın son derece önemli olduğunu söyle.”

Kısa bir duraksama oldu, sonra kadın sinirle yanıt verdi. “Dinle Youngblood! Savaşa girdik ve şu anda Dr. Cable Kurul Başkanı olarak görev yapıyor. Yönetmesi gereken koca bir şehir var ve Kesicilere her zamanki özel muameleyi gösterecek zamandan yoksun. Bu yüzden bütün bunların ne anlama geldiğini bana anlat, yoksa ‘doktoru’ yakın bir zamanda göremezsın. Anladın mı?”

Tally yutkundu. Tüm şehri Dr. Cable mı yönetiyordu? Belki ona itirafta bulunmak yeterli olmazdı. Ya iplerin kendi elinde olması çok hoşuna gitmişse ve gerçeğe inanmak istemezse?

“Tamam Feaster. Ona söyle, geçen hafta Kesiciler Diego’daydı, savaşa katılmıştı, tamam mı? Ayrıca Kurul’a sunmam gereken önemli bilgiler var. Şehrin güvenliği ile ilgili. Bu kadarı senin için yeterli mi?”

“Sen Diego’da mıydın? Sen nasıl...” diye başladı kumandan yardımcısı, ama Tally bir jestle kanalı kapattı. Kadının dikkatini çekmeye yetecek kadar konuşmuştu.

Öne eğildi ve tahtanın kaldırıcı pervanelerini çalıştırdı, hızla fabrika kuşağına yöneldi. Şehir Kurulu’nun toplantısı bitmeden yetişmeyi umuyordu.

İtirafı için kusursuz dinleyiciler olacaklardı.

Özel Durumlar Karargâhı, fabrika kuşağının bulunduğu ovada uzanan alçak, düz ve hiçbir etkileyici tarafı olmayan bir binaydı. Ama görüldüğünden daha büyüktü, yer altına uzanan on iki katı vardı. Şehir Kurulu yeni bir saldırıdan

korkuyorsa, saklanacak en mantıklı yer burasıydı. Tally, Dr. Cable'ın Kurul'a kucak açtığından, şehir hükümetinin kendi bodrumuna büzülmesinden mutlu olduğundan emindi.

Karargâha bakan uzun, çarpık tepenin zirvesinden aşağıyı izledi. Çirkin günlerinde, o ve David uçan-tahtalarla buradan çatıya atlamıştı. O zamandan sonra yeni yasak girişleri önlemek için hareket alıcılar takılmıştı. Ama hiçbir kale kendinden olanı dışarıda tutmak için tasarlanmamıştı, özellikle de Tally'nin vermesi gereken önemli haberler varken.

Tally ten-antenini yine açtı. "Dr. Cable'a mesaj."

Bu sefer Komutan Yardımcısı Feaster'm yanıtı hemen geldi. "Oyun oynamayı bırak Youngblood."

"Dr. Cable'la konuşmama izin ver."

"Hâlâ Kurul'la beraber. İlk önce *benimle* konuşman gerek."

"Her şeyi iki kez açıklamak için zamanım yok Maxamilla. Raporum bütün Kurul'u ilgilendiriyor." Yavaşça uzun bir nefes almak için duraksadı. "Yeni bir saldırı geliyor."

"Yeni bir ne?"

"Bir saldırı. Yakında. Doktor'a söyle, iki dakika sonra orada olacağım. Doğrudan Kurul toplantısına gireceğim."

Tally ten-anten kanalını yine kapatarak Feaster'ın kekelediği yanıtı boğdu. Tahtasını çevirdi ve tepenin uzun, eğimli yamacını indi. Sonra zirveye doğru döndü ve parmaklarını gerdi.

İşin hilesi, girişini mümkün olduğunca dramatik kılmak, kasıla kasıla herkesin önünden geçip Şehir Kurulu'nun toplantısına girmektir. Dr. Cable muhtemelen evcil Kesicilerinden birinin içeri dalıp yaşamsal bilgiler vermesinden, Özel Durumlar'ın iş üstünde olduğunu kanıtlamasından hoşlanırdı.

Elbette, bildiri Dr. Cable'ın beklediği gibi çıkmayacaktı.

Tally tüm pervaneleri ve mıknaatları çalıştırarak tahtasını harekete geçirdi. Gittikçe hızlanarak tepeye tırmandı.

Zirvede, ufuk aniden kayıp gitti, aşağıda yer kayboldu ve Tally gökyüzüne süzüldü.

Pervaneleri susturdu, dizlerini kırdı ve tahtanın kenarını parmaklarıyla yakaladı.

Sessizlik uzadı, Tally düştükçe karargâhın çatısı yaklaştı. Tally yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti. Son kez bu kadar buz-gibi bir şey yapıyor olabilirdi. Özel duyuları tüm dünyayı içine çekiyordu. İşin keyfini çıkarsa da olurdu.

Çarpışmaya yüz metre kala kaldırıcı pervaneleri çalıştı. Tahtayı Tally'ye doğru ittirdiler ve onu durdurmaya çalıştılar. Tally'nin düşüş bilezikleri bileklerini çekiştirdi, düşüşün gücüne direndi.

Uçan-tahta çatıya hızla, dümdüz çarptı ve Tally sürüş yüzeyinden yuvarlanıp koşarak doğruldu. Çevresinde alarmlar çalışıyordu, ama tek bir jestle ten-anteni güvenlik sistemini yatıştırdı. İlerideki uçan-araç kapısına yöneldi ve bağırarak acil giriş izni istedi.

Kısa bir duraksama oldu, sonra Feaster'ın endişeli sesi yanıt verdi. "Youngblood?"

"İçeri girmem gerek, çok çabuk!"

"Söylediklerini Dr. Cable'a aktardım. Doğrudan Kurul toplantısına gitmeni istiyor. J Katı'nda, operasyon odasında."

Tally gülümsedi. Planı işe yarıyordu. "Anladım. Şu kapıyı aç."

"Tamam." Sarsak metal sürtünmeleri eşliğinde, çatı ikiye ayrılıyormuş gibi, Tally'nin ayaklarının altındaki iniş pisti aralanmaya başladı. Tally kendini genişleyen aralıktan aşağı bıraktı ve parlak güneş ışığından yarı karanlığa düştü, bir Özel Durum uçan-aracının üzerine indi. Çevresindeki şaşkın hangar işçilerini görmezden gelerek yere yuvarlandı ve koşmaya devam etti.

Ses yine kulağına doldu. "Asansör bekletiyorum. Hemen önünde."

"Çok yavaş," dedi Tally nefes nefese, asansörlerin önünde durarak. "Boş bir asansör boşluğu aç."

"Şaka mı yapıyorsun Youngblood?"

"Hayır! Burada sanayeler bile önemli. Yap şunu!"

Bir an sonra bir başka kapı kayarak açıldı ve içindeki karanlığı ortaya serdi.

Tally asansör boşluğuna adım attı.

Asansör boşluğunun bir duvarından diğerine seker, asansörlerden on kat daha hızlı iner, düşüşünü zar zor kontrol ederken kavrayışlı ayakkabılarının tabanları çığlık çığlığa

bağırıyordu. Karargâhın ten-anten kanalında, Feaster'ın sesinin herkese Tally'nin yolundan çekilmesini söylediğini duydu. Asansör boşluğuna ışık doluyordu; J katındaki kapı açılmıştı bile.

Tally bir kat yukarıdaki çıkıntıya tutundu ve kapıdan içeri savrulup koşarak yoluna devam etti. Hızla koridordan geçerken, Tally krala mesaj getiren Paslı-öncesi ulaklardan biriymiş gibi, ona yol açmak için duvara yaslanıyorlardı.

O kadın ana ameliyathanesinin girişinde, Maxamilla Feaster tam savaş teçhizatlı iki Özel'le birlikte onu bekliyordu. "Bu mesele önemlidir umarım Youngblood."

"İnan bana, öyle."

Feaster başını salladı ve kapı kayarak açıldı. Tally koşarak içeri girdi.

Kayarak durdu. Salon boştu, sıra sıra boş koltuklar her yönden ona bakıyordu; Dr. Cable yoktu, Şehir Kurulu yoktu.

Nefes nefese, yapayalnız Tally Youngblood'dan başka kimse yoktu.

Hızla döndü. "Feaster? Bu nedir?"

Kapı kayarak kapandı ve onu odaya hapsetti.

Ten-anteninden Feaster'ın neşeli sesini duydu. "Sen orada bekle Youngblood. Dr. Cable Kurul'la işi bittiğinde seni görecektir."

Tally başını iki yana salladı. Cable inanmak istemiyorsa itirafı faydasız olacaktı. Tally'nin tanığa ihtiyacı vardı. "Ama bu çok önemli! Neden bunca yolu koşarak geldim sence?"

“Neden mi? Kurul’a Diego’nun Silah Deposu saldırısı ile bir ilgisi olmadığını söylemek için olabilir mi? Aslında senin yaptığını söylemek için?”

Tally’nin ağzı açık kaldı, sözcükler boğazına dizildi. Feaster’ın sözlerini yavaşça zihninde tekrarlardı, onları duyduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Nasıl bilebilirlerdi?

“Sen neden bahsediyorsun?” demeyi başardı sonunda.

Maxamilla Feaster’ın sesindeki zalim sevinç tınısı arttı. “Sabırlı ol, Tally. Dr. Cable açıklayacak.”

Sonra ışıklar söndü ve mutlak karanlık çöktü. Tally yine konuşacak oldu, ama sonra ten-anteninin çalışmadığını fark etti.

İTİRAF

Mutlak karanlık saatlerce sürdü sanki. Tally'nin içinde kor-beyaz bir öfke kabarıyor, orman yangını her geçen saniye daha da güçleniyordu. Karanlıkta körlemesine koşma, eline geçen her şeyi yok etme, tavanı yırtıp geçme, açık gökyüzüne ulaşana kadar aynısını yapma dürtüsünü bastırırdı.

Derin nefesler alarak, sakinleşmeye çalışarak kendini oturmaya zorladı. Aklında, Dr. Cable'ın karşısında yine *yenileceği* düşüncesi dönüp duruyordu. Tıpkı Duman istila edildiği zaman, güzelleşmek üzere teslim olduğu zaman, o ve Zane birlikte kaçtığı, ama sonra yine yakalandığı zaman yenildiği gibi.

Tally öfkesini tekrar tekrar bastırdı, yumruklarını öyle kuvvetle sıkı ki parmakları kırılacakmış gibi geldi. Tıpkı Zane'in önünde yatmış, ölürken olduğu gibi, güçsüz hissediyordu...

Ama yine kaybetmeyi göze alamazdı. Bu sefer değil, gelecek söz konusu iken değil.

Bu yüzden karanlıkta, mücadele ederek bekledi.

Sonunda kapı açıldı ve Dr. Cable'ın tanıdık silüetini çevreledi. Tavanda dört spot ışığı yandı, doğrudan Tally'nin gözlerine girdi. Bir anlığına körleşen Tally daha fazla Özel'in içeri girdiğini, sonra kapının arkalarından kayarak kapandığını duydu.

Tally ayağa fırladı. "Şehir Kurulu nerede? Onlarla konuşmam çok önemli."

"Korkarım söyleyeceklerin onları altüst edebilir ve buna izin veremeyiz. Kurul bu günlerde çok gergin." Dr. Cable'ın silüetinden bir gülüş geldi. "H Katı'ndalar, hâlâ birbirlerine dırdır ediyorlar."

İki kat yukarıda... Tally çok yaklaşmış, ama yine başarısız olmuştu.

"Evine hoş geldin Tally," dedi Dr. Cable, usulca.

Tally boş salona baktı. "Sürpriz parti için teşekkürler."

"Bize sürpriz yapmayı planlayan sendin sanırım."

"Ne, gerçeği söyleyerek mi?"

"Gerçek? Sen mi?" Dr. Cable bir kahkaha attı. "Bundan daha şaşırtıcı ne olabilir?"

Tally'nin içinden bir öfke çakması geçti, ama yavaşça derin bir nefes aldı. "Nasıl öğrendin?"

Dr. Cable lambaların aydınlığına girdi ve cebinden küçük bir bıçak çıkardı. "Sanırım bu senin." Bıçağı havaya fırlattı. Bıçak spot ışıklarının altında ısıldayarak döndü ve Tally'nin ayaklarının arasında yere saplandı. "Üzerinde bulduğumuz deri hücreleri kesinlikle senin."

Tally bıçağa bakakaldı.

Shay'in, Silah Deposu'nun alarmini çalıştırmak için fırlattığı bıçaktı, Tally'nin o gece kendini kesmek için kullandığı bıçak. Tally yumruğunu açtı ve avucuna baktı; yara iziyle bölünmüş çakan-dövmeler hâlâ kesik kesik dönüyordu. Shay'in bıçaktaki parmak izlerini sildiğini görmüş-tü, ama derisinden minik bir iz kalmış olmalıydı...

Saldırıdan sonra bıçağı bulmuş, DNA'sını aratmış olmalıydılar. Silah Deposu'na Tally Youngblood'ın girdiğini baştan beri biliyorlardı.

"O pis alışkanlığınızın Kesicilerin başını eninde sonunda belaya sokacağını biliyordum," diye mırıldandı Dr. Cable. "Kendini kesmek gerçekten de o kadar harika mı? Bir daha bu kadar genç Özeller seçerken, bu meseleyi incelemem gerekecek."

Tally diz çöktü ve bıçağı yerden çekti. Elinde tartarak, iyi nişanlanmış bir atışla Dr. Cable'i boğazından vurup vuramayacağını merak etti. Ama kadın, Tally kadar hızlı, onun kadar özeldi.

Artık Özel-kafalı biri gibi davranmayı göze alamazdı. Tally düşünerek bu işten bir kurtuluş yolu bulmak zorundaydı.

Bıçağı kenara fırlattı.

"Bir soruma yanıt ver," dedi Dr. Cable. "Neden yaptın?"

Tally başını iki yana salladı. Tüm gerçeği söylemek, Zane'i işe karıştırmak olurdu. Bu da kendine hâkim olmasını güçleştirirdi.

"Kazaydı."

“Kaza mı?” Dr. Cable kahkaha attı. “Ne kaza ama, şehrin askeri gücünün yarısını yok ettin.”

“O nanoları serbest bırakmak istememiştik.”

“Biz mi? Kesiciler mi?”

Tally başını iki yana salladı. Shay’den bahsetmenin de anlamı yoktu. “Olaylar birbirini kovaladı...”

“Gerçekten mi? Konu senken hep aynı şey oluyor, değil mi Tally?”

“Ama neden herkese yalan söylediniz?”

Dr. Cable içini çekti. “Bu açık olmalı Tally. Şehrin savunmalarını *senin* darmadağın ettiğini söyleyemezdim. Kesiciler benim gururum ve sevincim, benim özel Özellerim.” Kadının yüzüne ustura gibi bir gülümseme yayıldı. “Dahası, eski bir rakipten kurtulmak için muhteşem bir fırsat tanımiştın bana.”

“Diego sana ne yaptı?”

“Eski Duman’a destek oldular. Senelerdir kaçaklarımıza kucak açıyorlar. Sonra Shay birinin Dumanlılara kamuflaj kıyafetleri ve o berbat haplardan çok büyük miktarlarda verdiğini raporladı. Başka kim olabilirdi ki?” Sesi güçlendi. “Diğer şehirler birinin Yeni Sistem’i ve morfolojik standartlarını hor gören tavırlarıyla Diego’yu indirmesini bekliyor. Sen bana yalnızca bu iddiayı ispata yarayacak bir delil verdin. Her zaman çok *faydalı* biri oldun Tally.”

Tally gözlerini sıkı sıkı yumdu ve Dr. Cable’ın sözlerinin bir şekilde Kurul toplantısında da duyulmasını diledi. Onlara nasıl yalan söylendiğini bilseler...

Ama tüm şehir doğru düzgün düşünemeyecek kadar korkmuştu, kendi karşı saldırılarıyla heyecanlanmışlardı, bu sapkın kadının hükümrانlığını kabul etmeye dünden razıydılar.

Tally başını iki yana salladı. Son birkaç gününü kendi beyin bağlantılarını yeniden kurmaya adanmıştı, ama şimdi herkesin beynini değiştirmesi gerekiyordu.

Ya da belki yalnızca doğru kişinin...

"Bütün bunlar ne zaman bitecek?" diye sordu sessizce. "Bu savaş daha ne kadar sürecek?"

"Asla bitmez Tally. Daha önce hiç yapamadığım o kadar çok şeyi yapıyorum ki! İnan bana, köpükkafalar da bütün bunları haberlerde izlerken çok eğleniyor. Ve tek gereken, bir savaştı Tally. Bunu seneler önce düşünmüş olmalıydım!" Kadın Tally'ye yanaştı. Zalim-güzel yüzü spot ışıklarının düşürdüğü aydınlığın sınırında ışıltı ışıltı. "Görüyor musun, yeni bir çağa girdik. Bundan sonra, her gün bir Özel Durum!"

Tally yavaşça başını salladı, sonra yüzüne bir gülümseme yayılmasına izin verdi. "Bunu bana açıklamam iyi oldu. Başka herkese de."

Dr. Cable tek kaşını kaldırdı. "Pardon?"

"Cable, ben buraya olanları Şehir Kurulu'na anlatmak için gelmedim. Başa seni geçirdilerse bir avuç pısrıktan başka bir şey değiller. Herkesin yalanlarından haberdar olması için geldim."

Kadın alçak bir sesle, gürlercesine kakhaha attı. "Bana savaş senin başlattığını anlatan bir tür video yaptığını

söyleme Tally. Sana kim inanır? Bir zamanlar köpükkafalar ve çirkinler arasında ünlü olmuş olabilirsin, ama yirmi yaşını geçmiş kimsenin senin varlığından haberi yok.”

“Hayır, ama başa sen geçtiğine göre, artık seni tanıyorlar.” Tally kamuflej kıyafetinin cebine uzandı ve enjektörü çıkardı. “Ve senin tüm bu savaşın sahte olduğunu açıklamamı izledikten sonra, seni *sonsuz* *dek* hatırlayacaklar.”

Dr. Cable kaşlarını çatı. “O şey de ne?”

“Sinyalini bozamayacağın bir uydu vericisi.” Tally enjektörün kapağını açtı ve iğneyi gösterdi. “Bu küçük anteni gördün mü? Şaşırtıcı, değil mi?”

“Yapmış olamazsın... yeralından olmaz.” Dr. Cable gözlerini yumdu, haberleri kontrol ederken gözkapakları titredi.

Tally konuşmaya devam etti. Yüzündeki gülümseme gittikçe genişliyordu. “Diego’da çılgınca ameliyatlar yapıyorlar. Gözlerimi stereo kameralarla değiştirdiler. Tırnaklarımı da mikrofyonlarla. Sen yaptıklarını açıklarken tüm şehir izliyordu.”

Cable gözlerini açtı. Hıhladı. “Haberlerde hiçbir şey yok Tally. Küçük oyuncağın çalışmıyor.”

Tally kaşlarını kaldırdı ve şaşkın şaşkın enjektörün dibine baktı. “Tüh. Gönder tuşuna basmayı unutmuşum.” Parmaklarını kaydırdı...

Dr. Cable öne atıldı, bir elini enjektöre uzattı. O anda Tally iğneyi tam olarak doğru açığa getirdi...

Darbe, enjektörü elinden fırlattı ve köşeye uçup düştüğünü, paramparça olduğunu duydu.

“Gerçekten Tally,” dedi Dr. Cable gülümseyerek. “Senin kadar akıllı biri için, bazen öyle küçük bir aptal oluyorsun ki.”

Tally başını eğdi ve gözlerini yumdu. Ama yavaş yavaş burnundan nefes alıyor, havada koku arıyordu...

Sonra kokuyu aldı; hafif bir kan kokusu.

Gözlerini açtı ve Dr. Cable’ın eline baktığını gördü. İğne deliği kadının canını biraz sıkmış gibiydi. Shay başta tedaviyi hiç fark etmediğini, kendini göstermesinin günler aldığını söylemişti.

Bu arada Tally, Dr. Cable’ın ‘anten’in eline nasıl battığını düşünmesini ya da enjektörü incelemesini istemiyordu. Dikkatini başka yöne çekmeliydi.

Tally yüzüne öfkeli bir ifade yerleştirdi. “Bana *aptal* mı diyorsun?”

Bir tekme salladı. Tekmesi Dr. Cable’ın karnına denk geldi ve kadının nefesini kesti.

Diğer Özeller hemen tepki verdiler, ama Tally harekete geçmişti bile. Enjektörün düştüğünü duyduğu yere doğru atıldı. Bir ayağını enjektör kalıntılarının üzerine bastı ve beceremediğince sertçe ezdi, sonra hareketi bir döner tekmeyle dönüştürdü ve en yakındaki Özel’in çenesine vurdu. İlk koltuk sırasına sıçradı ve yere basmadan koltuk sırtlarında koştu.

“Ajan Youngblood!” diye seslendi bir görevli. “Seni incitmek istemiyoruz!”

“Korkarım incitmek zorunda kalacaksınız!” İlk görevlinin yattığı yere döndü. Tam o sırada salonun kapısı

patlayarak açıldı ve bir sürü gri, ipek üniformalı insan içeri daldı.

Tally yerdeki görevlinin yanına atladı ve bir kez daha kırık enjektörün üzerine kondu. Savaş donanımlı diğer görevli Tally'nin omzuna yumruk attı ve onu ilk koltuk sırasına doğru yuvarladı. Tally ayağa fırladı ve üzerine üzerine gelen Özelleri göz ardı ederek kendini adamın üzerine fırlattı.

Birkaç saniye sonra kendini yüzüstü yere fırlatılmış, kolları arkasına mihlanmış halde buldu. Kıvrılarak altındaki son enjektör parçalarını da toza çevirdi. Sonra biri kaburgalarını tekmeledi ve bir homurtuyla Tally'nin nefesi boşandı.

Daha fazla özel Tally'nin üzerine yığıldı ve fil gibi sırtına oturdular. Oda loşlaştı; Tally bayılmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Tamam Doktor," dedi Özellerden biri. "Onu kontrol altına aldık."

Cable yanıt vermedi. Tally görmek için boynunu uzattı. Doktor iki büklüm olmuş, kesik kesik nefes alıyordu.

"Doktor?" diye sordu Özel. "Siz iyi misiniz?"

Ona zaman ver, diye düşündü Tally. Çok, çok daha iyi olacak...

DAĞILMAK

Tally hücrelerinden her şeyi izledi.

Başlangıçta değişimler yavaş yavaş geldi. İlk birkaç gün Dr. Cable her zamanki psikopat doktordu, kibirle Diego'da neler olup bittiğini soruyordu. Tally mutlulukla yanıt veriyor, Yeni Sistem'in nasıl dağılıp gittiği hakkında hikâyeler uyduruyor, bir yandan da tedaviye ilişkin işaretler arıyordu.

Ama kibir ve zulümle geçmiş yıllar yavaş yavaş soldu ve Tally'nin hücresinin dört duvarı içinde zaman durdu sanki. Kesiciler dört duvar arasında yaşamak için tasarlanmamıştı, hele dar mekânlarda hiç ve Tally gücünün büyük kısmını delirmeme işine odaklamak zorunda kalıyordu. Ümitsizlik içinde hücre kapısına bakıyor, içinde dalga dalga kaboran öfkeyle mücadele ediyor, tırnakları ve dişleriyle kendine zarar verme dürtüsüne direniyordu.

Zane için kendi beynini bu şekilde değiştirmişti, kendi kendini kesmeye bir son vererek zayıflığa şimdi teslim olmayacaktı.

En zor tarafı da, yerin ne kadar altında olduğunu düşün­düğü zamanlardı. On iki kat aşağıdaydı, hücre yere gömül­müş bir tabuttu, sanki ölmüştü, ama Dr. Cable'ın kötücül bir makinesi mezarda bile bilincini canlı tutuyordu.

Hücre ona Pahlıların yaşam tarzlarını hatırlatıyordu; cansız yıkıntılardaki küçük, sıkışık odalarını, gökyüzüne doğru uzanan hapishanelere benzeyen aşırı kalabalık şehirlerini. Kapı her açıldığında Tally bıçak altına yatırılacağını, köpük­kafa olarak uyanacağını ya da daha da psikopat bir Özel türüne dönüştürüleceğini sanıyordu. Dr. Cable onu tekrar sorguya çekmeye hazır olduğunda memnun oldu neredeyse; her şey bu boş hücrede yalnız kalmaktan iyiydi.

Ve sonunda tedavinin yavaş yavaş işe yaradığını görmeye başladı. Dr. Cable giderek kendinden daha az emin oldu, karar vermekte güçlük çekmeye başladı.

“Sırlarımı *herkese* anlatıyorlar!” diye mırıldanmaya başladı bir gün, parmaklarını saçlarından geçirerek.

“Kim?”

“Diego.” Dr. Cable sözcüğü tükürürcesine söylemişti. “Dün gece Shay'i ve Tachs'i dünya haberlerine çıkardılar. Yara izlerini gösterdiler ve bana canavar dediler.”

“Ne iğrenç bir davranış,” dedi Tally.

Dr. Cable ona dik dik baktı. “Senin vücudunun ayrıntılı tarama sonuçlarını gösteriyorlar ve sana ‘morfolojik ihlal’ diyorlar!”

“Yani yine mi şöhret oldum?”

Cable başını salladı. “Kötü şöhret Tally. Herkes senden korkuyor. Yeni Sistem diğer şehirleri endişelendiriyor olabilir, ama benim on altı yaşındaki gençlerden oluşan küçük psikopat çetemin daha kötü olduğunu düşünür gibiler.”

Tally gülümsedi. “Oldukça buz-gibiydik.”

“O zaman Diego’nun sizi yakalamasına nasıl izin verdiniz?”

“Evet, bu iğrençti.” Tally omuzlarını silktilti. “Üstelik yalnızca bir avuç güvenlik görevlisiydi. Yabanasına benzeyen aptal üniformaları vardı.”

Dr. Cable ona bakakaldı ve zavallı Zane gibi titremeye başladı. “Ama sen çok güçlüsün Tally. Çok hızlısın!”

Tally yine omuzlarını silktilti. “Hâlâ öyleyim.”

Dr. Cable başını iki yana salladı. “Şimdilik Tally. Şimdilik.”

İki haftalık yalnızlıktan sonra biri canı sıkılan Tally’e acıdı ve hücreesindeki duvar ekranı çalıştı. Tally, Dr. Cable’ın şehir üzerindeki hâkimiyetinin ne kadar çabuk kaybolduğunu görerek şaşırdı. Haber kanalları askeri güçlerin savaşta zaferlerini tekrar tekrar anlatmaktan vazgeçmişti. Duvar ekranını askeri başarılar yerine köpükkafe dramları ve futbol maçları dolduruyordu. Şehir Kurulu yeni kanunların teker teker unutulmasına izin veriyordu.

Anlaşılan Maddy’nin tedavisi Cable’m zihnini tam zamanında ele geçirmişti: İkinci Diego saldırısı hiç yapılmadı.

Elbette, diğ er Şehirlerin de bununla ilgisi olabilirdi. Yeni Sistem hiç hoşlarına gitmemişti, ama gerçek bir savaş çıkması onları daha da az sevindirmiŐti. İnsanlar ölmüştü ne de olsa.

Cable'ın deneysel ameliyatları ünlü oldu a, Diego'nun Silah Deposu'na saldırı düzenlediğini tekrar tekrar inkâr etmesi daha inanılır gelmeye başladı. Haber kanalları o gece gerçekte ne olduğunu sorgulamaya başladı, özellikle de saldırıya tanık olan geçkin müze müdürü herkesin önüne çıkıp hik yesini anlatmaya başladığında. Adam bir tür Paslı nanosunun salıverildiğini, ama bunu istilacı bir ordunun değil, ölümcül ölçüde ciddi askerlerden çok, tavşan beyinli gençlere benzeyen iki suratsız saldırganın yaptığını iddia etti.

Sonra yerel haberlerde Diego'ya sempatiyle yaklaşan hikâyeler belirmeye başladı ve Belediye Binası'nda yaralanan kiŐilerle röportajlar yayınlandı. Tally, genelde saldırıda ölen on yedi kişinin listesi, özellikle de bu Şehirden kaçan tek bir kurbanın ismiyle biten bu tür haberleri hızla geçiyordu.

Her seferinde onun resmini de gösteriyorlardı.

Savaş –ve başka her Şey hakkında– tartiŐmalar çıkmaya başladı. Tally izlerken anlaŐmazlıklar daha da Őiddetlendi, tavırlar her geçen gün daha az kibar ve daha az ölçülü oldu ve sonunda Şehrin geleceği hakkındaki tartiŐma apaçık  irkinleŐti. Yeni morfolojik standartlar,  irkinlerle güzellerin

ilişki kurmasına izin verilmesi, hatta yabana doğru genişleme konuları havada uçuşuyordu.

Tedavi, tıpkı Diego'da olduğu gibi burada da yayılıyordu ve Tally, tam olarak nasıl bir geleceğin oluşmasına yardım ettiğini merak ediyordu. Şehir güzelleri şimdi Pashılar gibi mi davranmaya başlayacaklardı? Yabana yayılacaklar, yeryüzünü aşırı bir nüfusla kaplayacaklar, yollarına çıkan her şeyi dümdüz mü edeceklerdi? Onları durduracak kim kalmıştı?

Dr. Cable haberlerden kayboldu, nüfuzu azaldı, Tally'nin gözlerinin önünde kişiliği soldu. Hücreye gelmeyi bıraktı ve bundan kısa süre sonra Şehir Kurulu krizin ve Dr. Cable'm kriz dönemi başkanlığının sona erdiğini söyleyerek onu makamından aldı.

Sonra sıradanlaştırma konuşmaları başladı.

Özeller tehlikeliydi, potansiyel psikopatlardı ve Özel ameliyatı fikri başlı başına haksızlıktı. Çoğu şehir, refleksleri güçlendirilmiş itfaiyeciler ve korucular dışında hiç böyle varlıklar yaratmamıştı. Belki de bu düşüncesiz savaşın ardından, hepsinden birden kurtulmanın zamanı gelmişti.

Uzun tartışmalardan sonra Tally'nin şehri sürece başladı; dünyanın geri kalanına karşı bir barış jesti. Özel Durumlar ajanları teker teker normal, sağlıklı vatandaşlara dönüştürüldü ve Dr. Cable sesini yükseltip itiraz etmedi.

Her geçen gün Tally'nin hücresinin duvarları daha da üzerine üzerine geliyordu, bir kez daha değiştirilme

düşüncesi onu eziyordu sanki. Duvar ekranında kendine bakıyor, kurt gözlerinin sulu gözlere dönüştüğünü, yüz hatlarının ortalama hale geldiğini düşünüyordu. Kollarındaki kesik izleri bile kaybolacaktı. Tally onları kaybetmek istemediğine karar verdi. Yaşadığı her şeyi, alt etmeyi başardıklarını hatırlatıyordu onlar.

Shay ve diğerleri hâlâ Diego'daydı, hâlâ özgürdüler ve belki bu onlara yapılmadan kaçabilirlerdi. Diledikleri yerde yaşayabilirlerdi: Kesiciler yaban için tasarlanmıştı ne de olsa.

Ama Tally'nin kaçabileceği hiçbir yer, kendini kurtarmasının hiçbir yolu yoktu.

Sonunda, bir gece doktorlar onu almaya geldiler.

AMELİYAT

Onları kapının dışında duydu, iki sinirli ses. Tally yataktan kalktı ve kapıya gidip avucunu Özellere karşı korumalı seramik duvara yasladı. Ellerindeki çipler mırıltılarını sözcüklere dönüştürdü...

"Bunun, onun üzerinde işe yarayacağından emin misin?"

"Şimdiye dek yaradı."

"Ama o, bilirsin, bir tür süper ucube değil mi?"

Tally yutkundu. Elbette öyleydi. Tally Youngblood dünyadaki en ünlü on altı yaşındaki arızaydı, bedeniyle ilgili ölümcül detaylar dünyanın dört bir yanına duyurulmuştu.

"Sakin ol, bunları sırf onun için özel olarak ürettiler."

Neyi? diye merak etti Tally.

Sonra hışırtyı duydu... hücreye sızan gaz.

Tally kapıdan uzağa sıçradı ve gaz hücreye yayılmaya başlamadan çabucak birkaç nefes aldı. Çılınca dönerek ezici ölçüde tanıdık dört duvara bakındı ve bir milyonuncu kez, bir zayıflık aradı. Bir kez daha, bir kaçış yolu aradı...

Tally'nin içinde panik kabardı. Bunu ona yapamazlardı, yine olmaz. Bu kadar tehlikeli olması onun suçu değildi. Bunu *onlar* yapmıştı ona!

Ama çıkış yolu yoktu.

Nefesini tutarken, kanına adrenalın pompalanırken, Tally'nin görüş alanına kırmızı benekler dolmaya başladı. Neredeyse bir dakikadır nefes almıyordu ve paniğin verdiği buz-gibi duygu soluyordu. Ama pes edemezdi.

Doğru düzgün düşünebilse...

Koluna, sıra sıra yaralara baktı. Son kesiginden bu yana bir ay geçmişti ve o zamandan beri yaşadığı tüm kalp kırıklıkları damarlarını patlatıp çıkacakmış gibi geliyordu. Belki bir kez daha kendini keserse, buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirdi.

En azından bir Özel olarak son anları buz-gibi olurdu...

Tırnaklarını derisine dayadı ve ustura dişlerini sıktı. "Üzgünüm Zane," diye fısıldadı.

"Tally!" diye tısladı bir ses kafasının içinde.

Tally gözlerini kırptırdı. Onu hücreye atıklarından beri ilk kez ten-anteni çalışıyordu.

"Orada öyle durma, seni küçük aptal! Bayılıyormuş gibi yap!"

Tally'nin sancıyan ciğerleri bir nefes çekti. Gaz kokusu kafasını doldurdu. Gözlerinin önünde kırmızı benekler yüzerek yere oturdu.

"Evet, çok daha iyi. Rol yapmaya devam et."

Tally derin derin nefes aldı, artık kendini tutamıyordu. Ama tuhaf bir şey oluyordu: Görüş alanını kaplayan karanlık bulutlar soluyor, ihtiyaç duyduğu oksijen onu daha tetikte kılıyordu.

Gaz hiçbir şey yapmıyordu.

Tally gözlerini yumarak duvara yaslandı. Kalbi hâlâ hızla atıyordu. Neler oluyordu burada? Kafasının içindeki kimdi? Shay ve diğer Kesiciler mi? Yoksa...

Tally, David'in sözlerini hatırladı: “Yalnız değilsin.”

Gözlerini kapattı ve bir kenara devrildi, başının yere çarpmasına izin verdi. Kıpırdamadan bekledi.

Uzun süre sonra kapı kayarak açıldı.

“Amma uzun sürdü.” Sesi sinirliydi, koridorda tereddütlerle oyalandı.

Birkaç adım. “Eh, dediğin gibi, o bir tür süper ucube. Ama şimdi Normalköy'e gidecek.”

“Uyanmayacağından eminsin, değil mi?”

Bir ayak Tally'nin yan tarafını dürtükledi. “Gördün mü? Baygın.”

Tekme Tally'nin içinde bir ölke kabarmasına sebep oldu, ama bir aylık yalnızlığı sırasında kendine hakim olmayı öğrenmişti. Ayak onu tekrar dürtüklediğinde, Tally kendisini sırtüstü yuvarlamalarına izin verdi.

“Kıpırdama Tally. Hiçbir şey yapma. Beni bekle...”

Tally, *Sen kimsin?* diye fısıldamak istedi, ama cesaret edemedi. Ona gaz veren iki kişi üzerine eğilmiş, onu bir uçan-sedyeye kaldırıyorlardı.

Tally onu alıp götürmelerine izin verdi.

Tally yankıları dikkatle dinledi.

Özel Durumlar'm koridorları daha boştu artık; zalimgüzellerin çoğu çoktan değiştirilmişti. Geçerken sohbetlerden birkaç kelime yakaladı, ama hiçbirinde bir Özel'in sesinin ustura keskinliği yoktu.

Onu sona mı sakladıklarını merak etti.

Asansör yolculuğu kısıydı, ana ameliyathanelerin bulunduğu kata gitmek için tek bir kat çıkmışlardı muhtemelen. Çift kanatlı kapının kayarak açıldığını duydu ve keskin bir açıyla döndürüldüğünü hissetti. Sedyeler metal yüzeyler ve antiseptik kokusuyla dolu küçük bir odaya girdi.

Tally'nin tüm vücudu uçan-sedyeden fırlamak, savaşa savaşa yüzeye çıkmak için sancıyordu. Çirkinen bu binadan kaçmıştı. Gerçekten de tüm diğer Özeller gittiyse, artık kimse onu durduramazdı...

Ama kendine hâkim oldu ve sesin ona ne yapacağını söylemesini bekledi.

Kendi kendine tekrarlardı: *Yalnız değilim.*

Giysilerini çıkardılar ve onu ameliyat tankına taşıdılar. Tankın plastik duvarları odanın seslerini boğdu. Tally masanın soğuk pürüzsüzlüğünü sırtında hissetti, bir robot kolun metal pençesi, omzunu dürtükledi. Tally onun bir neşter çıkarıp Kesici'yi son bir kez kestiğini, özelliğini yırtıp attığını hayal etti.

Bir deri örgüsü koluna yaslandı, bölgesel uyuşturucu serptikten sonra iğnelerini Tally'nin damarlarına soktu. Tally ciddi anestezi ilaçlarını ne zaman pompalamaya başlayacaklarını, metabolizmasının onu uyanık tutmaya yetip yetmeyeceğini merak etti.

Tank kapanırken Tally'nin nefesleri panikle sıklaştı. İki hademenin yüzünde dönmeye başlayan çakan-dövmeleri fark etmediğini umdu.

Ama hademeler çok meşgul gibiydi. Odanın her yerinde makineler çalışıyor, bipliyor, uğulduyor, robot kollar Tally'nin çevresinde kıpırdanıyor, minik testereleri vızıldayarak kendi kendilerini test ediyordu.

İki el içeri uzandı ve Tally'nin ağzına bir soluma tüpü soktu. Plastigin tadı dezenfektan gibiydi ve borudan gelen hava steril, doğal değildi. Tüp çalıştığında burnuna ve başına dokunaçlar uzandı ve Tally kusacak gibi oldu.

O şeyi koparıp atmak, *savaşmak* geliyordu içinden.

Ama ses ona beklemesini söylemişti. Bayılma gazını zararsız hale getiren her kimse, bir planı olmalıydı. Sakin olmalıydı.

Sonra tank dolmaya başladı.

Her yönden sıvı dökülüyor, Tally'nin çıplak bedeninin çevresinde birikiyordu. Sıvı yoğun ve yapışkandı, cerrahlar onu lime lime ederken dokularını hayatta tutacak besleyicilerle ve nanolarla doluydu. Sıvının ısısı Tally'nin beden ısısına denkti, ama çözelti kulaklarına dolmaya başladığında Tally'nin içinden bir ürperti geçti. Odadaki sesler hemen hemen tamamen boğuldu.

Sıvı gözlerine kadar yükseldi, burnunun ucunu aştı, onu tamamen kapladı...

Tally borudan gelen süzölmüş havayı içine çekti ve gözlerini kapalı tutmak için çabaladı. Hemen hemen tamamen

sağırлаştığından beri gözlerini kapalı tutmak işkence haline gelmişti.

“Yoldayım Tally,” diye fısıldadı kafasının içindeki ses.

Yoksa yalnızca hayal mi etmişti onu?

Tally kapana kısılmıştı, kıpırdayamıyordu ve şehir nihai intikamını alacaktı: Kemiklerini öğüterek onu ortalama boya getirecek, yanaklarındaki keskin hatları kesecekti; güzel kaslarını ve kemiklerini, çenesindeki ve ellerindeki çipleri, ölümcül tırnaklarını çıkaracak; simsiyah, kusursuz gözlerini değiştirecekti. Onu yine köpükkafa yapacaktı.

Ama bu sefer uyanıktı, her şeyi hissedecekti...

Sonra Tally bir ses duydu, bir şey sertçe plastik tankın duvarına vuruyordu. Gözlerini açtı.

Ameliyat çözültisi her şeyi bulanıklaştırıyordu, yine de saydam tank duvarlarının ardında hızlı hareketler gördü, bir başka boğuk gümleme duydu. Üzerinde ışıklar yanıp sönen bir makine devrildi.

Kurtarıcısı gelmişti.

Tally harekete geçti, kolundaki örgüyü söktü, sonra uzanıp ağızındaki soluma tüpünü çıkardı. Alet kıvrandı, Tally'nin kafasının arkasını yakalayarak yerinde kalmaya çalıştı. Tally onu ısırdı, seramik dişleri plastik boruyu parçaladı ve boru ellerinde öldü, son hava kabarcıklarını Tally'nin yüzüne üfördü.

Tally tankın kenarlarını yakalayıp kendini dışarı çekmeye çalıştı. Ama saydam bir engel yoluna çıktı.

Lanet olsun! diye düşündü, parmaklarıyla plastik duvarlarda çatlak arayarak. Kullanım halindeki bir ameliyat tankını hiç görmemişti; boşken, tepesi hep *açık* oluyordu! Tally tırnaklarıyla duvarları kazıdı, panikle çizdi.

Ama duvarlar kırılmadı...

Omzu bir robot kolun neşterine sürtüldü ve gözünün önüne pembe bir kan bulutu yayıldı. Ameliyat sıvısının içindeki nanoların kanamayı durdurması yalnızca birkaç saniye aldı.

Eh, bu iyi oldu, diye düşündü Tally. *Elbette, nefes almak da iyi olurdu!*

Bulanık sıvıdan dışarı baktı. Mücadele hâlâ sürüyordu, pek çok şekle karşı tek bir şekil dövüşüyordu. *Acele et!* diye düşündü, oksijen tüpünü bulmaya çalışarak. Boruyu ağzına götürdü, ama içini ameliyat sıvısı doldurmuştu.

Tankın tepesinde bir santimlik boşluk vardı. Tally kendini yukarı iterek o azıcık havanın içindeki oksijeni içine çekti. Ama fazla dayanmazdı. Bu şeyden *çıkma*k zorundaydı!

Tank duvarını yumruklayarak kırmayı denedi, ama çözelti fazla yoğun ve yapışkandı. Tally'nin yumruğu ağır ağır hareket ediyordu. Pelte yumruklamaktan farksızdı.

Görüş alanına kırmızı benekler doldu... ciğerleri boşalmıştı.

Sonra kavgada fırlatılmış bulanık bir şeklin sendeleyerek ona doğru geldiğini gördü. Şekil tanka çarptı ve tank olduğu yerde sallandı.

Belki de çıkar yol buydu.

Tally iki yana sallanmaya başladı, Çözelti çevresinde çalkalandı, tank her seferinde biraz daha fazla savruldu. Tally kendini iki yana fırlatırken neşterler omuzlarını yırtıyor, onarım nanoları uğuldayarak çalışırken Tally'nin gözlerinin önündeki beneklerle birlikte dans ediyor, sıvıyı pembe bir bulut dolduruyordu.

Ama sonunda tank devrildi.

Dünya Tally'nin çevresinde eğildi sanki, o devrilirken sıvılar çalkalandı, koca tank düştü. Tally yere çarparken plastiğin boğuk gümlemesini duydu ve tank duvarlarına çatlaklar yayıldığını gördü. Onu saran çözelti boşaldı, Tally ilk nefesini çekerken sesler kulaklarını doldurdu.

Tally tırnaklarını çatlak plastiğe geçirip yırttı, ameliyat tankından çıktı.

Kesik kesik nefes alarak, kanlar içinde, cırılçıplak ile-ri sendeledi. Bal dolu bir küvetten çıkmış gibi, çözelti her yerine yapışmıştı. Baygın doktorlar ve hademeler bir yığın halinde yatıyordu ve çözelti üstlerini kaplıyordu.

Kurtarıcısı Tally'nin önünde duruyordu.

“Shay?” Tally gözlerine dolan sıvıyı sildi. “David?”

“Sana kıpırdamadan beklemeni söylemedim mi? Yoksa her şeyi yok etmek zorunda mısın?”

Tally gözlerini kırıştırdı. Gözlerine inanamıyordu.

Gelen Dr. Cable'dı.

GÖZYAŞLARI

Dr. Cable bin yaşında görünüyordu. Gözlerinin derinliklerindeki karanlık, kötücül ısıtılar kaybolmuştu. Tıpkı Fausto gibi, o da gazı kaçmış şampanyaya benzemişti. Sonunda tedavi olmuştu.

Ama hâlâ alayla gülmeyi başarıyordu.

Tally nefes nefese sordu: “Sen ne?..”

“Seni kurtarıyorum,” dedi Dr. Cable.

Tally kapıya baktı, alarmlara, ayak seslerine kulak kabarttı.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. “Bu mekânı ben yaptım Tally. Hilelerini bilirim. Kimse gelmiyor. İzin ver de bir dakika dinleneyim.” Tüm ağırlığı ile ıslak yere oturdu. “Bunun için çok yaşıyım.”

Tally, elleri hâlâ ölümcül pençeler halinde kıvrılmış olarak eski düşmanına baktı. Ama Dr. Cable nefes nefeseydi, dudagındaki kesik kanamaya başlamıştı. Ömür uzatma tedavileri işe yaramaz olmuş, çok yaşlı bir geçkin gibi görünüyordu.

Ayaklarının dibinde yatan üç baygın doktor dışında.

“Hâlâ özel reflekslerin mi var?”

“Ben özel falan değilim Tally. Zavallının tekiyim.” Yaşlı kadın omuzlarını silktilti. “Ama hâlâ tehlikeliyim.”

“Ah.” Tally gözlerinden biraz daha ameliyat çözültisi sildi. “Ama fazla oyalandın.”

“Evet, *ilk önce* soluma tüpünü çıkartman çok akıllıcaydı Tally.”

“Elbette, harika plan, beni burada bırakmak. Onlar ne-redeyse...” Tally gözlerini kırıştırdı. “Mm, bunu *neden* yaptığını söylemiştin?”

Dr. Cable gülümsedi. “İlk önce sen bir soruyu yanıtlarsan söylerim.” Bakışları bir anlığına keskinleşti. “Bana ne yaptın?”

Gülümseme sırası Tally’ye gelmişti. “Seni tedavi ettim.”

“Bunu biliyorum, küçük aptal. Ama nasıl?”

“Alıcımı kaptığın zamanı hatırlıyor musun? O alıcı değil, enjektördü. Maddy, Özelleri tedavi eden bir ilaç yaptı.”

“Yine o sefil kadın!” Dr. Cable bakışlarını ıslak zemine çevirdi. “Kurul şehir sınırlarını yine açtı. Kadının hapları her yerde.”

Tally başını salladı. “Anlaşıyor.”

“Her şey paramparça oluyor,” diye tısladı Dr. Cable, dik dik Tally’ye bakarak. “Fazla zaman geçmeden yabancı kemirmeye başlayacaklar, biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Tıpkı Diego gibi.” Tally, Andrew Simpson Smith’in orman yangınına hatırlayarak içini çekti. “Özgürlüğün her şeyi yok etmek gibi bir alışkanlığı var sanırım.”

“Ve sen buna *tedavi* diyorsun, öyle mi Tally? Dünyaya bir kanser salıveriyor.”

Tally başını yavaşça iki yana salladı. “Bu yüzden mi buradasın Dr. Cable? her şeyin suçunu bana yıkmak için mi?”

“Hayır. Gitmene izin vermek için buradayım.”

Tally başını kaldırdı. Bu bir tür numara olmalıydı, Dr. Cable’ın, intikamını alması için bir yol. Ama açık gökyüzü altında olma düşüncesi içinden acılı bir umut dalgası geçmesine sebep oldu.

Yutkundu. “Ama ben, dünyayı yok etmedim mi?”

Dr. Cable odaksız, ıslak gözleriyle uzun bir süre ona baktı. “Evet. Ama sen sonuncusun Tally. Shay ve diğerlerinin Diego’dan yaptıkları propaganda yayınlarını izledim; söylediklerinde haklı değiller. Maddy’nin tedavisi yüzünden, sanırım,” yavaşça içini çekti. “Yani benden daha haklı değiller. Kurul hemen hepimizi sıradanlaştırdı.”

Tally başını salladı. “Ama neden ben?”

“Kalan tek gerçek Kesici sensin,” dedi Dr. Cable. “Yabanda yaşamak, şehirlerin dışında var olmak üzere tasarlanmış Özellerimin sonuncusu. Sen bundan kaçabilir, sonuza dek ortadan kaybolabilirsin. Çalışmalarımın tamamen yok olmasını istemiyorum Tally. Lütfen...”

Tally gözlerini kırptırdı. Kendini asla türü tehlikede olan bir hayvan gibi düşünmemişti. Ama itiraz edecek değildi. Özgürlük düşüncesi başını döndürüyordu.

“Hemen çık git, Tally! Çatıya çıkan asansörlerden birine bin. Bina hemen hemen boş. Kameraların çoğunu kapattım. Dürüst olmak gerekirse, kimse seni durduramaz zaten. Git ve benim hatırım için, *özel kal*. Bir gün dünyanın sana ihtiyacı olabilir.”

Tally yutkundu. Öylesine çıkıp gitmek fazla basit geliyordu. “Uçan-tahta?”

“Çayırda seni bekliyor, elbette.” Dr. Cable hıhladı. “Siz sapkınlar o şeylerden ne anlıyorsunuz, bilmem.”

Tally yerdeki üç baygın şekle baktı.

“Düzelecekler,” diye hıhladı Cable. “Ben doktorum, biliyorsunuz.”

“Elbette öylesin,” diye mırıldandı Tally. Diz çöküp hademelerden birinin önlüğünü çıkardı. Önlüğü giydiğinde, önlükteki koyu renk lekelerden ameliyat sıvısı işledi, ama en azından artık çıplak değildi.

Kapıya doğru bir adım attı, sonra Dr. Cable’a döndü.

“Kendimi tedavi ettirmemden korkmuyor musun? O zaman bizden geriye kimse kalmaz.”

Kadın başını kaldırıp baktı. Yüzündeki yenilgi ifadesi değişti ve gözlerine eski kötücül bakışlar geri döndü. “Sana duyduğum inanç her zaman karşılığını aldı, Tally Youngblood. Neden korkayım ki?”

Tally açık havaya çıktığında uzun süre durup, kararmış gökyüzüne baktı. Onu kovalamalarından korkmuyordu. Cable haklıydı: Onu durduracak kim kalmıştı geride?

Yıldızlar ve hilal yumuşak yumuşak parlıyordu, rüzgâr yabandan kokular getiriyordu. Bir ay, geri dönüştürülmüş hava soluduktan sonra, serin yaz esintisi dilinde canlı bir tat bırakıyordu. Tally buz-gibi dünyayı içine çekti.

Sonunda hücrelerinden, ameliyat tankından, Dr. Cable'dan kurtulmuştu. Artık kimse onu iradesi dışında değiştiremeyecekti, bir daha asla. Özel Durumlar diye bir şey olmayacaktı.

Ama rahatlama duygusu içine yayılırken, Tally içten içe kanadığını hissetti. Özgürlük canını acıtıyordu.

Çünkü Zane hâlâ ölüydü.

Tuz tadı Tally'nin dudaklarını buldu, deniz kıyısındaki o son, acı öpücüğü hatırlattı. Yeralındaki hücresinde her saat yeniden gözlerinin önüne getirdiği sahne: Onunla son konuşması, başarısız olduğu sınav, onu ittirmesi. Ama bir şekilde, bu sefer anı daha farklı geliyordu, zihninde uzun, ağır ve tatlıydı; sanki Zane'in titremesini hiç hissetmemiş, o öpücüğün sonsuza dek sürmesine izin vermiş gibi...

Yine tuz tadı aldı ve sonunda yanaklarında süzülen sıcaklığı hissetti. Ellerini kaldırdı, ama kendi parmaklarının yıldız ışığı altında parladığını görene dek gerçekten inanmadı.

Özeller ağlamazdı, ama gözyaşları sonunda akmaya başlamıştı.

YIKINTILAR

Tally şehirden çıkmadan önce ten-anteninin menzilini genişletti ve onu bekleyen üç mesaj olduğunu gördü.

İlki Shay'dendi. Kesicilerin Diego'da kalacağını söylüyordu. Belediye Binası saldırısındaki yardımlarından sonra, şehrin savunma gücü olmuşlardı, aynı zamanda itfaiyeci, kurtarma görevlisi ve son çare kahramanlar olduklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Hatta Şehir Kurulu morfolojik ihlallerini korumalarına izin vermek için kanunlarını değiştirmişti, en azından şimdilik.

Tırnaklar ve dişler dışında. Onların gitmesi şarttı.

Belediye Binası bir moloz yığını olarak kaldığı sürece, Diego'nun bulabildiği her tür yardıma ihtiyacı vardı. Tedavi diğer şehirlerde hâlâ yayılıyor, tüm kıtayı yavaş yavaş değiştiriyor olsa da her gün Diego'ya, Yeni Sistem'e kucak açmaya hazır yeni kaçaklar geliyordu.

Eski sabit köpükkafe kültürünün yerini, değişimin önemli olduğu yeni bir dünya alıyordu. Yani, bir gün bir başka şehir onlara yetişebilirdi, aruk modaların değişmesi garantiydi ama şimdilik Diego hâlâ her şeyin diğer şehirlere

göre daha hızlı değiştiği bir yerdi. Diego yaşanacak yerdi ve her gün daha da büyüyordu.

Shay'in ilk mesajına her saat yeni ekler gelmiş, Kesiciler gözlerinin önünde değişen şehrin yeniden inşa edilmesi-ne yardım ederken karşılarına çıkan güçlükleri kayıt eden bir günlüğe dönüşmüştü. Shay Tally'nin her şeyi bilmesini istiyor gibiydi, ki sonunda zgr kaldığında onlara katılıp yardım edebilsin.

Ama Shay bir şey için zgnd. Sıradanlaştırma meselesini hepsi duymuştu. Kamuya açık bir bilgiydi, bir barış jesti. Kesiciler gelip Tally'yi kurtarmayı çok istiyordu, ama Diego'nun resmi savunma gc haline geldikten sonra öylesine gelip şehre saldıramazlardı. Tam sönmek üzereyken bu savaşı yeniden tutuşturamazlardı. Tally bunu anlıyor olmalıydı, değil mi?

Ama Tally Youngblood her zaman Kesici kalacaktı, özel olsa da, olmasa da...

İkinci mesaj David'in annesindendi.

David'in Diego'dan ayrıldığını, yabana gittiğini söylüyordu. Dumanlılar kıtanın her yerine yayılıyor, tedaviyi köpükkafa ameliyatından vazgecmeyi reddeden şehirlere götürüyorlardı. Kısa süre sonra güneye keşif kolu yollayacaklardı, bir başka keşif kolu da doğu kıtalarına gidecekti. Her yerde, uzaktan gelen 'çirkin söylentileri'nden ilham alan kaçaklar, şehirlerinden dışarı akın ediyor, kendi Yeni Dumanlarını kuruyordu.

Tally el vermek isterse, özgürleşmeyi bekleyen koca bir dünya vardı.

Maddy sözlerine şöyle son veriyordu:

“Bize katıl. Ve oğlumu görürsen söyle ona, onu seviyorum.”

Üçüncü mesaj Peris'tendi.

O ve diğer Suçlular Diego'dan ayrılmıştı. Şehir hükümeti için özel bir proje üzerinde çalışıyorlardı, ama şehirde kalmak çok hoşlarına gitmemişti. *Herkesin* Suçlu olduğu bir yerde yaşamının gerçekten iğrenç olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu yüzden yabanda yolculuk ediyor, Dumanlıların salıverdiği köylüleri topluyorlardı. Onlara teknolojiyi, koruma alanlarının dışında kalan dünyayı, orman yangını *çıkarmayı* öğretiyorlardı. Sonunda, birlikte çalıştıkları köylüler kendi halklarına geri dönecek, onların dünyaya açılmasına yardım edecekti.

Karşılığında, Suçlular yaban hakkında her şeyi öğreniyorlardı: Nasıl avlanılır, nasıl balık tutulur, yaban hayatı kullanılarak nasıl hayatta kalınır... Paslı-öncesi insanların bilgilerini, tekrar kaybolmadan, yeniden topluyorlardı.

Tally son satırları okurken gülümsedi:

“Bu, Andrew mu ne denen adam seni tanıdığını söylüyor. Bu nasıl oldu? Sana şunları iletmemi söyledi: ‘Tanrılara meydan okumaya devam et.’ Öyle bir şey.

Her neyse, yakında görüşürüz, Tally-wa. Sonsuza dek en iyi arkadaşımsın, sonunda!

Peris”

Tally mesajların hiçbirine yanıt vermedi, henüz değil. Uçan-tahtasıyla ırmak yukarı süzüldü, bir daha hiç görme-yeceği çalkantılı sularda son bir geziye çıktı.

Ay ışığı beyaz beyaz köpüren suları aydınlatıyor, her serpinti çevresinde bir elmas patlaması gibi pırıldıyordu. Yaz başının ılık havasında sarkıtlar erimişti ve ormanda serbest kalan çam kokusu, Tally’nin dilini şurup gibi kaplıyordu. Tally kızılötesi görüş perdesini indirdi ve başka yardım almadan, diğer duyularının karanlığı araştırmasına izin verdi.

Bunca güzelliğin ortasında, Tally tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

Eski, aşına yola koyulurken kaldırıcı pervaneler canlandı, nesiller önce numaracı bir çirkin tarafından keşfedilmiş doğal demir damarına giden yöne döndü. Manyetik gücü kullanarak damarın üzerinde süzüldü ve Paslı Yıkıntıları’nın karanlık çanağına indi.

Ölü binalar çevresinde yükseliyordu. Bir zamanlar fazla açgözlü, fazla kalabalık olmuş, aç milyarlar halinde yer-küreye yayılmış insanların anısına dikilmiş devasa anıtlar gibiydi.

Tally yanmış arabaların, boş pencerelerin arasından geçerken uzun uzun ve dikkatle baktı. Özel gözleri uflanmaya

yüz tutmuş bir kafatasının bakışlarına karşılık verdi. Bu mekânı asla unutmak istemiyordu.

Bunca değişim gelirken değil...

Uçan-tahtası en yüksek binanın demir iskeletine tırmandı, tam bir sene önce Dışarı'ya çıktığı o ilk gece Shay'in onu götürdüğü yere gitti. Sessiz manyetik iticiler üzerinde binanın boş kabuğunun içinden geçti. Boş pencerelerin dışında, sessiz şehir önüne serilmişti.

Ama en tepeye geldiğinde David'i bulamadı.

Uyku tulumu ve diğer araçları gitmiş, geriye yalnız zeminin yarı ufalanmış kısmına saçılmış kendi kendini ısıtan yemek kapları kalmıştı. Çok kap vardı; David onu çok beklemişti.

Tally'ye sinyal yollamakta kullandığı kaba anteni de almıştı.

Tally ten-antenini açtı ve onun ölü, boş şehre uzandığını hissetti. Gözlerini yumarak yanıt bekledi.

Ama tınlama gelmedi. Yabanda, bir kilometrenin hiçbir önemi yoktu.

Daha da yükseğe, kulenin zirvesine tırmandı. Çatıdaki deliklerin birinden dışarı süzülüp sert rüzgâra çıktı. Tahtası gökdelenin demir çerçevesini kavrayamaz olana kadar yükseldi. Sonra kaldırıcı pervaneleri canlandı ve onu daha da yükseğe itmeye çalışırken kızardılar.

"David?" dedi Tally usulca.

Hâlâ yanıt yoktu.

Sonra Shay'in çirkin günlerinde çevirdiği numarayı hatırladı.

Rüzgârla sallanan tahtasında diz çöktü ve elini depo bölmesine soktu. Dr. Cable tahtaya tıbbi sprey, akıllı plastik, ateş yakıcılar, hatta eski zamanların hatırına tek bir SpagBol bile koymuştu.

Sonra Tally'nin parmakları güvenli fişegin üzerinde kapandı.

Onu yaktı ve bir eliyle havaya kaldırdı. Sert rüzgâr, uçurtma kuyruğu kadar uzun bir kıvılcım yağmuru püskürttü arkasına. "Yalnız değilim," dedi Tally.

Uçan-tahta ayaklarının altında kor beyaz olana, fişek sonunda kekeleyerek tek bir parlak köze dönüşene kadar orada tuttu onu.

Sonra Paslı gökdelenine indi ve kırık zemindeki yüksek bir çıkıntının üzerine kıvrıldı. Hızlı kaçıışı onu yormuştu, birinin işaretini görüp görmediğine aldıramayacak kadar bitkin hissediyordu.

David şafakta geldi.

PLAN

“Nerelerdeydin?” dedi Tally, uykulu uykulu.

David tahtasından indi. Bitkin ve tıraşsızdı. Ama gözleri iri iri açılmıştı. “Şehre girmeye çalışıyordum. Seni bulmak için.”

Tally kaşlarını çatı. “Sınırlar yine açıldı, değil mi?”

“Şehirlerin nasıl işlediğini biliyorsan belki...”

Tally kahkaha attı. David on sekiz senelik ömrünü yabanda geçirmişti. Güvenlik robotu gibi basit şeylerle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

“Sonunda başardım,” diye devam etti sözlerine. “Ama sonra Özel Durumlar karargâhını bulmakta güçlük çektim.” Bitkinlik içinde oturdu.

“Ama işaret ateşimi gördün.”

“Evet, gördüm.” David gülümsedi, ama Tally’yi dikkatle izliyordu. “Seni bulmaya çalışmamın sebebi...” Yutkundu. “Antenimle şehir haberlerini alabiliyorum. Seni tamamen değiştireceklerini söylüyorlardı. Seni daha az tehlikeli bir şeye dönüştüreceklerini. Sen hâlâ?..”

Tally ona baktı. “Sence, David?”

David uzun uzun onun gözlerine baktı, sonra içini çekerek başını iki yana salladı. “Bana tıpkı Tally gibi görünüyorsun.”

Tally başını eğdi, görüş alanı bulanmıştı.

“Sorun ne?”

“Hiçbir şey, David.” Tally başını iki yana salladı. “Beş milyon senelik evrimle konuştun.”

“Ben ne? Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hayır.” Tally gülümsedi. “Doğru bir şey söyledin.”

Soğuk şehir yemeği yediler. Tally kendi SpagBol'unu, David'in Tayland eriştesi ile değiştirdi.

Ona enjektörü kullanarak Dr. Cable'ı değiştirmesini, bir aylık tutsaklığını, sonunda nasıl kaçtığını anlattı. David'in haberlerde duyduğu tartışmaların tedavinin işe yaradığı, şehrin sonunda dönüşmeye başladığı anlamına geldiğini açıkladı.

Burada bile, Dumanlılar kazanmıştı.

“Demek hâlâ Özel'sin?” diye sordu David sonunda.

“Bedenim öyle. Ama geri kalan kısmım, sanırım...” Zane'in kullandığı sözleri telaffuz etmeden önce yutkunması gerekti. “Yeni bağlantılar kurdu.”

David gülümsedi. “Başaracağını biliyordum.”

“Bu yüzden burada beni bekledin, değil mi?”

“Elbette. Birinin beklemesi gerekiyordu.” Boğazını temizledi. “Annem dünyayı görmekle, devrimi yaymakla meşgul olduğumu sanıyor.”

Tally yıkık şehre baktı. “Devrim kendi başına oldukça iyi gidiyor David. Artık durdurulması imkânsız.”

“Evet.” Sonra David içini çekti. “Ama seni kurtarma konusunda pek başarılı olmuş değilim.”

“Kurtarılmaya ihtiyacı olan ben değilim David,” dedi Tally. “Artık değil. Ah, *doğru!* Söylemeyi unuttum, Maddy sana iletmem için bir mesaj yollamış.”

David’in kaşları kalktı. “Bana iletmen için *sana* mı mesaj yollamış?”

“Evet. ‘Seni seviyorum...’” Tally yine yutkundu. “Bunu iletmemi istedi. Demek nerede olduğunu biliyormuş.”

“Belki öyledir.”

“Siz gelişigüzeller *gerçekten* tahmin edilebilir oluyorsunuz,” dedi Tally gülümseyerek. Dikkatle David’i izliyor, gözleri onun tüm kusurlarını, hatlarındaki asimetriyi, derisindeki gözenekleri, aşırı iri burnunu inceliyordu. Bir de yara izini...

David artık çirkin değildi; Tally için o yalnızca David’di. Ve haklı olabilirdi. Belki de Tally’nin bunu yalnız yapması gerekmiyordu.

David şehirlerden nefret ederdi. Arabirim yazılımını kullanmayı, uçan-araç çağırmayı bilmiyordu ve el yapımı giysileri partilerde her zaman iğrenç görünecekti. İnsanların serçe parmak yerine yılan taktırdığı bir yerde kesinlikle yaşayamazdı.

En önemlisi de planı nasıl giderse gitsin, dünya onu ne tür korkunç şeyler yapmaya zorlarsa zorlasın, David’in

onun gerçekte kim olduğunu her zaman hatırlayacağını biliyordu.

“Bir fikrim var,” dedi Tally.

“Şimdi nereye gideceğin ile mi ilgili?”

“Evet.” Tally başını salladı. “Bu plan aslında... dünyayı kurtarmakla ilgili.”

David yemek çubuklarını ağzına götürürken duraksadı. SpagBol, çubuklardan kayıp kaba düştü. Yüzünden bir dizi duygu geçti. Bir çirkinin yüzünü okumak kadar kolaydı: kafa karışıklığı, merak, sonra biraz kavrayış... “Yardım edebilir miyim?” diye sordu basitçe.

Tally başım salladı. “Lütfen. Bu iş için en doğru adam-sın.”

Sonra her şeyi açıkladı.

O gece, uçan-tahtalarına binip şehrin sınırına gittiler. Şehir ağı Tally'nin ten-antenini algıladığında yavaşlayarak durdular. Shay, Peris ve Maddy'den gelen üç mesaj hâlâ orada, Tally'yi bekliyordu. Tally sinirli sinirli parmaklarını gerdi.

“Şuna bak!” dedi David, işaret ederek.

Yeni-Güzel Şehri'nin göğü aydınlanmıştı. Roketler yük-seğe fırlıyor, kocaman, kırmızı mor çiçekler gibi patlıyordu. Havai fişekler geri dönmüştü.

Belki Dr. Cable'ın hükümrانlığının sonunu kutluyorlardı. Ya da şehri süpüren yenilikleri ya da savaşın sonunu. Ya da belki bu gösteri, son Özel de yabana kaçtıktan sonra, Özel Durumlar'ın sonunu anlatıyordu.

Ya da belki yalnızca yine köpükkafalar gibi davranmaya başlamışlardı.

Tally kahkaha attı. “Daha önce havai fişek gördün, değil mi?”

David başını iki yana salladı. “Çok değil. Bunlar *muh-teşem!*”

“Evet. Şehirler o kadar da kötü değil David.” Tally, savaş sona erdiğine göre, her gece havai fişek gösterisi düzenleme alışkanlığının geri döndüğünü umarak gülümse-di. Şehrin huzurunu bozmaya hazırlanan o kadar sarsıntı varken, belki bir gelenek asla değişmemeliydi. Dünyanın daha fazla havai fişeğe ihtiyacı vardı, özellikle de güzel, faydasız şeyler artık daha az olacağından.

Konuşmaya hazırlanırken, Tally’nin içi ürperdi. Özel-kafa olsa da, olmasa da, bu mesajın buz-gibi ve ikna edici olması gerekiyordu. Dünyanın kaderi buna bağlıydı.

Sonra, aniden hazır hissetti.

Orada durmuş, Yeni-Güzel Şehri’nin parlamasını izlerken, roketlerin ağır ağır yükselmesini ve ansızın çiçek açmasını takip ederken, Tally suyun kükremesinin üzerinden açık seçik konuştu ve çenesindeki çipin sözlerini yakalamasına izin verdi.

Hepsine –Shay’e, Maddy’ye ve Peris’e– aynı yanıt gönderdi...

MANİFESTO

Tedavi görmeye ihtiyacım yok. Tıpkı hissetmek ya da düşünmek için kendi kendimi kesmeye ihtiyacım olmadığı gibi. Bundan sonra beynimle benden başka kimse oynayamayacak.

Diego'da doktorlar, davranışlarımı kontrol etmeyi öğrenebileceğimi söyledi ve öğrendim. Hepiniz, öyle ya da böyle, bana yardım ettiniz.

Ama biliyor musunuz? Artık beni endişelendiren benim davranışlarım değil. Sizinki.

İşte bu yüzden bir süre beni göremeyeceksiniz. Belki uzun bir süre. David ve ben burada, yabanda kalıyoruz.

Hepiniz bize ihtiyacınız olduğunu söylediniz. Eh, belki öyledir, ama size yardım etmek için değil. Özgürlüğüne kavuşturulacak milyonlarca eğlenceli, yeni beyin varken, sonunda şehirler uyanmaya başlamışken, yeterince yardımcınız olacak. Birlikte, bizsiz de olsa dünyayı değiştirmek için yeter de artarsınız.

Bu yüzden, bundan sonra David ve ben yolunuza çıkmak için burada olacağız.

Görüyorsunuz, özgürlüğün her şeye zarar vermek gibi bir alışkanlığı var.

Sizin Yeni Dumanlarınız, yeni fikirleriniz, yepyeni şehirleriniz ve Yeni Sistemleriniz var. Eh... biz de yeni Özel Durumlar'ız.

Ne zaman yabana fazla müdahale etseniz, biz sizi geri sürmek üzere burada bekliyor olacağız. Yeni bir temel kazmaya, bir ırmakta baraj inşa etmeye, bir ağacı kesmeye her karar verdiğinizde bizi hatırlayın. Bizi düşünerek endişelenin. Güzeller uyandıktan sonra insan ırkı ne kadar açgözlü hale gelirse gelsin, yabanın yine de dişleri var. Özel dişler, çirkin dişler. Biz varız.

Burada bir yerde olacağız, izliyor olacağız. Size Pahlıların çok ileri gittiklerinde ödedikleri bedeli hatırlatmak için.

Hepinizi seviyorum. Ama şimdilik veda etme zamanı.

Dünyaya dikkat edin, yoksa bir daha karşılaştığımızda, işler çirkinleşebilir.

Tally Youngblood

*Geleceğin toplumsal politikaları,
güzellik anlayışı ve teknolojisi konusunda bir
kara  topya olan serinin
dördüncü kitabı*

EKSTRALAR

* irkinler serisine
etkileyici bir son.*

İsyanın birkaç yıl sonrasında Tally Youngblood  zellerin rejimini yıkar ve kültürel değişim tüm dünyaya yayılır. Kamuflej kıyafetliler son   k ğitlerini da bulmuşlardı, 'haber bombacıları' dedikoduları ve trendleri yayıyor ve 'ameliyat maymunları' en korkunç plastik ameliyatlarda kullanılıyordu.

15 yaşındaki Aya Fuse da bu düzenin içindeydi. Ama Aya'nın yüzü o kadar az rastlanan bir yüzdü ki o tam anlamıyla bir hiç kimseydi. O bir ekstraydı. Bir yıldız olabilmemesinin tek yolu vahşi ve tahmin edilemeyecek bir hikâye bulmasıydı.

Ve sonra büyük bir sırta tesadüfen ortak oldu. Pop lerliğin sivri ucuna yaklaştığını biliyordu. Ama açıklamak üzere olduğu bilgi hem kendi kaderini hem de cesur yeni dünyayı değiştirecekti.

TEKNO-KAFALAR

“Bunu görüyor musun?” diye fısıldadı.

Moggle atış yapmaya başlamıştı bile. Güvenlik fişeklerinin ısıltısı merceklerinden yansıyordu. Sıcak hava balonları malikânenin üzerinde salmıyor; eğlenenler, atlama-yelekleri içinde çılgık çılgığa çatılardan atlıyordu. Eski günlerdeki gibi bir partiye benziyordu: sınırsız ve göz kamaştırıcı.

En azından, Aya'nın ağabeyi 'güzelzamam'm hep bu şekilde tarif ederdi. O zamanlar herkes on altıncı doğum günlerinde büyük bir operasyon geçirirdi. Bu operasyon sizi güzel yapıyordu, ama gizliden gizliye kişiliğinizi değiştiriyor, sizi yarım-akıllı ve kolayca kontrol edilebilen biri yapıyordu.

Hiro'nun on altısına basıp köpükkafe olmasından birkaç ay sonra akıl-yağmuru gelmiş, güzelleri tedavi etmişti. Hiro, sık ve kibirli olmak onun için *çok* zor bir şeymiş gibi, o ayların korkunç olduğunu iddia etmekten hoşlanırdı. Ama partilerin muhteşem olduğunu hiç inkâr etmemişti.

Hiro'nun bu gece burada olacağı belliydi; o çok ünlüydü. Aya göz ekranını kontrol etti; içerideki yüz sıralaması ortalaması yirmi bin kadardı. Ağabeyi ile karşılaştırılınca, bu partideki insanlar tamamen ekstraydı.

Yine de sıralaması yarım milyon olan bir çirkinle karşılaştırılınca, efsaneydiler.

“Dikkatli ol Moggle,” diye fısıldadı. “Burada istenmiyoruz.”

Aya cüppesinin başlığını kaldırdı ve gölgelerden çıktı.

İçerisi uçan-kameralarla doluydu. Moggle'in boyutunda papa-razzi sürülerine kadar, hiçbir kamera bir şampanya mantarından daha büyük değildi.

Tekno-kafa partilerde her zaman görülecek çok şey olurdu: çılgın insanlar, manyak yeni aygıtlar... Belki insanlar eskiden, güzelzamanında oldukları kadar muhteşem değildiler, ama partiler çok daha ilginçti. Yılan parmaklı ve medusa saçlı ciddi ameliyat-maymunları; esintiye kapılmış bayraklar gibi dalgalanan akıllı-malzemededen giysiler; yerde gezinen, ayakların çevresinden dolanan, duman saçarak cızırdayan güvenlikli havai fişekler vardı.

Tekno-kafalar yeni teknolojiler için yaşırdı. En son numaralarını göstermeye bayılırlardı ve haber bombacıları onları haberleştirmeye bayılırdı. Sonsuz icat ve tanıtım döngüsü herkesin yüz sıralamasını şişiriyordu, bu yüzden herkes mutluydu. En azından, davet edilen herkes...

Bir uçan-kamera uğuldayarak, Aya'nın yüzünü görebilecek kadar alçaktan yaklaştı. Aya başını eğerek bir grup Şöhret Bombacısına doğru yürüdü. Burada, insanların içinde, tıpkı Pash-öncesi Budist keşişlerden bir grup gibi, başlıklarıyla duruyorlardı. Bombalamaya başlamışlardı bile. Çetenin gelişigüzel seçilmiş üyelerinden birinin adını tekrarlıyor, şehir arayüzünü onun yüz sıralamasını şişirmeye ikna etmeye çalışıyorlardı.

Aya eğilerek gruba selam verdi ve çirkin yüzünü saklayarak, isim söyleme ayinine katıldı.

Bombalamanın asıl amacı şehrin şöhret algoritmalarını çözmekti. En tepedeki bin kişinin arasına girmek için adınızın kaç kere söylenmesi gerekiyordu? İnsanlar sizden bahsetmeyi bırakırsa ne kadar çabuk düşüyordunuz? Çete aslında tek bir büyük kontrollü deneydi. Bu yüzden hepsi aynı ortak kıyafeti giyiyordu.

Aya çoğu Bombacı'nın işin matematiksel tarafına aldırmadığını anlamıştı. Onlar hilecilerdi, adlarını söyleterek ün kazanmaya çalışan acınası ekstralar. Tıpkı Pash günlerinde şöhret üretmeleri gibiydi: bir avuç haber yayınının birkaç köpük-kafayı şişirdiği, diğerlerini görmezden geldiği zamanlarda olduğu gibi.

Biri size kim hakkında konuşacağınızı söylüyorsa, ünlülerin çoğalmasının ne anlamı vardı?

Aya da, küçük cici bir bombacı gibi isim tekrarlamaya devam etti ve göz-ekramna odaklandı, manzarayı Moggle'in merceklerinden izledi. Uçan-kamera kalabalığının üzerinde süzülerek, teker teker yüzlere baktı.

Aya'nın keşfettiği gizli çete buralarda bir yerde olmalıydı. Böyle bir numarayı ancak tekno-kafalar çevirebilirdi...

Onları üç gece önce, yeni maglev trenlerinden birinde, fabrika bölgesinde manyak bir hızla yolculuk ederken görmüştü. O kadar hızlıydı ki, Moggle'in çektiği fotoğraflar kullanılamayacak kadar bulanık ve kumlu çıkmıştı.

Aya onları yine bulmak zorundaydı. Maglev sürüşü gibi çılgın bir numarayı kim çıkartmışsa, anında ünlü olurdu.

Ama Moggle'in dikkati dağılmıştı bile, havada süzülen pembe bir kabarcığın altındaki yeni-yemekçileri izliyordu. Bir metre uzunluğunda pipetlerle, ıpkı havadaki çay kabarcıklarını içen astronotlar gibi, başlarının üzerindeki kabarcığı içiyorlardı.

Yeni-yemekçiler bayat haberdi. Hiro geçen ay onlar hakkında bir haber yapmıştı. Çok eski sporlardan üretilmiş, soyu tükenmiş mantarlardan yiyorlar, sıvı azotla dondurma yapıyorlar, tuhaf maddelere lezzet aşıyorlardı. Havada süzülen pembe şey bir uçan jöle benziyordu, sabun köpüğünden daha fazla yoğunluğu olmayan bir akşam yemeği.

Küçük bir parça, kabarcıktan koptu ve yanından geçip gitti. Aya yüzünü buruşturdu. Burnuna pilav ve somon kokusu gelmişti. Garip maddeler yemek yüz sıralamanı şişirmek için harika bir yol olabiliirdi, ama kendisi havadan daha ağır suşileri tercih ediyordu.

Ama, saklanması gerekse de, tekno-kafaların arasında olmaktan hoşlanıyordu. Şehrin büyük kısmı geçmişte takılıp kalmıştı; haiku-yu, dini, çay törenlerini yeniden keşfetmeye çalışıyorlardı. Güzel-zamanında, herkesin beyin-özürlü olduğu bir dönemde kaybolmuş

olan her şeyi... Ama tekno-kafalar geleceği inşa ediyor, hiçbir ilerleme olmadan geçen üç yüz yılı telafi ediyorlardı.

Hikâye bulunacak yer burasıydı.

Göz ekranında bir şey bedeninden bir tanımlılık titreşimi geçmesine neden oldu.

“Dur Moggle!” diye tısladı. “Sola dön.”

Orada, yeni-yemekçilerin arkasında, onların kabarcıktan kaçan parçaları kovalamasını neşeyle izleyen tanıdık bir yüz vardı.

“Bu onlardan biri! Yaklaş.”

On sekiz yaşlarında, hafifçe manga gözlü, klasik yeni-güzel ameliyathane bir kız. Üzerinde uçan-top kıyafetleri vardı ve yerden on santimetre yukarıda, zarifçe süzülmekteydi. Ve ünlü olmalıydı; kendi arkadaş grubu ve ekstraları uzak tutmak için orada olan hayranlardan oluşan bir şöhret kabarcığı çevresini sarmıştı.

“Onları dinleyebilecek kadar yaklaş,” diye fısıldadı Aya. Moggle yavaşça grubun kenarına yaklaştı ve biraz sonra mikrofonlar kızın adını yakaladı. Aya’nın göz ekranına veriler aktı...

Eden Maru bir uçan-top oyuncusuydu. Geçen senenin şampiyonu Kırılmaçılar için sol kanatta oynuyordu. Kaldırıcı modları ile de efsaneydi.

Haberlere bakılırsa, Eden ‘farklı hırslara sahip olmaları’ sebebiyle erkek arkadaşını daha yeni terk etmişti. Elbette, bu yalnızca kızın ‘çocuğa göre çok daha fazla ünlü olduğunu’ anlatan bir şifreydi. Şampiyonadan sonra Eden’in yüz sıralaması on bine varmıştı ve adı-her-neyseninki çeyrek milyonda kalmıştı. Kızın daha yüz-dengi birini bulması gerektiğini herkes biliyordu.

Ama söylentilerin hiçbiri Eden’in yeni maglev süren çetesinden bahsetmiyordu. Kız bunu sır olarak saklıyor, numarayı açıklamak için doğru anı bekliyor olmalıydı.

Numarayı ondan önce havalandırmak Aya’yı bir gecede ünlü yapardı.

“İzle onu,” dedi Moggle’a, sonra isim yineleme işine geri döndü.

Yarım saat sonra Eden Maru dışarı çıktı.

Bombacılardan uzaklaşmak mutluluk vericiydi. Aya “Yoshio Nara” adını bir milyon kez söylemişti. Yoshio’nun anlamsızca şişirilmiş yüz sıralamasının tadını çıkaracağını umuyordu, çünkü Aya bu adı bir daha duymak istemiyordu.

Moggle’ın havadan aldığı görüntüde, Eden Maru kapıdan dışarı süzülüyordu; yalnız başına, arkadaşları ve hayranları olmadan. Gizli çetesiyle buluşmaya gidiyor olmalıydı.

“Peşinden ayrılma Moggle,” dedi Aya. İsim söyleme ayini boğazını kurutmuştu. Yakınlarda süzülerek geçen bir içki tepsisi fark etti. “Ben birazdan yetişirim.”

Aya gelişigüzel bir bardak kaparak içti. Alkol içinden bir ürperti geçmesine sebep oldu; ihtiyaç duyduğu şey değildi tam olarak. İçinde bol bol buz olan bir başka içki kaptı ve kalabalığı yaparak kapıya yöneldi.

Yoluna piksel–tenlerden bir grup çıktı. Bedenleri sarhoş bukalemunlar gibi rengârenk dalgalanıyordu. Aya onların arasından süzülürken, ameliyat–maymunu haberlerinden tanıdığı birkaç yüz fark etti. Ünlü olma düşüncesi içini ürpetti.

Malikânenin merdiveninde, Aya içkiyi parmaklarıyla süzdü ve buz küplerini ayırdı. Bardağı ağzına götürdü ve buzları çiğnemeğe başladı. Bunaltıcı partiden sonra, bir ağız dolusu buz nimet gibi geldi.

“İlginç ameliyat,” dedi biri.

Aya donakaldı... Başlığı arkaya düşmüş, çirkin yüzünü açığa vurmuştu.

“Şey, sağol.” Sözcükler ağzından boğuk çıktı ve Aya soğuk buz parçaları yuttu. Rüzgâr terli yüzüne çarptı ve Aya ne kadar eskimoda görüldüğünü fark etti.

Oğlan gülümsedi. "O burun nereden aklına geldi?"

Nutku tutulan Aya omuz silkmeyi başardı. Göz ekranında Eden Maru'nun kasabanın üzerinde uçtuğunu görebiliyordu, ama bakışlarını oğlandan koparamıyordu. Oğlan manga-kafalardandı: devasa, parlak gözleri vardı, narin yüzü insanüstü bir güzelliğe sahipti. Uçlara doğru incelen uzun parmaklarıyla kendi yanığını okşayarak Aya'ya baktı.

Tuhaf olan da buydu: *oğlan Aya'ya bakakalmıştı.*

Ama oğlan muhteşemdi ve Aya çirkindi.

"Dur, tahmin edeyim, Paslı öncesi bir resimden, değil mi?"

"Ah, tam olarak değil." Aya son buz parçalarını yutarak burnuna dokundu. "Bu daha çok, şey... gelişigüzel üretilmiş?"

"Elbette. Çok benzersiz." Eğildi. "Ben Frizz Mizuno."

Aya eğilmesine karşılık verirken, göz ekranı oğlanın yüz sıralamasını gösterdi: 4,612. Önemli, bağlantıları olan, anlamlı biriyle konuştuğunu fark edince irkildi.

Oğlan Aya'nın da adını söylemesini bekliyordu. Ama bunu yaparsa oğlan onun yüz sıralamasını bilecekti ve sonra o harika bakışlar daha ilgi çekici bir yere dönecekti. Mantıktan-eksik, zihin-yagmuru bir biçimde Aya'nın çirkin yüzünü beğenmiş olsa da, bir ekstra olmak basitçe acınası bir durumdu.

Dahası, Aya'nın burnu *çok* büyüktü.

Düşüş bileziğini bükerek uçan-tahtasını çağırdı. "Adım Aya. Ama benim şimdi... gitmem gerekiyor."

Frizz eğildi. "Elbette. Görülecek insanlar, şişirilecek şöhretler."

Aya cüppesine bakarak güldü. "Ah, bu mu? Ben aslında onlardan değilim... ben... kılık değiştirdim gibi."

"Kılık mı değiştirdin?" Frizz'in gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Çok gizemlisin."

Aya'nın tahtası kayarak merdivenin yanında durdu. Aya ona bakarak duraksadı. Moggle yarım kilometre uzaktaydı, karanlıkta son

hız Eden Maru'yu izliyordu, ama içinde bir parça, burada kalması için haykırıyordu.

Çünkü Frizz hâlâ ona bakıyordu.

"Gizemli olmaya çalışmıyorum," dedi. "Yalnızca öyle görünüyor."

Frizz güldü. "Soyadını bilmek istiyorum Aya. Ama sanırım söylemekten bilerek kaçınıyorsun."

"Affedersin," diye ciyakladı Aya ve tahtaya çıktı. "Ama birini izlemem gerek. O... uzaklaşıyor da."

Frizz daha da geniş bir gülümsemeyle eğildi. "Kovalamacanın tadını çıkar."

Aya eğildi ve kulaklarında Frizz'in kahkahası çınlayarak karanlığa doğru süzüldü.

YERALTI

Eden Maru uçmayı biliyordu.

Beden kaldırıcı donanımlar uçantop oyuncularını için standart aletlerdendi, ama çoğu kişi onları giymeye cesaret edemezdi. Her parçanın kendi kaldırıcısı vardı; ayak bileği ve dirsek koruyucular, hatta bazı donanımlarda botlar bile. Parmaklarınızı yanlış bir şekilde kıpırdatsanız, onca mıknaşın tamamı ayrı yönlerle giderdi ve bu da omzunuzu çıkarmak ya da kafa üstü duvara çakılmanın en iyi yoluydu. Uçan-tahtadan düştüğünüz zamanların aksine, düşüş bilezikleri sizi kendi beceriksizliğinize karşı korumuyordu.

Ama bunların hiçbirisi Eden Maru'yu endişelendirmiyor gibiydi. Aya'nın göz ekranında, yeni inşaat alanında zikzaklar çiziyor, yarı bitmiş binaları ve açık fırtına kanallarını kendi kişisel engelli uçuş yolu olarak kullanıyordu.

Kaldırııcılarla dolu ve yalnızca yirmi santim genişliğinde olan Moggle bile ona yetişmekte güçlük çekiyordu.

Aya kendi uçuşuna odaklanmaya çalıştı, ama Frizz Mizuno ve onun çarpıcı ilgisi yüzünden hâlâ yarı uyuşuktu. Zihin-yağmuru yaşlar arasındaki sınırı yıktığından beri Aya pek çok güzelle konuşmuştu. Eski, operasyondan sonra arkadaşlarınızın sizinle hiç konuşmadığı günlerdeki gibi değildi. Yine de, hiçbir güzel Aya'ya *o şekilde* bakmamıştı.

Yoksa kendi kendini mi kandırıyordu? Belki de Frizz'in yoğun bakışları herkesin böyle hissetmesine sebep oluyordu. Gözleri o kadar *büyük* ki! Tıpkı manga-kafaların görünüşlerini dayandırdığı eski Paslı çizimleri gibiydi.

Aya şehir arayüzüne Frizz'i sormak için ölüyordu. Onu haberlerde hiç görmemişti, ama yüz sıralaması beş binin altında olduğuna göre, Frizz'in göz kamaştırıcı güzellikten daha fazlası ile tanınıyor olması lazımdı.

Ama şimdilik Aya'nın kovalaması gereken bir hikâyesi, inşa etmesi gereken bir şöreti vardı. Frizz ona bir daha o şekilde bakacaksa, Aya'nın o kadar yüzden-eksik olmaması lazımdı.

Göz ekranı titreşmeye başladı. Moggle'in sinyali soluyor, Eden'in peşinden yeraltına girerken şehir ağının erişim alanından çıkıyordu.

Sinyal cızırtıyla titreşti, sonra karardı...

Aya uçan-tahtayı çevirerek durdu. İçinden bir ürperti geçti. Moggle'i kaybetmek her zaman sinir bozucuydu, güneşli bir günde yere bakarken gölgesinin olmadığını görmek gibi bir şeydi.

Uçan-kameranin gönderdiği son imgeye baktı: bir fırtına kanallının içi, kumlu ve kızılötesi çekimin çarpıttığı bir görüntü. Eden iyice eğilmiş, insandan bir top mermisi gibi tünelin duvarları içinde hızla uçuyor. O kadar derine inmişti ki, Moggle'in aktarıcısı artık yüzeye ulaşamıyordu.

Artık Eden'i bulabilmenin tek yolu peşinden gitmekti.

Aya öne eğilerek uçan-tahtasını harekete geçirdi. Yeni inşaat alanı, düzinelerce demir iskelet ve büyük çukurlar halinde önünde yükseldi.

Zihin–yağmurundan sonra, kimse modası geçmiş güzelzamanı binalarında yaşamak istememişti. En azından ünlü olan kimse. Bu yüzden şehir çılgın gibi genişliyor, metal için yakındaki Paslı yıkıntılarını yağmalıyordu. Hatta şehrin yeni demir elde etmek için, tıpkı üç yüz yıl önce dünyayı harap eden Paslıların yaptığı gibi, toprağı yırtıp açmayı planladığına dair söylentiler vardı.

Bitmemiş kuleler hızla geçip gitti, çelik iskeletleri Aya'nın tahtasının sarsılmasına sebep oldu. Uçan–tahtaların uçması için altılarında metal olması gerekirdi, ama çok fazla manyetik alan bulurlarsa sarsılıyorlardı. Aya yavaşladı ve yine Moggle'dan sinyal aradı.

Hiçbir şey yoktu. Uçan–kamera hâlâ yeraltındaydı.

Dev bir kazı alanı görüldü. Gelecekte gökdelen olacak bir binanın temeli. Kaba toprak zemininde, akşam yağmurunun bıraktığı birikintiler, tıpkı keskin ayna parçaları gibi, yıldızlı gökyüzünü yansıtıyordu.

Kazı alanının bir köşesinde bir tünel ağzı gördü, şehrin altındaki fırtına kanalı ağının girişlerinden biri.

Bir ay önce Aya yeni bir grafiti çetesi hakkında bir hikâye yazmıştı; gelecek nesillerin görmesi için sanat eserleri bırakan çirkinler. Bitmemiş tünellerin ve kanalların içine resim yapıyor, eserlerinin zaman kapsülü gibi kapatılıp mühürlenmesine izin veriyorlardı. Şehir yıkılana, yıkıntılar gelecekteki bir uygarlık tarafından yeniden keşfedilene kadar kimse resimleri göremeyecekti. Bütün bunlar çok zihin–yağmuruydu; ebedi güzelzamanınm görüldüğünden nasıl daha kırılgan olduğu hakkında düşündürüyordu insanı.

Hikâye Aya'nın yüz sıralamasını şişirmemişti –çirkinler hakkında hikâyeler asla yapmıyordu bunu– ama o ve Moggle inşaat alanında bir hafta boyunca saklambaç oynamıştı. Aya yeraltından korkmuyordu.

Aya tahtasının alçalmasına izin verdi ve eğilerek boş duran kaldırıncı robotların ve uçan–gergilerin yanından geçip, tünel ağzına

doğru daldı. Dizlerini çekti, kollarını yanlarına yapıştırdı ve mutlak karanlığın içine daldı...

Göz ekranı bir kez titredi; uçan-kamera yakınlarda olmalıydı.

Bayat yağmur suyu ve kir kokusu güçlüydü, kanaldaki su şırıltısından başka ses yoktu. Arkasındaki inşaat projektörleri solarak turuncu bir parıltıya döndüğünde Aya tahtasını iyice yavaşlattı ve yolunu bulabilmek için bir elini tünel duvarına uzattı.

Moggle'ın sinyali titreşerek geri geldi... ve kalıcı oldu.

Eden Maru dimdik durmuş, kollarını geriordu. Kızılötesi ışık altında geniş ve Moggle kameralarının görebildiğince simsiyah uzanan bir yerdeydi.

Orada ne vardı?

Kumlu karanlıkta başka insan şekilleri ışıldadı. Siyah düzlüğün üzerinde süzöldüler. Eşkenar dörtgen biçimindeki uçan-tahtalar ayaklarının altında parlıyordu.

Aya gülümsedi. Maglev trenlere binen o deli kızları bulmuştu.

"Yaklaş ve dinle," diye fısıldadı.

Moggle süzülerek yaklaşıırken, Aya grafitici çirkinlerin bulmakla övündükleri bir yer hatırladı; şehrin yağmurlu mevsimde su biriktirdiği dev bir rezervuar, mutlak karanlıkta bir yeraltı gölü.

Moggle'ın mikrofonlarından birkaç yankılı sözcük geldi.

"Buraya bu kadar hızlı geldiğin için teşekkürler."

"Koca yüzünün başını belaya sokacağını hep söyledim Eden."

"Eh, bu iş fazla sürmemeli. Kız tam arkamda."

Aya donakaldı. Kim Eden'in tam arkasındaydı? Omzunun üzerinden arkasına baktı...

Tünelde sızan suyun ısıltısından başka hiçbir şey yoktu.

Sonra göz ekranı soldu. Aya bir küfür salladı, yüzük parmağını gerdi: kapa ve aç... ama görüntü siyah kaldı.

"Moggle?" diye fısıldadı.

Göz ekranında herhangi bir titreşim olmadı, yanıt gelmedi. Aya uçan-kameranın teşhis işlevine, ses yayınına, uzak uçuş kontrollerine ulaşmaya çalıştı. Hiçbiri işe yaramadı.

Ama Moggle çok yakındaydı; en fazla yirmi metre uzakta. Neden bağlantı kuramıyordu?

Aya kulak kabartarak, karanlığın içini görmeye çalışarak tahtasını yavaşça ilerletti. Duvar elinin altında kaydı, çevresinde açılan devasa boşluğun yankıları duyuldu. Bir düzine kanaldan yağmur suyu damlıyordu ve rezervuarın ıslak varlığı derisini ürpertiyordu.

Görmesi gerekiyordu...

Sonra Aya uçan-tahtasının kontrol panelini hatırladı. Bu mutlak karanlıkta, nokta büyüklüğünde birkaç ışık bile fark yaratırdı.

Diz çöktü ve kontrolleri çalıştırdı. Onların yumuşak mavi parıltısı altında çok eski tuğladan örülmüş geniş duvarlar gördü. Yer yer modern seramiklerle ve akıllı madde ile yamanmıştı. Yukarıda geniş, taş bir tavan, tıpkı bir yeraltı katedralinin tonozu gibi kemer yapıyordu.

Ama Moggle yoktu.

Aya karanlıkta yavaşça süzülerek, belli belirsiz hava akıntılarının tahtayı taşımasına izin verdi ve kulak kabarttı. Tahtasının birkaç metre altında pürüzsüz, siyah bir göl uzanıyordu.

Sonra çok hafif bir ses işitti, içe çekilen nefes sesi ve döndü...

Loş mavi parıltıda, bir çirkin yüzü ona bakıyordu. Kız bir tahtanın üzerinde durmuş, Moggle'ı kollarında tutuyordu. Aya'ya soğuk bir ifadeyle gülümsedi.

"Bunun peşinden gelirsin dedik."

"Hey!" dedi Aya. "Ona ne yaptın..."

Karanlıkta biri tekme savurdu ve Aya'nın uçan-tahtasını salladı.

"Dikkat et!" diye bağırды Aya.

Güçlü eller onu ittirdi ve Aya sendeleyerek iki adım geriledi. Uçan-tahta kaydı, ayaklarının altında kalmaya çalıştı. Aya kollarını açarak, buz pateni ayakkabıları giymiş bir ufaklık gibi sallandı.

“Kesin şunu! Siz ne yapı...”

Her yönden, başka eller onu ittirip dürtükledi. Aya çılgınca döndü. Göremiyordu ve savunmasızdı. Sonra tahtası ayaklarının altından tekmelendi ve Aya taklalar atarak boşluğa düştü.

Su, yüzüne soğuk, sert bir tokat gibi çarptı.

